

ДЖЕЙМС & Максин Петро ПАТЕРСЪН

ама

жертва

Clibri

съвременни
трилъри

**ДЖЕЙМС ПАТЕРСЪН, МАКСИН
ПАЕТРО
ШЕСТАТА ЖЕРТВА**

Превод: Десислава Спасова

chitanka.info

Джеймс Патерсън е един от най-добрите бестселърови автори в света. С първата си книга печели наградата „Едгар“ за най-добър дебютен криминален роман. Публикуван е от издателство „Литъл Браун“ през 1976 г., когато авторът е едва двацет и седем годишен. Оттогава той е написал над двацет бестселъра, сред които 9 от поредицата с детектива психолог Алекс Крос. През 1997 г. „Парамаунт Пикчърс“ снима изключително успешен филм по „Целуни момичетата“, в който ролята на Алекс Крос се изпълнява от Морган Фрийман. Две други негови книги също са в процес на филмиране. Джеймс Патерсън твърди, че иска да бъде „кралят на романите, четящи се на един дъх“. Според почитателите на неговите бързоразвиващи се трилъри със стегнати сюжети той вече е такъв.

Линдси Боксър и колегите ѝ от полицията в Сан Франциско са заети до гуша с необясними и ужасяващи отвличания на малки деца, докато една от приятелките ѝ от Женския детективски клуб се бори в болница за живота си, след като е простреляна. Линдси е изправена пред избор, какъвто не е допускала, че ще ѝ се наложи да прави, без да знае дали разполага дори с най-малката надежда за успешен изход от положението.

ПРОЛОГ

ИЗЛЕТНИК

ЖЕНСКИЯТ ДЕТЕКТИВСКИ КЛУБ СЕ СЪСТОИ ОТ:

Линдси Боксър, инспектор в полицейското управление на Сан Франциско. Линдси е разведена, обича бира, сладолед, кучето си Марта. Обича също да бяга за здраве и да чете пътеписи и криминалета.

Синди Томас, репортерка в „Сан Франциско Кроникъл“. Тя е хубава блондинка, обича йога, джаз и споделя литературните вкусове на приятелката си Линдси.

Клеър Уошбърн, патоанатом. Тя е чернокожа и пълна, умна, самоуверена и добра. Омъжена е за Едмънд, който е барабанист в симфоничния оркестър на Сан Франциско. Има двама сина и татуирана пеперуда под кръста, откъдето произтича и прякорът ѝ — Пеперудата.

Юки Кастеляно, адвокатка — амбициозна, умна, бързорека и понякога си прави яркочервен перчем. Родителите ѝ се запознават случайно на купон за чуждестранни студенти и след три седмици вече са женени. Майка ѝ е японка, а баща ѝ — американец от италиански произход.

ГЛАВА 1

Фред Бринкли, дебнещият убиец, се свлече на облицованата в синьо пейка на горната палуба на ферибота. Ноемврийското слънце се беше изцъклило като голямо бяло око, катамаранът браздеше залива на Сан Франциско, а Фред Бринкли на свой ред се цъкеше към небесното светило.

Внезапно до него падна нечия сянка и детски глас го попита:
— Господине, ще ни снимате ли?

Фред поклати глава: не, не, не — гневът му подежда като пружина на часовников механизъм, като парче тел, затягащо главата му. Испита желание да размаже детето като дребна гадинка. Извърна очи и си затананика наум: „Аяяй, Сосалито линдо“, като се опитваше да изключи гласовете. Сложи ръката си върху Бъки, за да се успокои от присъствието му под синия анорак, но гласовете продължаваха да кънтят в мозъка му с тежестта на пневматичен чук. Лайно, смотаняк. Гласовете на чайките отекнаха като детски писък. Горещото слънце го напичаше през мрачното небе като през стъкло. Те знаят какво е направил.

Покрай парапета се тълпяха пътници по шорти, правеха снимки на Ейнджъл Айланд, на Алкатрас, на моста Голдън Гейт.

Наблизо с голяма скорост мина платноход с опънато платно на гротмачтата, палубата му беше залята с пяна, а Фред се преви, обзет от лошата мисъл, която плющеше в ума му като камшик. Видя завъртането на гика, чу шумното изтрещяване. О, Боже! Платноходката!

Някой трябва да плати за това!

Стреснат осъзна, че фериботът се извърта и палубата затрепери — вече акостираха. Фред се окопити, запроправя си път през тълпата, през погледите на спътниците си, подмина осем бели масички и редица протрити сини столове.

Влезе в отсека в предната част на ферибота и видя майка, която гълчеше сина си, девет-десетгодишно момче със светлокестенява коса.

— Ще ме подлудиш! — изкрещя тя.

Фред усети как жицата, затегната около главата му, се скъса. Някой трябва да плати! Дясната му ръка се плъзна в джоба и стисна оръжието. Пръстът му докосна скобата на спусъка.

Фериботът леко се килна при кея. Хората се вкопчиха един в друг със смях. Въжетата се плъзнаха змийски от предната палуба и от кърмата.

Очите на Фред се заковаха върху жената, която продължаваше да унизява момчето си. Тя носеше жълтеникавокафяв панталон седем осми, а гърдите ѝ бяха очертани под мекия плат на бялата блуза, зърната ѝ бяха щръкнали.

— Какво ти става? — крещеше тя, надвиквайки рева на двигателите. — Наистина ме вбесяваш, момченце!

Бъки лежеше в ръката на Фред. Това оръжие модел 10 на „Смит енд Уесън“ сякаш живееше свой живот.

Гласът отекна: „Убий я, убий я! Тя не е на себе си!“

Бъки се насочи между гърдите ѝ.

БУМ.

Фред усети ритането от изстрела, видя как жената отскочи назад със стон от болка, видя червеното петно, което се разля по бялата ѝ блуза.

Добре!

Малкото момче с големи кръгли очи проследи падането на майка си върху палубата, а ягодовият му сладолед цопна от фунийката. По предницата на панталона му изби напикано.

И момчето се оля!

БУМ.

ГЛАВА 2

Ослепителни бели платна изпълваха ума на Фред, докато кръвта се лееше по палубата. Жадният Бъки гореше в ръката му, очите на Фред пробягаха по палубата.

Гласът в главата му ревеше: „Бягай! Измъквай се! Не си го направил нарочно!“

С крайчеца на окото си Фред забеляза един здравеняк да се приближава. По лицето му се четеше бяс, в очите му гореше адски огън. Фред изпъна ръка. БУМ.

Друг, азиатец с непроницаеми черни очи и бяла черта вместо уста, посегна към Бъки. БУМ.

Една цветнокожа жена седеше наблизко, приклещена от тълпата. Тя обърна към него кръглото си лице, на което лъщяха широко отворените ѝ очи. Вгледа се в неговото лице и... прочете мислите му.

— Добре, синко — рече му и протегна разтреперана ръка, — стига толкова. Дай ми оръжието.

Тя знае какво е направил. Откъде знае?

БУМ.

Фред усети как го заля облекчение, докато гледаше жената, която прочете мислите му, да се свлича. Хората в тесния преден отсек се олюляха, снишиха се, сменяха посоката ту наляво, ту надясно в зависимост от посоката, в която Фред поклащаше глава.

Те се страхуваха от него. От него.

Цветнокожата жена в краката му стискаше клетъчен телефон в окървавените си ръце. Дишайки на пресекулки, тя набираше номер с палеца. Няма да стане! Фред стъпи върху китката ѝ. После се наведе, за да се взре в очите ѝ.

— Трябваше да ме спреш — процеди той през зъби. — Това ти е работата.

Бъки се стовари върху главата ѝ.

— Недей — примоли се жената. — Моля те!

Някой изкрещя:

— Мамо!

Кльоцаво цветнокожо момче на около седемнайсет-осемнайсет години се приближаваше към него с тръба на рамото, която стискаше като бейзболна бухалка.

Фред натисна спусъка при едно накланяне на ферибота. БУМ.

Изстрелът не улучи. Металната тръба падна, търкулна се по палубата, а момчето се втурна към жената, просна се върху нея. За да я защити?

Хората се хвърлиха под пейките, а писъците им се извисиха около него като огнени езици.

Шумът на двигателите се смеси с металното издрънчаване от падането на подвижния мост. Бъки продължаваше да се цели в тълпата, докато Фред гледаше над перилата.

Преценяваше дистанцията.

Скок от височина метър и двацет го делеше от подвижния мост, а после и сравнително дълъг скок до пристана.

Фред прибра Бъки в джоба си и хвана с две ръце перилото. Той прескочи и се приземи на подметките на маратонките си „Найки“. Облак затули слънцето, обви го като мантия, направи го невидимо.

Давай бързо, моряче! Хайде!

И той го направи — скочи на пристана и побягна към пазара на фермерите, където се загуби в множеството, изпълнило паркинга.

Продължи почти спокойно, беше на половин пресечка от „Ембаркадеро“.

Тананикаше, докато се спускаше по стъпалата на терминала БАРТ, и все още продължаваше да си припява, когато се качи на влака за вкъщи.

Успя, моряче!

ПЪРВА ЧАСТ
ПОЗНАВАТЕ ЛИ ТОЗИ ЧОВЕК?

ГЛАВА 3

Не бях дежурна тази ранна ноемврийска събота сутрин — бях повикана на поредното местопрестъпление, защото визитната ми картичка била открита в джоба на убитата жертва.

Стоях в затъмнения хол на двуфамилната къща на Седемнайсета улица и гледах дребния смрадлив мизерник Хосе Алонсо. Без риза и с разплуто шкембе, той беше проснат на канапе с неопределен бозав цвят, китките му бяха закопчани зад гърба с белезници. Главата му беше клюмнала, а сълзите му капеха по брадичката.

Не будеше жал у мен.

— Прочетохте ли му правата? — попитах инспектор Уорън Джейкъби, моя бивш партньор, който в момента ми докладваше.

Джейкъби тъкмо беше навършил петдесет и една и беше видял повече жертви на убийства за двайсет и пет години, отколкото кое да е друго ченге през живота си.

— Да, прочетох му ги, лейтенант. Преди да се изповяда.

Юмруците на Джейкъби се свиха. По белязаното му от времето лице се изписа погнуса.

— Разбираш ли правата си? — попитах Алонсо.

Той кимна и започна да хлипа отново.

— Не биваше да я трепя, ама ми подпали фитила.

Едва проходило бебе с мръсна бяла фльонга в косата и с подмокрена пелена, опряно на пухкавите си коленца, се бе вкопчило в крака на баща си. Неговите ридания едва не ми разбиха сърцето.

— Какво толкова те ядоса Роза? — попитах Алонсо. — Ще ми се да знам.

Роза Алонсо лежеше на пода, лицето ѝ беше обърнато към олющената стена, боядисана в мръсен карамелен цвят, а главата ѝ беше разцепена от ютията, която съпругът ѝ беше използвал, за да я повали и усмърти.

Дъската за гладене се беше строполила до нея като мъртъв кон, а въздухът миришеше на изгорял препарат за колосване.

Последния път, когато се видях с Роза, тя ми разказа как не можела да напусне съпруга си, защото той я заплашил, че ще я преследва и убие.

По-добре да беше взела бебето и да беше избягала.

Инспектор Ричард Конклин, партньор на Джейкъби, най-новият и най-младият от отряда, влезе в кухнята. Рич сипа в купичка храна за проскубаната оранжева котка, която мяучеше върху червена пластмасова масичка. Интересно.

— Може да остане сама тук за дълго време — подхвърли Конклин през рамо.

— Обади се на службата за закрила на животните.

— Казаха, че се заети, лейтенант — Конклин пусна кранчетата и напълни с вода друга купичка.

Алонсо заговори:

— Знаете ли какво каза тя, полицай? Каза ми да си намеря работа. Просто откачих, разбирате ли?

Така се вторачих в него, че той отвърна лице и извика към мъртвата си съпруга:

— Не исках да го направя, Роза! Моля те, дай ми последен шанс!

Джейкъби го хвана за ръката и го дръпна да стане с думите:

— Да, прощава ти, приятелче, да се повозим.

Бебето нададе нови писъци при влизането на Пати Уелк от социални грижи.

— Здравсти, Линдси — каза тя, заобикаляйки жертвата, — кое е малкото съкровище?

Вдигнах детето, магнах мръсната панделка от къдриците му и го подадох на Пати.

— Анита Алонсо — казах тъжно, — кажи здрасти на системата.

С Пати се спогледахме безпомощно, докато тя нагласяше детето в удобна позиция на хълбок.

Оставих Пати да рови из спалнята за чиста пелена. Конклин остана да дочака лекарския екип, а аз последвах Алонсо и Джейкъби на улицата.

Казах „чао засега“ на Джейкъби и се метнах на тригодишния си експлорър, паркиран до тоновете боклук, изнесен на тротоара. Тъкмо завъртях ключа, когато мобилният телефон изпиука на колана ми. Събота е. Оставете ме на мира!

Отговорих още на второто позвъняване.

Беше шефът ми Антъни Трачио. Нещо сякаш беше сковало гласа му, докато се опитваше да надвика виенето на сирените.

— Боксър — каза той, — на един от фериботите е станала престрелка. На „Дел Норте“. Трима души са убити, още няколко са ранени. Живо.

ГЛАВА 4

Както си мислех какво може да е накарало началника да напусне удобното си легло в Оукланд в събота, ме обзе лошо предчувствие. То се задълбочи, когато видях пет-шест полицейски автомобили, паркирани на входа до пристана, както и две патрулни коли на тротоара от двете страни на сградата на пристанище Сан Франциско.

Един патрулен полицай извика: „Оттук, лейтенант“, и ми махна в посока на южния път, който водеше към кея.

Подминах полицейските коли, линейките, пожарникарските коли и паркирах пред терминала. Слязох в мъглата. Бризът създаваше в залива сравнително силно вълнение и люлееше закотвения „Дел Норте“.

Действията на полицаите вълнуваха тълпата, хиляди хора сновяха между сградата на пристанището и пазара на фермерите, правеха снимки, задаваха въпроси за станалото. Сякаш надушваха барут и кръв във въздуха.

Минах под лентата, забраняваща достъпа, която опасваше кея, кимнах на няколко ченгета, които познавах. Огледах се, щом чух гласа на Трачио, който ме викна по име.

Началникът стоеше на изхода на „Дел Норте“. Беше с кожен блейзър и маркови обувки, а косата му беше праметната през темето и обработена със спрей „Виталис“. Направи ми знак да се кача на борда. *На вълка в устата.*

Потеглих нагам, но преди да стигна до подвижния мост, ми се наложи да се отдръпна, за да направя път на двама от „Бърза помощ“, които бутаха носилка на колела, полюшваща се между тях.

Погледнах към жертвата — едра цветнокожа жена, чието лице бе почти закрито от кислородната маска, а в ръката ѝ се вливаше течност от система. В здраво стегнатия на тялото ѝ чаршаф се просмукваше кръв.

Усетих болка в гърдите, а сърцето ми замря за секунда, докато мозъкът ми се мъчеше да реагира.

Жертвата беше Клеър Уошбърн!

Най-близката ми приятелка е застреляна на ферибота!

Хванах носилката, което я спря от движение и предизвика безцеремонната руса санитарка да изръмжи: „Пазете се, госпожо!“

— Аз съм ченге! — извиках ѝ и веднага отворих якето си, за да покажа значката.

— Ако ще да си Господ! — кресна ми тя. — Караме жената в интензивното.

Стоях със зяпнала уста, а сърцето ми биеше до пръсване.

— Клеър — извиках, подтичвайки до носилката, докато количката се суркаше от подвижния мост на асфалта. — Клеър, аз съм — Линдси. Чуваш ли ме?

Никакъв отговор.

— Какво е състоянието ѝ? — попитах санитарката.

— На вас ясно ли ви е, че трябва да я откараме в болница?

— Отговори ми, мътните да те вземат!

— Нямам си идея!

Стоях безпомощно, докато санитарите отваряха вратите на линейката.

Бяха изминали повече от десет минути от обаждането на Трачио. Клеър бе лежала на палубата на ферибота през това време, губила е кръв, мъчила се е да диша с дупка от куршум в гръдния кош.

Стиснах ръката ѝ, а очите ми се напълниха със сълзи.

Приятелката ми обърна лице към мен, клепачите ѝ потрепнаха от усилието да ги вдигне.

— Линдс — пошепна тя. Отместих маската от лицето ѝ. — Къде е Уили?

Тогава си спомних: малкият ѝ син Уили работеше на ферибота през почивните дни. Вероятно това беше и причината Клеър да е на „Дел Норте“.

— Разделихме се — изпъшка Клеър. — Мисля, че се втурна след стрелеца.

ГЛАВА 5

Очите на Клеър се завъртяха, а погледът ѝ се плъзна покрай мен. Краката на количката се подвиха, а санитарите издърпаха носилката от ръцете ми и я качиха в линейката.

Вратите се затръшнаха. Сирените нададоха неистовия си вой, а линейката, която отнасяше най-близката ми приятелка, отфуча към болница „Сан Франциско Дженеръл“.

Нямаше време. Стрелецът бе изчезнал, а Уили бе хукнал след него.

Трачио сложи ръка на рамото ми.

— Правим портрет на извършителя, Боксър.

— Трябва да открия сина на Клеър — отвърнах.

Откъснах се от Трачио и се втурнах към пазара на фермерите, втренчвах се в лицата на хората, докато се провирах през мудро влачещата се тълпа. Сякаш тичах сред стадо.

Огледах всяка сергия и всяка пролука между щандовете, отчаяно търсех с очи Уили. Накрая Уили пръв ме откри.

Той си проправяше път, викаше ме: „Линдси! Линдси!“

Отпред фланелката му беше напоена с кръв. Той се тресеше, а лицето му беше изопнато от страх.

Сграбчих го за раменете с две ръце, а сълзите ми пак потекоха.

— Къде си ранен?

Той поклати глава:

— Кръвта не е от мен. Простреляха мама.

Притеглих го към себе си, притиснах го към гърдите си, почувствах как собственият ми страх отчасти се уталожва. Поне момчето беше здраво и читаво.

— Откараха я в болница — казах и ми се щеше да можем да допълня: „Ще се оправи.“ — Видя ли стрелеца? Как изглежда?

— Кльоцав бял мъж — отвърна Уили, докато се промушвахме през тълпата. — С брада и дълга кестенява коса. Беше свел очи надолу, Линдси. Така че не видях очите му.

— Колко годишен?

— Малко по-млад от теб, да кажем.

— Около трийсет?

— Да. И е по-висок от мен. Може би към метър и осемдесет, с карго панталон и син анорак. Линдси, чух го да казва на мама, че тя трябвало да спре стрелбата. Било нейна работа. Това пък какво означава?

Клеър е главен съдебномедицински експерт на Сан Франциско. Тя е патоанатом, а не ченге.

— Смяташ, че е било лично? Че е набелязал майка ти? Че я е познавал?

Уили поклати глава.

— Помагах с възетата при акостирането, когато се чуха писъците — заразказва ми той. — Отначало стреля по други хора. Мама беше последна. Насочи пистолета право в челото ѝ. Грабнах една метална тръба. Щях да му пръсна черепа, но той стреля пръв. После скочи зад борда. Втурнах се да го преследвам, но го изпуснах.

Внезапно ми просветна. Разбрах какво е сторил Уили. Разтърсих го за раменете, а гласът ми гърмеше:

— И какво щеше да стане, ако го беше хванал? Помисли ли за това? „Кльощавият бял мъж“ е въоръжен. Щеше да те убие.

Сълзи бликнаха от очите на Уили, застичаха се по милото му, младо лице. Отпуснах хватката, прегърнах го.

— Проявил си голям кураж, Уили — казах. — Много е смело да се изправиш срещу убиеца, за да защитиш майка си. Смятам, че си ѝ спасил живота.

ГЛАВА 6

През отворения прозорец на патрулната кола целунах Уили по бузата. Полицай Пат Нунан щеше да го откара до болницата, а аз се качих на ферибота и отидох при Трачио в отсека на предната палуба на „Дел Норте“.

Беше сцена на незабравим ужас. Телата лежаха, където бяха паднали, по обляната в кръв четирийсет квадрата палуба от фибростъкло, а във всички посоки се виждаха отпечатъци от стъпки. Всякакъв вид вещи се въргаляха изпуснати тук и там: смачкана от тичащите червена бейзболна шапка, пластмасови чашки, чинийки от хотдог, вестници, напоени с кръв.

Заля ме вълна от отчаяние, от която ми призля. Убиецът можеше да е навсякъде, а уликите, които евентуално щяха да ни отведат до него, бяха стъпквани всеки път, щом някое ченге, случайно минал човек или санитар бяха обхождали палубата.

На всичко отгоре Клеър не ми излизаше от ума.

— Добре ли си? — попита ме Трачио.

Поклатих глава, изпълнена със страх, че ако заплача, няма да мога да се спра.

— Това е Андреа Канело — каза Трачио и посочи тялото на жена с жълтеникавокафяв панталон и бяла блуза, която лежеше опряна на корпуса. — Според онзи приятел — посочи тийнейджър с щръкнала коса и изгорял от слънцето нос — извършителят е застрелял първо нея. После прострелял сина ѝ. Малко момче. Около деветгодишно.

— Момчето ще оживее ли? — попитах.

Трачио потръпна.

— Изгубило е много кръв. — Той посочи друго тяло, бял мъж с побеляла коса на видима възраст около петдесет години, полупроснат под една пейка. — Пер Конрад. Инженер. Работел е на ферибота. Вероятно е чул изстрелите и се е опитал да помогне. А и този — посочи азиатец, проснат по гръб в центъра на палубата — е застраховател, Лестър Нг. Още един, който можеше да стане герой. Според свидетелите всичко се е разиграло за две-три минути.

Започнах да си представям случилото се по информацията, която ми даде Уили, а и по току-що получената от Трачио, като се вглеждах в телата и се опитвах да сглобя всичко в нещо, което да има смисъл.

Чудех се дали стрелбата е била планирана, или нещо бе предизвикало стрелеца, и ако е така, какво го е предизвикало.

— Един от пътниците мисли, че е видял стрелеца да седи сам преди инцидента. Ето там — посочи Трачио. — Според него е пушел цигара. Под една от масите с открит пакет „Търкиш Спешълс“.

Последвах Трачио до кърмата, където няколко ужасени пътници седяха на тапицирана пейка, която следваше вътрешната извивка на парапета. Някои от тях бяха опръскани с кръв. Други се държаха за ръце. Лицата им сякаш бяха замръзнали от шока.

Полицайте все още разпитваха очевидците за имената и телефонните им номера, вземаха показания. Сержант Лекси Роуз се обърна към нас с думите:

— Началник, лейтенант, господин Джак Руни има добри новини за нас.

Възрастен мъж в светлочервено шушляково яке пристъпи напред. Той носеше очила с големи рамки и дигитална камерка с размерите на калъпче сапун, която висеше на черен шнур на врата му. На лицето му се мъдреше гримаса на зловещо задоволство.

— Записах го тук — каза Руни и вдигна миникамерата. — Хванах откачалката в действие.

ГЛАВА 7

Началникът на отдела по местопрестъпленията Чарли Клапър мина по моста с екипа си и се оказа на борда минути, след като очевидците бяха освободени. Чарли спря пред нас, поздрави шефа, каза: „Здрасти, Линдси!“, после се огледа.

След това затършува из джобовете на самото си, измъкна латексови ръкавици и ги нахлузи.

— Добър улов — отбеляза.

— Да останем оптимисти — отвърнах, като не успях да прикрия острата нотка в гласа си.

— Непоправим оптимист — коментира той, — това съм аз.

Стоях с Трачио, докато от отдела си вършеха работата, поставяха маркери, снимаха телата и кървавите локви.

Те вдигнаха някаква метална тръба, прибраха в плик уликата, която можеше да ни заведе до убиеца: полупразния пакет турски цигари, намерен под масата на кърмата.

— Засега изчезвам, лейтенант — обърна се към мен Трачио, втренчен в ролекса си. — Имам среща с кмета.

— Искам да се заема лично със случая — казах му.

Той вторачи тежък поглед в мен. Бях наострила сетивата му за неизбежна опасност, но не можех да се върна назад.

Трачио беше свестен тип, през по-голямата част от времето го харесвах. Но началникът беше кацнал на поста си по административен път. Никога не беше работил по случай, а това влияеше на гледната му точка.

Той искаше да си върша работата на бюрото.

А аз работех най-добре на улицата.

Последния път, когато бях заявила желание да се впусна лично в случай, той ми заяви, че съм неблагодарница, че много има да уча как се ръководи, че трябва да си върша проклетата работа и да съм щастлива от повишението в лейтенант.

Сега ми припомни остро, че единият от партньорите ми е убит на улицата и че само пред месеци с Джейкъби бяхме обстрелвани в една

глуха уличка в Тендърлойн^[1]. Беше истина. И двамата едва не загинахме.

Този път не можеше да ми откаже. Най-близката ми приятелка беше простреляна в гърдите, а извършителят се разхождаше свободен.

— Ще работя с Джейкъби и Конклин. Екип от трима. Ще помоля Макнийл и Чи да ни подкрепят. Ще включим и другите от отряда при нужда.

Трачио кимна разсеяно, но даде зелена светлина. Благодарих му и се обадох на Джейкъби по клетъчния. После позвъних и в болницата — попаднах на състрадателна сестра, която ми обясни, че Клеър все още е в операционната.

Напуснах местопрестъплението с камерата на Джак Руни, възнамерявах да изгледам записа, щом се върна в Съдебната палата, да видя стрелбата с очите си.

Вървах по подвижния мост и промърморих „откачалки“ още преди да съм стигнала до тротоара. Репортерите на трите местни телевизии и на „Кроникъл“ ме чакаха. Познавах ги всички.

Защракаха фотоапарати, обективите се стрелнаха напред. Бутнаха в лицето ми няколко микрофона.

— Терористичен акт ли е, лейтенант?

— Кой е стрелял?

— Колко са убитите?

— По-спокойно, младежи. Престъплението е извършено тази сутрин — казах им с желанието да бяха спипали Трачио или някое друго от около 50-те ченгета, които обхождаха периметъра и които си умираха да ги дадат по новините в шест. — Ще съобщим имената на жертвите, след като се свържем със семействата им. И ще открием кой извърши тази гадост — допълних с надежда и увереност. — Той няма да се измъкне.

[1] Тендърлойн — квартал в град Сан Франциско с репутацията на един от най-престъпните, въпреки че е разположен в центъра на града и в близост до много престижни квартали. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 8

Беше два следобед, когато се представих на лекаря на Клеър в центъра за спешна помощ — Ал Сасун. Той държеше картоната ѝ в ръка.

Сасун беше около четирийсет и пет годишен, с тъмна коса, с весели бръчки отстрани на устата. Изглеждаше благонадежден и уверен, веднага ме изпълни с доверие.

— Вие ли разследвате случая? — попита ме той.

Кимнах.

— Да, освен това Клеър ми е приятелка.

— И моя. — Усмихна се. — Ето какво мога да ви кажа. Куршумът е счупил ребро и се е забил в левия ѝ дроб, но не е засегнал сърцето или главните артерии. Реброто ще я боли и ще се наложи да сложим тръбен плеврален дренаж, докато дробът ѝ се възстанови напълно. Но е в стабилно положение и е голяма късметлийка. А и тук има много добри хора, които се грижат за нея.

Сълзите, които преглъщах цял ден, бяха на път да рукнат. Сведох очи и казах с издрезгавял глас:

— Бих искала да говоря с нея. Нападателят на Клеър е убил трима души.

— Скоро ще се събуди — каза Сасун.

Потупа ме по рамото и задържа отворена вратата за стаята на Клеър, а аз влязох.

Горният край на леглото ѝ беше повдигнат, за да ѝ е по-лесно да диша. Имаше тръбичка в носа и беше на система, която вливаше във вената ѝ физиологичен разтвор. Под тънката болнична нощница се виждаха превръзките, с които беше увит гръдният ѝ кош, очите ѝ бяха подпухнали, затворени. През всички години, откакто познавах Клеър, нямаше случай да е боледувала. Не бях я виждала сломена.

Едмънд, мъжът ѝ, седеше на фотьойл до леглото ѝ, но скочи още щом влязох.

Изглеждаше ужасно, чертите му бяха изкривени от страх и отчаяние.

Оставих торбата с покупки и отидох при него за продължителна прегръдка, после той проговори, заровил лице в косата ми:

— Линдси, това е ужасно.

Измънках всичко, което може да се каже, когато думите не означават нищо.

— Скоро ще се съвземе, Еди. Знаеш, че е така.

— Не знам — каза Едмънд, когато най-сетне отстъпихме един от друг, — дори, при положение че всичко мине нормално. Ти съвзела ли си се, откакто те простреляха?

Нямах отговор. Истината беше, че все още се будех нощем, обляна в пот, със съзнанието, че отново сънувам онази ужасна нощ на улица „Ларкин“. Сякаш все още чувствах куршумите, спомнях си усещането за безпомощност и ясното осъзнаване на истината, че можех да умра.

— А Уили? — продължи Едмънд. — Целият свят се преобърна за него тази сутрин. Дай, нека ти помогна.

Едмънд подхвана торбата, така че да мога да извадя от нея голям сребрист балон с надпис пожелание за бързо оздравяване. Завързах балона за рамката на леглото на Клеър, после я хванах за ръката.

— Каза ли нещо досега? — попитах аз.

— Отвори очи за няколко секунди. Попита къде е Уили. Казах й, че е вкъщи, в безопасност. Тя отвърна, че трябвало да се връща на работа, после изпадна в безсъзнание. Беше преди половин час.

Разрових в ума си кога последно бях видяла Клеър преди стрелбата. Вчера. Помахаме си за довиждане на паркинга, когато си тръгнахме от Съдебната палата в края на работния ден. Обикновено сбогуване. „Доскоро, душко!“ — „Приятна вечер, миличка!“

Обикновена размяна на реплики. Животът, приеман като даденост. *Ами ако Клеър беше умряла днес? Ако беше умряла?*

ГЛАВА 9

Стисках ръката на Клеър, а Едмънд се върна в креслото и пушна окачения на стената телевизор с дистанционното. Намали звука и ме попита:

— Гледала ли си това, Линдси?

Вдигнах очи, видях предупреждението: „Кадрите, които ще видите, съдържат насилие. Препоръчителен родителски контрол.“

— Гледах го веднага след стрелбата — отвърнах на Едмънд, — но искам да го изгледам пак.

Едмънд кимна, каза ми:

— Аз също.

А после на екрана се появи аматьорският филм на Джак Руни за стрелбата на ферибота.

Изгледахме заедно онова, което се беше случило с Клеър само няколко часа по-рано. Кадрите на Руни бяха сурови, постоянно подскачаха, отначало се фокусираха върху трима туристи, които се усмихваха и махаха на камерата, зад тях се виждаше яхта, после следваше кадър с моста Голдън Гейт.

Камерата снима откритата предна палуба на ферибота, мина покрай група деца, които хранеха чайките с късчета от хотдог. Едно малко момче с червена бейзболна шапка, обърната наопаки, рисуваше на една маса с маркери. Това бе Тони Канело. Някакъв дългнест брадат мъж, седнал близо до перилата, разсеяно се щипеше по ръката.

Кадърът замръзна, брадатият мъж бе очертан с насочена светлина, за да изпъкне на екрана.

— Ето го — каза Едмънд. — Луд ли е, Линдси? Или е убиец, който търпеливо чака сгоден момент?

— Може да е и двете — отвърнах с приковани към екрана очи, понеже последва втора сценка.

Развълнуваната тълпа се притисна към перилата при акостирането на ферибота. Внезапно камерата се плъзна вляво, а във фокус попадна жена с изкривено от ужас лице, която притисна с ръка гърдния си кош и се строполи.

Малкото момче — Тони Канело — се обърна към камерата.

Лицето му беше дигитално обработено от новинарите, така че се виждаха само размазани квадратчета.

Подскочих при вида на внезапното му движение и отскачането от стрелеца.

След това камерата бясно заподскача, сякаш Руни беше блъснат. После образът се стабилизира.

Притиснах ръка към устата си, а Едмънд стисна подлакътниците на креслото при вида на Клеър, която протягаше ръка към стрелеца. Макар че беше невъзможно да чуем думите ѝ през писъците на тълпата, бе ясно, че му искаше оръжието.

— Какъв кураж — казах. — Боже мой!

— Даже прекален — промърмори Едмънд, като прокара ръка през посребрената си коса. — И Клеър, и Уили — прекалено смели са.

Гърбът на стрелеца беше обърнат към камерата, когато натисна спусъка. Видях как оръжието подскочи в ръката му. Клеър притисна гърдите си с ръка и се свлече.

Позицията отново се промени, камерата се обърна към ужасените лица в разбуненото множество. После стрелецът се появи на екрана приведен, лицето му извърнато от камерата. Стъпи върху китката на Клеър, стреля към лицето ѝ.

Едмънд извика:

— Луд кучи сине!

Зад мен Клеър простена.

Обърнах се да я погледна, но тя все още спеше. Очите ми се върнаха към екрана точно когато стрелецът се обърна и лицето му попадна в обектива.

Държеше очите си сведени, брадата криеше половината му лице. Той се запъти в посока към Руни, който най-сетне загуби самообладание и спря да снима.

— След това е стрелял и по Уили — промълви Едмънд.

И ето че на екрана се появих аз с разпиляна във всички посоки коса след спринта из фермерския пазар, с кръв от Клеър, попила по якето ми от фланелката на Уили, с облещена физиономия на тревожна напрегнатост.

Чух се да изричам:

„Моля, свържете се с нас, ако разполагате с каквато и да било информация, свързана с този човек.“

Лицето ми бе заменено от кадър с лицето на убиеца, телефон за връзка с управлението и електронен адрес, които пълзяха под изписан с огромни букви надпис ПОЗНАВАТЕ ЛИ ТОЗИ ЧОВЕК?

Едмънд се обърна към мен с покрусен вид:

— Имаш ли някаква информация, Линдси?

— Имаме записа на Руни — отговорих, забила пръст в телевизора. — Медиите постоянно следят случая, а има и около двеста очевидци. Ще го открием, Еди, кълна се. — Не изрекох онова, което си мислех: „Ако този се измъкне, ще се откажа от полицейската професия.“

Изправих се, вдигнах торбата.

Еди ме попита:

— Не може ли да поостанеш още малко? Клеър ще иска да те види.

— Ще се върна по-късно — отвърнах. — Трябва веднага да проверя нещо.

ГЛАВА 10

От отделението на Клеър на петия етаж слязох по стълбите до интензивното отделение на педиатрията, която се намираше на втория етаж. Окуражавах се за разпита, макар да знаех, че е отвратително и мъчително.

Мислех си за малкия Тони Канело, който е видял майка си простреляна, миг преди да го сполети същото. Трябваше да разпитам това дете дали някога е виждало стрелеца, дали човекът е казал нещо, преди да стреля или след това, дали може да се сети за някаква причина той и майка му да бъдат мишени.

Преместих торбата от дясната в лявата ръка, като минах последната част от стълбището. Осъзнавах, че начинът, по който щях да разпитам момчето, ще остави незаличим отпечатък в ума му.

В полицейския участък има складирани плюшени мечета, които раздаваме на травмирани малчугани, но малката играчка изглеждаше евтина залъгалка за дете, което току-що бе видяло да убиват майка му по толкова жесток начин. Бях се отбила в работилница „Билд-а-беър“, преди да дойда в болницата, и носех специално изработено за Тони мече. То беше издокарано във футболен екип, а на гърдите му бе пришито сърце от плат с пожеланието ми към Тони да се оправи възможно най-бързо.

Отворих вратата за втория етаж и влязох в боядисания в пастелни тонове коридор на детското отделение. Ободрителни витражи с рисунки на дъги и пикници се редуваха по стените.

Ориентирах се до спешното и показах значката си на сестрата в приемното — жена на около 40 години с прошарена коса и големи кафяви очи. Обясних ѝ, че се налага да говоря със свидетеля и че няма да отнеме много време.

— Имате предвид Тони Канело? Момченцето, което бе простреляно днес на ферибота?

— Имам два-три въпроса, няма да го натоварвам прекалено — отвърнах.

— Съжалявам, лейтенант — отговори сестрата, с очи приковани в моите, — шансът беше едно на хиляда. Изстрелът бе засегнал някои важни органи. Със съжаление ви информирам, че момчето почина преди около двадесет минути.

Потърсих опора върху работния плот на сестрата.

Тя ми говореше, питаше дали искам да видя някой друг и дали имам нужда от нещо. Дадох ѝ чантата с мечето и я помолих да го даде на следващото хлапе, което бъде докарано в спешното.

Успях някак да се добера до паркинга и потеглих към Съдебната палата.

ГЛАВА 11

Съдебната палата прилича на гранитен куб, който заема цяла пресечка на улица „Брайънт“. Нейните неприветливи и извехтели десет етажа подслоняват Върховния съд, кабинетите на областните прокурори, южното подразделение на полицейското управление на Сан Франциско и затвора на последния етаж.

Кабинетът на съдебномедицинските експерти е в съседна сграда, до която може да се стигне през задна врата на приземния етаж на Съдебната палата. Отворих вратата от стомана и стъкло в дъното на фойето, излязох зад сградата и се запътих по прохода, който водеше към моргата.

Отворих вратата към залата за аутопсии и незабавно почувствах лютия студ. Прекосих помещението като собственик, навик, който най-близката ми приятелка — старшият съдебномедицински експерт Клеър — подкрепяше.

Естествено, сега не Клеър се беше качила на стълбата, за да прави снимки на жената, положена в момента на масата. Заместникът ѝ, четирийсет и нещо годишен, висок около метър и петдесет бял мъж с прошарена коса и с очила с черни рогови рамки, бе заел мястото ѝ.

— Доктор Джи — обърнах се към него, влитайки в залата за аутопсии.

— Гледайте в краката си, лейтенант.

Доктор Хъмфри Германюк бе поел офиса на съдебномедицинските експерти преди около 6 часа, а вече беше успял да подреди покрай стената стройни редици документация. С върха на обувката си върнах в предишното ѝ положение една купчина, която случайно бях ритнала, и я подравних изрядно.

Бях запозната с репутацията на Германюк на добър професионалист с чувство за хумор и безупречно поведение на свидетелската скамейка. Всъщност по нищо не отстъпваше на Клеър, а някои дори твърдяха, че ако тя се оттегли, той е с единия крак в нейния кабинет.

— Какво е положението с Андреа Канело? — попитах и се доближих до масата.

Пациентката, така да се каже, беше гола, лежеше по гръб, а раната от куршум се мъдреше в центъра на гръдния ѝ кош.

— Спазвайте ограничителната линия, лейтенант. Това е зона, свободна от ченгета — изграчи той. Видът му говореше, че не се шегува. — Вече минах през вероятно малтретиране на дете, пътен инцидент и жена с разцепена от ютия глава. Жертвите от ферибота ще са целодневна мъчителна работа, а едва започвам. Ако имате въпроси, питайте. В противен случай оставете номера на мобилния си върху бюрото ми. Ще ви звънна, щом приключа.

После ми обърна гръб и взе да мери големината на огнестрелната рана на гърдите на Андреа Канело.

Излязох, а главата ми се пръскаше от гневния изблик, който се опитвах да овладее. Не можех да се сдърпам с доктор Джи, а и между другото, той беше прав. При липсата на Клеър бездруго малобройният екип на патоанатомите беше обявил „извънредно положение“. Германюк ме познаваше бегло, трябваше да брани отдела си, правата си, правата на „пациентите“ си, неприкосновеността на разследването.

А освен това се налагаше да направи сам аутопсията на всички жертви от престрелката.

Ако в това масово убийство се включеше втори патоанатом, печен адвокат можеше да насъска двамата един срещу друг, да търси несъответствия, които да подкопаят надеждността на техните показания.

При положение че открием ненормалника, който е извършил убийствата.

И при положение че стигнем до процес.

Беше почти четири следобед. Щом Андреа Канело бе за него едва първата жертва от ферибота, целодневните му усилия щяха да прераснат в целonoщни.

Както и да е, имах своите си проблеми. Четирима души бяха убити.

Колкото повече време минаваше, толкова по-вероятно бе убиецът да се измъкне.

— Доктор Джи.

Той извърна глава от схемите си и сви вежди.

— Извинете, ако бях рязка, но стрелецът уби четирима, а не знаем нито кой е, нито къде можем да го открием.

— Имате предвид трима? — попита Германюк. — При мен има трима убити.

— Синът на тази жена, Тони Канело, е починал преди половин час в болница „Сан Франциско Дженеръл“ — отговорих. — На девет години е, с него убитите са четирима, а Клеър Уошбърн диша през тръбичка.

Вълна от съчувствие смени възмущението от лицето на доктор Германюк. Остротата беше изчезнала от гласа му, когато попита:

— С какво да ви помогна?

ГЛАВА 12

Доктор Германюк внимателно започна да изучава раната, която беше разкъсала гръдния кош на Андреа Канело.

— Прилича на изстрел с К-5 право в сърцето. Не бих се закълел, докато не се произнесат и оръжейните специалисти, но ми се струва, че е убита с куршум трийсет и осми калибър.

Аз стигнах до същия извод, когато изгледах записа, но исках потвърждение. Обективът на камерата на Джак Руни отскочи от Андреа Канело веднага след изстрела. Ако бе живяла още секунда, ако бе познала убиеца, може би щеше да извика името му.

— Има ли вероятност да е била в съзнание след изстрела?

— Никаква — каза ми Германюк. — При такъв изстрел е била мъртва още преди да падне.

— Бива си я стрелбата — рекох. — Шест куршума, пет точни изстрела. При това с револвер.

— Фериботът е бил претъпкан, имало е доста хора. Все някого е щял да уцели — коментира доктор Джи.

Погледнахме едновременно към стоманената врата в задната част на залата за аутопсии, когато тя се отвори шумно и влетя санитар с количка, който извика:

— Къде да карам това, докторе?

Тялото на носилката, покрито с чаршаф, беше дълго около метър и половина. „Това“ бе дете.

— Остави го — каза му Германюк. — Оттук поемаме ние.

Двамата с доктора пристъпихме към количката. Той дръпна чаршафа.

Само поглед към мъртвото дете бе достатъчен да ми разкъса сърцето.

Кожата на Тони бе синкава, а на кльощавия си гръден кош имаше пресен, около 30-сантиметров шев. Едва се преборих с импулса да докосна лицето му, да го помилвам по косата, да направя нещо нежно за това дете, което бе имало нещастieto да се изпречи пред револвера на един луд.

— Тони, ужасно съжалявам.

— Ето визитката ми — каза ми Германюк, изровил картичката от джоба на лабораторната си манта, и я сложи в ръката ми. — Потърсете ме по мобилния, ако се нуждаете от мен. И като видите Клеър... кажете ѝ, че ще дойда в болницата веднага щом имам възможност. Кажете ѝ, че ще направим всичко възможно и заради нея — и няма да я разочароваме.

ГЛАВА 13

Моят отряд премести столовете си и се скупчи около мен. Те тъкмо подхвърляха — въпроси и пробваха различни теории относно стрелеца от „Дел Норте“, когато мобилният ми иззвъня. Познах номера на Едмънд и вдигнах.

Гласът му звучеше дрезгаво и накъсано:

— Клеър току-що излезе от рентгена. Има вътрешен кръвоизлив.

— Еди, не разбирам. Какво стана?

— Куршумът е засегнал черния й дроб... Трябва да я оперират отново.

Усмивката на доктор Сасун, когато ми заяви, че Клеър се чувства добре, ме беше успокоила. Сега ми прилоша от страх.

Когато пристигнах в чакалнята на спешното, я заварих пълна с приятели и роднини на Клеър, включително Едмънд с Уили и поголемия син Реджи.

Прегърнах всички, седнах до Синди Томас и Юки Кастеляно, най-близки приятелки на Клеър и на мен, с които заедно формирахме пълния състав на клуба, полушеговито наречен от нас „Женски детективски клуб“. Сгушихме се заедно в очакване на новини в това безрадостно помещение.

През дългите напрегнати часове прикривахме страха си, като се надпреварвахме да си разказваме истории за куража на Клеър. Зареждахме се с калпаво кафе и сникърси от автомата, а в ранните часове на утринта Едмънд ни помоли да кажем молитва.

Всички се хванахме за ръце и Еди се помоли Бог да пощади Клеър. Със сигурност вътрешно всички се надявахме, че ако останем близо до нея и имаме вяра, тя няма да умре.

През тези изтощителни часове си припомних времето, когато ме простреляха, спомних си как Клеър и Синди бдяха неотлъчно над мен.

Спомних си и други моменти, в които съм чакала в помещения като това. Когато мама се разболя от рак. Когато мъжът, когото обичах, бе убит при изпълнение на дълга си. Когато майката на Юки бе повалена от инсулт.

Всички бяха починали.

Синди каза:

— Къде е сега онзи кучи син, който я простреля? Дали си е палнал цигара след вечеря? Дали си спи в мекото легло и планира нова стрелба?

— Със сигурност не спи в легло — каза Юки. — Залагам десетачка, че този тип спи в кашон от битова техника.

Към 5 часа сутринта изтощеният доктор Сасун излезе, за да ни съобщи новините.

— Клеър е добре — каза той. — Успяхме да стабилизираме черния ѝ дроб, а кръвното ѝ налягане се вдига. Жизнените ѝ показатели са добри.

Атмосферата се разведри и изведнъж всички започнахме да пляскаме с ръце. Едмънд прегърна синовете си и тримата се просълзиха.

Лекарят се усмихна — не мога да не призная: борбен човек.

Набързо прескочих до вкъщи за сутрешна обиколка из Потреро Хил с Марта, моето бордър коли.

Тогава се обадох на Джейкъби, докато слънцето се издигаше над покрива на колата ми. Срегнах се с него и Конклин при асансьорите в Съдебната палата в осем.

Беше неделя.

Бяха донесли кафе и понички.

Обичах ги тези момчета.

— Да запретваме ръкави — рекох.

ГЛАВА 14

С Конклин и Джейкъби тъкмо се бяхме настанили в подобния на стъклена кабинка офис, който се намираше в ъгъла на следствения участък, когато инспектори Пол Чи и Капи Макнийл влязоха в задименото, с размери шест на девет метра, работно място, което е база на 12-членния състав на екипа, разследващ убийства.

Капи тежи над 120 кило и когато седна на стола, той изпука под тежестта му. Чи е по-скоро жилив. Той позиционира малкия си задник на шкафа точно до Джейкъби, който тъкмо беше получил един от честите си пристъпи на кашлица.

Поради липсата на свободни места Конклин си избра да стои зад мен с кръстосани в глезените крака и подпрял гръб на прозореца, който гледаше към магистралата.

Изведнъж офиса ми се оказа пренаселен.

Чувствах топлината от изваяното, почти двуметрово тяло на Конклин, чиято светлокестенява коса падаше над кафявите му очи, като допълваше вида му на двайсет и девет годишна кръстоска между братовчед на Кенеди и морски пехотинец.

Чи бе донесъл неделния брой на „Кроникъл“ и го остави на бюрото пред мен.

Снимката на стрелеца, размазан замръзнал кадър, беше взета от записа на Джак Руни. Тя се мъдреше на първа страница, а под нея с едри букви беше написано: ПОЗНАВАТЕ ЛИ ТОЗИ ЧОВЕК?

Всички се приведохме, за да изучим по-подробно това обрасло лице.

Тъмната коса висеше до челюстта му, а брадата криеше всичко от устата му до адамовата ябълка.

— Иисус! — възкликна Капи. Всички се втренчихме в него. — Какво? Казвам, че е досущ като Христос!

Аз обях:

— Няма шанс да получим нещо от лабораторията в неделя сутрин, но имаме това. — Извадих от чекмеджето си фотокопие на кафеникавата опаковка на „Търкиш Спешълс“. — А имаме и това. —

Сложих ръка върху дебелия пет сантиметра купчина свидетелски показания, телефонни съобщения, разпечатки на имейли, които вчера нашата асистентка Бренда бе извадила от уебсайта на полицейското управление.

— Да си ги поделим — подхвърли Джейкъби.

Последва шумна дискусия, прекъсната от категоричната намеса на Чи, който каза:

— Ей, цигари се продават навсякъде. Всеки магазин, в който се продава тази марка цигари, трябва да се проучи. Все някой там може и да си спомни, че е виждал лицето на стрелеца.

Съгласих се с едно:

— Добре. Вие движете въпроса.

Джейкъби и Конклин взеха две трети от свидетелските показания на бюрата си в следствения участък и хванаха телефоните, а Чи и Макнийл завъртяха няколко телефона, преди да излязат да действат.

След като останах сама в офиса, прегледах материалите, които Бренда беше събрала за жертвите — всички бяха граждани с положение.

Имаше ли връзка между убиеца и някой от хората, които беше убил?

Започнах да набирам телефонните номера, записани върху свидетелските показания, но нищо в първите няколко обаждания не успя да ме вдъхнови. После се свързах с пожарникар, който се бе оказал на десетина крачки от Андреа Канело, когато стрелецът бе открил огън.

— Тя тъкмо крещеше на сина си, когато онзи я улучи — разказа свидетелят. — Направо се канех да ѝ направя забележка да го дава по-спокойно. Малко след това се просна мъртва.

— Какво каза тя? Помните ли думите ѝ?

— „Подлудяваш ме, момченце!“ Нещо такова. Ужасна работа... Момчето ще оцелее ли?

— За съжаление, не.

Направих още няколко бележки, като се опитвах да сглобя отделните парчета от пъзела. Глътнах остатъка от кафето и се обадох на следващия от списъка.

Казваше се Айк Кинтана, беше се обадил късно вчера следобед и беше заявил, че преди около петнайсетина години май са се познавали

със стрелеца.

Сега той ми каза следното:

— Прилича ми на същия човек. Ако е той, значи сме лежали заедно в болницата в Напа в края на 80-те.

Силно притиснах ухото си в слушалката. Не исках да изпусна нито звук.

— Разбирате ли какво имам предвид? — попита ме Кинтана. — Бяхме под ключ в кукувичето гнездо.

ГЛАВА 15

Драснах звездичка до телефонния номер на Айк Кинтана.

— Как се казваше приятелят ти? — попитах го, притиснала слушалката към ухото си.

Изведнъж Кинтана започна да става уклончив.

— Не ми се ще да давам такава информация, може да се окаже, че не е той — каза той. — Имам снимка. Може да дойдете да я погледнете сега. Иначе за днес имам много ангажименти.

— Чакайте ни! Тръгваме!

Отидох в служебната стая, заявих:

— Попаднахме на следа. Имам адрес на улица „Сан Карлос“.

Конклин отвърна:

— Искам да продължа с телефоните. И още видеозаписи на стрелбата са изпратени до нашия уебсайт.

Джейкъби се изправи, сложи си якето и заяви:

— Ще закарам Боксър.

Познавах Джейкъби от десет години, бях негов партньор три години, преди да ме повишат в лейтенант. За времето, през което с Джейкъби бяхме екип, бяхме развили силно приятелство, което се допълваше от почти телепатична връзка. Не смятам обаче, че някой от нас двамата осъзнаваше колко сме близки, докато през онази нощ не бяхме простреляни от дрогирани тийнейджъри. Докосването до смъртта беше засилило връзката помежду ни още повече.

Стигнахме до боклучава пресечка в покрайнините на Тендърлойн.

Погледнахме адреса, който Айк Кинтана ми беше дал — двуетажна сграда с църква на приземния етаж, която гледаше към улицата, а нагоре имаше няколко апартамента.

Позвъних на входната врата, чу се бръмчене. Дръпнах металната дръжка и така двамата с Джейкъби се озовахме в мрачен коридор. Изкачихме скърцащите стълби до постлан с килим вестибюл, в който миришеше на плесен.

От двете страни на вестибюла имаше по една единична врата.

Почуках на онази, на която бе отбелязано 2Р, около половин минута по-късно вратата се отвори със скърцане.

Айк Кинтана беше бял мъж на около трийсет и пет. Беше с черна прилепнала коса и облечен по странен начин — на пластове. Долна фланелка се подаваше под шпица на горната фланела, над тях беше закопчал риза, а до бедрата му стигаше разкопчана плетена жилетка в ръждив цвят.

Надолу беше с пижама на сини райета и плъстени кафяви чехли, а на лицето му беше изписана мила, празна усмивка. Протегна ръка, раздруса нашите и ни покани да влезем.

Джейкъби тръгна напред, аз последвах двамата мъже в някакъв люлеещ се тунел от вестници и найлонови торби за изхвърляне на боклук, пълни с бутилки от сода, които се трупаха от пода до тавана покрай целия коридор. В гостната имаше картонени кутии, препълнени с монети, празни опаковки от препарати и химикалки.

— Предполагам, че си подготвен за всякакви случаи в живота — подхвърли Джейкъби.

— Такава е идеята — отвърна Кинтана.

Когато стигнахме до кухнята, видях, че всичко е задръстено от тенджери и тигани, а на масата бе струпан архив от изрезки от вестници, покрити с покривка — и така няколко „археологически пласта“ на височина около две педи.

— Открай време съм фен на „Гигантите“ — спомена Кинтана срамежливо.

Предложи ни кафе, което двамата с Джейкъби отказахме.

Въпреки това Кинтана запали газовия котлон и сложи кафеник с вода да завира.

— Имате ли снимката, която искахте да ни покажете? — попитах.

Кинтана вдигна стар дървен сандък от сапуни от пода и го подпря на масата. Зарови в купчините снимки, разни менюта и други книжа, запазени за спомен — ръцете му препускаха през хартиите.

— Ето — каза най-сетне и вдигна избеляла снимка, формат 10 на 15 сантиметра. — Според мен е правена през осемдесет и осма година.

Петима тийнейджъри — две момичета и три момчета — гледаха телевизия в помещение, което имаше вид на обща стая в някакво учреждение.

— Това съм аз — обяви Кинтана, сочейки някаква своя по-млада версия, отпусната на оранжево кресло. Дори тогава бе носил дрехите си на пластове. — Виждате ли този, дето седи на мястото до прозореца?

Вгледах се в снимката. Момчето беше слабо, с дълга коса и нещо подобно на брада. Лицето му беше в профил. Можеше да е стрелецът. Можеше да е кой ли не.

— Виждате ли как дърпа космите по ръцете си? — попита Кинтана.

Кимнах.

— Затова си помислих, че може да е той. Правеше го с часове. Харесвах го това момче. Наричах го „Фредалито линдо“. Заради песента, която обичаше да пее.

— Как е истинското му име? — попитах.

— Беше страшно потиснат — каза Кинтана. — Затова беше влязъл в болницата в Напа. Бил е замесен в нещо. Някакъв нещастен случай. Сестричката му е загинала. Май беше нещо с платноходка.

Кинтана изключи печката и се изниза нанякъде. За миг си помислих: по какво ли чудо сградата не е изгоряла до основи?

— Господин Кинтана, не ни карайте да повтаряме въпроса, ясно? — изръмжа Джейкъби. — Как се казва този човек?

Кинтана се върна на масата с орфаната си чаша за кафе в ръка, носеше се в приказното си одеяние и демонстрираше самоувереността на богаташ, роден в имение.

— Името му е Фред. Алфред Бринкли. Но не разбирам как е възможно да е убил тези хора — каза Кинтана. — Фред е безкрайно симпатично момче.

ГЛАВА 16

Позвъних на Рич Конклин от колата, дадох му името на Бринкли, за да го потърси в базата данни, докато Джейкъби караше по „Брайънт“.

Чи и Макнийл ни чакаха в кръчмата „Макбейнс Биър О’ дъ Уърлд“, мрачен салон, сбутан между две бараки, намиращи се срещу Съдебната палата.

Ние с Джейкъби се присъединихме към тях и си поръчахме наливна „Фостър“, после попитах Чи и Макнийл за последните открития.

— Разпитахме един тип в магазина за цигари на „Полк“ и „Валейо“ — обясни Чи, минавайки направо на въпроса. — Старчето, дето е собственик на магазинчето, каза: „Да, продавам «Търкиш Спешълс». Около два пакета на месец на един редовен клиент.“ Дори свали стекчето от рафта, за да ни покаже — липсваха два пакета.

Конклин влезе, седна и си поръча мексиканска бира и бургер „Ангъс“, не много препечен. Нещо сякаш му се въртеше в ума.

— Партньорът ми превъртя — каза Капи — от стекче цигари.

— Е, кой е глупакът? — обърна се Чи към Макнийл.

— То ще си покаже! — изръмжа Джейкъби.

Бирата дойде и с Джейкъби и Конклин вдигнахме чаши за Дон Макбейн, собственика на бара, вироглав бивш капитан от управлението, чийто портрет висеше в рамка над бара.

Чи продължи:

— И така, дядката обясни, че клиентът бил грък, около осемдесетгодишен, но после каза: „Чакайте, дайте да видя тази снимка пак.“

Капи подхвана:

— Значи пъхам аз снимката на стрелеца под носа му, а той казва: „Този ли е? Този го виждах всяка сутрин, като си купуваше вестника. Той ли е стрелял?“

Джейкъби отново повика сервитьорката, каза й: „Сид, и аз ще взема един бургер, средно препечен, с картофки.“

Чи междувременно продължи:

— Така че старчето от лавката не знае името на нашия заподозрян, но смята, че преди е живеел отсреща, на „Валейо“ номер 1513.

— Значи ще отскочим дотам — обобща Капи.

— Моля те, отърви ме от страданията — каза Джейкъби.

Лактите му бяха опрени на масата, а дланите му притискаха очите в очакване тази история да стигне до развързка или да приключи.

— Разполагаме и с име — каза в заключение Капи. — Домоуправителят на „Валейо“ 1513 разпозна категорично човека от снимката. Каза, че наемателят бил изваден преди около два месеца, точно след като загубил работата си.

— Туш на барабаните, моля — каза Чи. — Името на стрелеца е Алфред Бринкли.

Беше ми неприятно да видя разочарованието на лицата на Макнийл и Чи, но трябваше да им кажа.

— Благодаря, Пол. Знаем името му. Откри ли къде е работил преди?

— Да, лейтенант. В една книжарница, във „Самс Бук Емпориум“ на улица „Мейсън“.

Обърнах се към Конклин:

— Ричи, приличаш на чеширския котарак. Какво откри?

Конклин се беше изтегнал на стола си и балансираше на задните му крака, очевидно доволен от шеговития тон. Изправи стола, така че предните му крака стъпиха на пода, и се наклони през масата:

— Бринкли няма досие. Обаче... две години е служил в армията. Разжалван е деветдесет и четвърта година по медицински причини.

— Влязъл е в армията след престой в лудница? — попита Джейкъби.

— Бил е хлапе, когато е бил в психиатрията в Напа — каза Конклин. — Неговите медицински картони са с ограничен достъп. Все едно, явно в армията не са били твърде придирчиви.

Размазаният образ на стрелеца започна да се изяснява. Колкото и да беше стряскащ, отговорът на въпроса, който ме тормозеше от началото на разследването, бе ясен.

Бринкли беше толкова точен в стрелбата, защото е бил обучен в армията.

ГЛАВА 17

В девет часа на другата сутрин с Джейкъби и Конклин паркирахме полицейските си коли без отличителни белези на улица „Мейсън“ близо до Норт Пойнт. Бяхме на две пресечки от Рибарския кей, туристическа зона, пълна с гигантски хотели, ресторанти, колела под наем и сергии за сувенири, където уличните търговци излагаха стоките си.

Бях на нокти, когато влязохме в хладното пространство на огромната книжарница. Джейкъби показва значката си на най-близкия служител с въпроса дали познава Алфред Бринкли.

Служителят на етажa съобщи на управителя на етажa, който ни заведе до асансьора, а с него — до мазето, където пък ни запозна с управителя на склада, тъмнокож мъж на трийсет и нещо, на име Едисън Джоунс, с избеляла фланелка с „Дюран Дюран“ и обеща на носа.

Разпръснахме се из склада — бетонни стени с подредени покрай тях подвижни рафтове, изкорубени метални врати с изход към товарните докове, момчета с пълни с книги товарни колички, които сновяха навсякъде около нас.

— С Фред бяхме другарчета — каза ни Джоунс. — Не че сме се виждали след работа или нещо подобно, но беше интересен посвоему и го харесвах. После изведнъж взе да откача — Джоунс намали звука на телевизора върху металната маса, затрупана с фактури и офис консумативи.

— В какъв смисъл взе да откача? — попита Конклин.

— Понякога ми казваше: „Чу ли какво ми каза Уолф Блитцър^[1] току-що?“ Все едно телевизорът говореше на него. А ставаше и все понервен, постоянно си мънкаше и тананикаше нещо. Създаде ни доста проблеми — допълни Джоунс и нервно прекара ръка по тениската си. — Когато взе да бяга от работа, ги улесни да го уволнят. Запазих книгите му. — Той издърпа една кутия от рафта и я сложи на масата.

Отворих капака, вътре видях тежки томове на Юнг, Ницше и Вилхелм Райх. Имаше и една опърпана, с меки корици: „Произходът

на съзнанието в разпада на двукамерния ум“ от Джулиан Джейнс^[2].

Извадих я от кутията.

— Това му беше настолната книга — каза Едисън. — Изненадан съм, че не се е върнал за нея.

— За какво става дума в нея?

— Според Фред, Джейнс имал теория, в която се твърди, че преди около три хиляди години полукълбата на човешкия мозък не са били свързани — отвърна Джоунс, — така че двете полукълба не са имали директна връзка.

— И каква е идеята? — попита Джейкъби.

— Джейнс твърди, че по онова време хората смятали, че собствените им мисли идват от някакъв източник извън тях, че мислите им са команда от боговете.

— Какво си е мислел Бринкли — попита Джейкъби. — Да не е чувал гласовете на боговете от телевизора?

— Според мен той чуваше гласове през цялото време. Те му казваха какво да прави.

От думите на Джоунс ме побиха тръпки. Бяха изминали повече от 48 часа от стрелбата на ферибота. Докато ние продължавахме да тъпчем в задънена улица, Бринкли беше все още някъде на свобода. Изпълняваше заповедите на гласовете. Носеше оръжие.

— Имате ли някаква представа къде може да се намира сега? — на свой ред попитах аз.

— Видях го да виси пред един бар преди около месец — отвърна Джоунс. — Изглеждаше доста окаян. Брадясал. Пошегувах се, че дивото го зове, а той ми отвърна с налудничава гримаса. Не ме погледна в очите.

— Къде стана това?

— Пред бар „Дабъл Шот“ на „Гиъри“. Фред не пие, така че вероятно живееше в хотела над бара.

Знаех мястото. Хотел „Барбари“ беше един от няколкото дузини „туристически“ хотели в Тендърлойн със стаи за по един час, използвани от проститутки, наркомани и изпаднали на ръба на мизерията. Беше на стъпка преди клоаката, и то не много голяма.

Ако Фред Бринкли бе живял в хотел „Барбари“ преди месец, може би все още беше там.

[1] Американски журналист и автор, репортер на Си Ен Ен от 1990 г. — Б.пр. ↑

[2] Джулиан Джейнс (1920–1997) — американски психолог. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 18

Синоптикът каза, че ще вали, но слънцето се беше издигнало високо и ясно в небето. Фред Бринкли опъна ръка — можеше направо да го гледа през нея.

Той се насочи към подземиято, тичайки по стъпалата в градския център БАРТ, където ходеше, докато все още имаше работа.

Бринкли сведе очи, отбелязвайки стъпките си по познатия бял мраморен под с черни контури от гранит, вървеше стабилно по мецанина, без да гледа корпоративните роби, които купуваха билети, цветя и бутилирана вода за своето ежедневно пътуване. Той не искаше да се закачи за някоя мисъл от техните промити мозъци, не искаше да види натрапчивите погледи, които му отправяха изпод качулките си.

Взе ескалатора към тунелите, но вместо да се успокои, осъзна, че колкото по-надолу слиза, толкова по-възбуден и нервен се чувства.

Гласовете бяха в него, наричаха го с различни имена.

Бринкли заклати глава, но задържа очите си приковани в пода и запя наум: „Аяяя, БАРТ-алито линдо“, като се опитваше да спре гласовете, да ги изключи.

Още щом слезе от ескалатора на третото долно ниво, той осъзна грешката си. Платформата беше пълна с тъпащи, които се прибираха от работа.

Приличаха на буреносни облаци с тъмните си палта, с празните си погледи сякаш го вкарваха в капан.

Кадрите, които беше видял на видеостената на витрината на магазина за техника, препускаха в ума му: *бяха кадри, на които се виждаше как стреля по хората на ферибота.*

Той го беше извършил!

Бринкли си проправяше път през тълпата, мънкаше и си пееше тихичко, докато не стигна до ръба на платформата, стоеше на една плочка, върховете на обувките му стърчаха точно над бездната.

Усещаше омразата и гнева около себе си и собственият му гняв се надигна. Белите кахлени стени сякаш пулсираха и се снишаваха.

Фред можеше да види с крайчеца на окото си как хората се обръщат към него, как четат мислите му.

Искаше му се да изкрещи: *Трябваше да го направя! Пазете се. Може вие да сте следващите.*

Той се втренчи в релсите, без да се движи или да поглежда някого, с ръце в джобовете, дясната държеше Бъки.

Те знаят, изреваха гласовете в хор. *Ти си им като на длан, Фред.*

Един глас зад него извика рязко: „Ей!“ Бринкли се обърна и видя жена с остра челюст и мънички черни очи, която го сочеше с пръст.

— Той е. Той беше на ферибота. Беше там. Той е стрелецът. Някой да викне полицията.

Ситуацията ескалира. Сега всички знаеха какво е извършил.

Лайно. Загубеняк.

Аяяяаай.

Фред извади Бъки от джоба си, размаха го над тълпата. Хората около него се разкрещяха и се снишиха.

Тунелът изрева.

Сребристосините вагони се втурнаха към станцията, шумът от тях погълна всички други звуци и мисли.

Влакът спря, вагоните избълваха гъсти тълпи, които наизскачаха подобно на плъхове, други напиреха навътре, блъскаха Фред като прилив, запратиха го в един пилон.

Изкараха му въздуха.

Борейки се да се освободи, проправяйки си път през множеството, Фред се добра до ескалатора. С няколко дълги скока се вклини в развълнуваната тълпа на подвижната стълба в посока нагоре към свободното пространство на улицата.

Гласът в главата му крещеше: *Давай! Измъкни се оттук!*

ГЛАВА 19

Електронният часовник на микровълновата показваше 7:08. Бях физически изцедена и умствено опустошена, след като кръстосвах Тендърлойн цял ден, без да стигна до нищо друго, освен до списък с всички места, на които Алфред Бринкли не е живял.

Не просто бях разгневена. Бях ужасена. Фред Бринкли все още беше на свобода.

Сложих „Хелти Чойс“ макарони със сирене в микровълновата, натиснах таймера пет пъти.

Докато вечерята ми се въртеше вътре, отново прехвърлих станалото през изминалия ден в ума си, за да открия някакъв пропуск при обиколката на седемдесетината гнусни хотела, разпитванията на безполезни рецепционисти и безброй наематели на евтини квартири.

Марта се отърка в мен, а аз я погалих между ушите, сложих кучешка храна в купичката. Тя наведе глава, размаха пухкавата си опашка.

— Милинката ми — й казах. — Светъл лъч в живота ми.

Тъкмо бях отворила една бира, когато чух звънеца.

Сега пък какво?

Увиснах на прозореца, за да проверя кой имаше куража да позвъни на вратата ми — обаче се оказа, че не познавам човека, който гледаше право в мен от тротоара.

Беше гладко избръснат, наполовина скрит в сянка, в ръката си държеше плик.

— Какво искате?

— Имам нещо за вас, лейтенант. Спешно е. Това е лично за вас.

Какъв е този? Съдебен куриер? Информатор? Зад мен микровълновата изпиука, за да ме уведоми, че вечерята е готова.

— Пуснете го в пощенската ми кутия! — извиках.

— Както кажете — отвърна посетителят ми. — Но по телевизията вие попитахте: „Познавате ли този човек?“ Помните ли?

— И познавате ли го?

— Аз съм този човек. Който го извърши.

ГЛАВА 20

За момент се сконфузих.

Стрелецът от ферибота е пред вратата ми?

После се свестих.

— Ей сега идвам! — извиках.

Грабнах оръжието и кобура си от облегалката на стола, закачих белезници на колана си. Докато подминавах площадката на втория етаж, се обадох на Джейкъби по мобилния, като бях съвсем наясно, че нямам време да го чакам да пристигне.

Нищо чудно да попадна под открит огън, но ако човекът долу наистина е Алфред Бринкли, не можех да допусна да се измъкне.

Пистолетът беше в ръката ми, когато откряхнах входната врата — използвах я като прикритие.

— Дръж си ръцете така, че да ги виждам! — му наредих.

Човекът изглеждаше превъзбуден. Сякаш се колебаеше, връщаше се към уличното платно, после крачеше напред към прага ми. Очите му шареха, можех да отгатна, че си тананика.

Господи, този е луд, а и опасен. Къде му е оръжието?

— Горещите ръцете. Остани на място! — изкрещях отново.

Мъжът престана да се разхожда. Той вдигна ръце, размаха плика като бяло знаме.

Огледах лицето му, като се опитвах да напаса образа, който виждах, с портрета на убиеца, който се беше запечатал в ума ми. Този тип беше обръснат, обаче нескорошно. Тук-там стърчаха снопчета тъмни косми, които се открояваха върху светлата му кожа.

Като се абстрахирах от брадата, всичко друго съвпаднаше. Той беше висок, кльоцав, носеше дрехи, които бяха почти същите или същите като онези, които носеше убиецът преди около 60 часа.

Това ли е Фред Бринкли? Наистина ли жестокият убиец просто позвъни на вратата ми, за да се предаде? Или е някой луд, който иска да попадне в светлините на прожекторите?

Стъпих навън, с две ръце стисках оръжието, прицелено в гърдите му.

С приближаването ме лъхна миризма на застояла пот.

— Това съм аз — проговори ми той, забил нос в обувките си. — Казахте, че ме търсите. Видях ви по телевизията. В магазина за видеотехника.

— Лягай на земята — изляях аз. — По очи, пръстите, сплетени на тила, така че да мога да ги виждам.

Той се олюля. Аз изкрещях: „Лягай! Веднага!“, а той се свлече на тротоара и сложи ръце на главата си.

С опряно в тила му оръжие го претърсих, проверих за оръжие, като през цялото време в ума ми проблясваха кадри от филма на Руни.

Извадих револвер от джоба на якето му, запасах го отзад на колана си и затършувах за още скрито оръжие. Нямаше такава.

Сложих моя пистолет в кобура и издърпах белезниците от колана си.

— Как се казваш? — попитах, докато закопчавах белезниците.

После вдигнах плика от тротоара и го прибрах в джоба си.

— Фред Бринкли — каза той, а в гласа му долових вълнение. — Познавате ме. Казахте ми да се предам, не помните ли? „Ще открием извършителя на това злодеяние.“ Всичко съм записал.

Кадрите от видеозаписа на Руни се запрескачаха в главата ми. Бях видяла този човек да убива петима. Бях го видяла да стреля по Клеър.

С трепереща ръка извадих портфейла му от джоба на панталона, разкопчах го, видях шофьорската му книжка на бледата светлина на уличната лампа, която се намираше отсреща.

Наистина — Алфред Бринкли.

В ръцете ми беше.

Прочетох правата на Бринкли, а той ги наруши, като отново заяви:

— Аз го извърших. Аз съм убиецът от ферибота.

— Как ме открихте? — попитах.

— Взех адреса ви от интернет. Ходих в библиотеката — осведоми ме Бринкли. — Затворете ме някъде, става ли? Мисля, че може да го направя отново.

Точно в този момент колата на Джейкъби спря с вой на спирачките. Той изхвърча от шофьорското място с насочен пистолет.

— Не можа ли да ме изчакаш, Боксър?

— Господин Бринкли не оказва съпротива, Джейкъби. Всичко е наред.

Щом видях Джейкъби и осъзнах, че опасността е отминала, вълни на облекчение ме обляха, прииска ми се да плача и да се смея, и същевременно да закрепця.

— Добра работа — чух да казва Джейкъби.

Почувствах ръката му върху рамото си. Глътнах въздух и се опитах да се успокоя, после заедно с Джейкъби вдигнахме Бринкли от земята.

Докато се прегъваше, за да се настани на задната седалка в колата на Джейкъби, Бринкли се обърна към мен.

— Благодаря, лейтенант — каза той, все така шареше с налудничав поглед наоколо, а лицето му се сви в гримаса, последвана от порой сълзи. — Знаех, че ще ми помогнете.

ГЛАВА 21

Джейкъби ме последва в офиса ми, а нервите ни бяха така изопнати, че на тях можеше да се свири като на струни. Докато чакахме Бринкли да мине по етапния ред, бяхме подпрели лакти на бюрото ми, пиехме кафе, обсъждахме какво трябва да се направи оттук нататък.

Бринкли си беше признал за стрелбата и отказваше защита. Обаче писмените показания, които ми беше дал, бяха куп щуротии за някаква бяла светлина, за хора плъхове и за някакво оръжие, наречено „Бъки“.

Трябваше да запишем изповедта на Бринкли, за да е ясно, че Алфред Бринкли може да е умствено разстроен, но в момента е с ума си.

След като се обадох на Трачио, звъннах и на Синди, която беше не само моя близка приятелка, но и една от водещите фигури в криминалната рубрика на „Кроникъл“, за да ѝ съобщя добрата новина за залавянето на Бринкли. После закрачих из следствения участък, като поглеждах стрелките на часовника, които се влачеха по циферблата, докато очаквахме появяването на Трачио.

До 9 часа и 15 минути на Алфред Бринкли бяха снети отпечатъци и направени снимки за досието, дрехите му бяха заменени със затворнически, така че неговите можеше да се изследват за петна от кръв или частици от барут.

Помолих Бринкли да позволи на лаборанта да му вземе кръв, като му обясних защо:

— Искаме да сме сигурни, че не сте под влияние на алкохол или наркотици, когато вземаме показанията ви.

— Чист съм — каза Бринкли и си нави ръкава.

Сега той ни очакваше в стая за разпит номер две, кутийка с камера, инсталирана на тавана, която работеше през по-голямата част от времето.

С Джейкъби влязохме при Бринкли в сивата стая, издърпахме си столове от изподрасканата метална маса и се настанихме срещу

убиеца.

Кожата ми все още настръхваше, щом погледнех това бледо и мръсно лице.

Спомнях си думите му: *Аз го извърших.*

ГЛАВА 22

Бринкли беше неспокоен. Коленете му тупкаха по долната част на масата, а беше кръстосал и закопчаните си с белезници китки, така че да може да подръпва косъмчетата на ръката си.

— Господин Бринкли, нали разбирате, че имате право да мълчите — попитах го аз. Той кимна утвърдително, докато аз отново му четях правата. И отговори пак утвърдително, когато го попитах: — Разбирате ли правата си?

Подадох му формуляр за отказ от правото на защита и той го подписа.

Чух стол да изскърцва в залата за наблюдение зад стъклото и слабото помръдване на камерата над главите ни. Разпитът започна.

— Знаете ли кой ден от седмицата сме днес?

— Понеделник — отвърна Бринкли.

— Къде живеете?

— На гара БАРТ. В магазини за компютри. Понякога и в библиотеката.

— Знаете ли къде се намирате в момента?

— В Съдебната палата на улица „Брайънт“, номер 850.

— Добре, господин Бринкли. Можете ли да ми отговорите на следния въпрос: пътувахте ли с ферибота „Дел Норте“ в събота, онзи ден.

— Да, пътувах. Беше чудесен ден. Намерих билета на фермерския пазар — заобяснява той. — Не мисля, че е престъпно да се използва такъв билет, нали? — попита.

— Взехте ли го от някого?

— Не, намерих го на земята.

— Тогава ще подминем тази подробност — каза му Джейкъби.

Сега Бринкли имаше спокоен вид и изглеждаше по-млад, отколкото беше. Започнах да се безпокоя от неговия детски, даже безобиден вид. Самият той имаше вид на жертва.

Мина ми през ума какво би било представянето му пред съдебните заседатели. Дали няма да му симпатизират?

„Невинен“ поради фактора симпатия, както и поради невменяемост.

— Когато се връщахте, господин Бринкли... — подхванах аз.

— Наричайте ме Фред.

— Добре, Фред. Докато „Дел Норте“ се насочваше към пристана онзи ден, ти извади ли оръжие, за да откриеш огън по пътниците?

— Трябваше да го сторя — отвърна той с пресипнал, разтреперан глас. — Майката беше... слушайте, сторих нещо ужасно. Знам го и искам да бъда наказан.

— Ти ли уби онези хора? — настоях аз.

— Да, аз! Убих майката и детето. И онези двама души. И онази, другата жена, която ме гледаше, все едно четеше всяка моя мисъл. Наистина съжалявам. Чувствах се чудесно, докато всичко не се обърка.

— Планирал си стрелбата, нали? — попитах аз, като контролирах височината на тона си, дори дарих Бринкли с окуражителна усмивка. — Носел си заредено оръжие, нали?

— Винаги нося Бъки — отвърна той, — не съм искал да нараня онези хора. Не ги познавам. Дори не знаех, че са реални, докато не видях записа по телевизията.

— Така ли? Тогава защо стреля? — попита Джейкъби.

Бринкли заби поглед в огледалното стъкло зад главата ми.

— Гласовете ми казаха да го сторя.

Това ли е истината? Или Бринкли се брани чрез лудостта си?

Джейкъби го попита за какви гласове става дума, но Бринкли престана да отговаря. Той увеси глава, измънка:

— Искам да ме заключите. Може ли? Нуждая се от сън.

— Сигурна съм, че на десетия етаж има празна килия — отвърнах. Почуках на вратата, сержант Стив Хол влезе в стаята за разпити. Той застана зад арестанта. — Господин Бринкли — започнах аз, след като всички се изправихме, — обвинен сте в убийството на четирима души, опит за убийство на още един човек и около четиринайсет други по-дребни престъпления. Погрижете се да си намерите добър адвокат.

— Благодаря ви — отговори Бринкли и за първи път ме погледна в очите. — Вие сте достоен човек. Оценявам всичко, което направихте.

ГЛАВА 23

На следващата сутрин вестникът ме чакаше пред вратата. Над името на Синди с огромни букви се мъдреше водещото заглавие: „Стрелецът от ферибота прибран на топло.“

Шайка репортери се изпречи на пътя ми пред Съдебната палата.

— Как се чувствате, лейтенант?

— Фантастично — отвърнах с гримаса. — Няма накъде по-добре.

Отговорих на въпросите, приех поздравленията и се усмихнах за няколко снимки, преди да вляза в сградата, там взех асансьора до третия етаж.

Щом влязох, Бренда удари малкия гонг, който държеше на бюрото си, после стана и ме прегърна. Още от прага зърнах цветята, които бяха сложени на бюрото ми.

Събрах всички и им благодарих за свършената работа, а когато инспектор Лемке попита дали мога да проведа кратък курс как с вълшебство се хващат убийци, всички се разсмяхме.

— Опитах с няколко гримаси — каза той, — но не се получи.

— Така е, защото трябва едновременно с това да кръстосаш ръце и да мигаш бързо — извика Родригес.

Тъкмо си наливах кафе в стаята за почивка, преди да се гмурна в дълбоката купчина бумащина, която беше заела половината ми бюро, когато Бренда надзърна през вратата с думите:

— Шефът е на първа линия.

Отидох в офиса си, преместих кошницата с цветя от бюрото. Погледнах малката картичка, която стърчеше между розите. Имаше безброй прегръдки и целувки в бележката от Джо, моето прекрасно момче.

Все още се усмихвах, когато натиснах мигация бутон на телефона си, по който се разнесе благият глас на шефа с покана да се кача в офиса му.

— Да събера целия екип — казах.

Той отвърна:

— Не, ела само ти.

Казах на Бренда, че се връщам след две минути, и потеглих по стълбите към офиса на Трачио на петия етаж с ламперия от орехово дърво.

Шефът се изправи, щом прекрачих прага на кабинета му, подаде ми месестата си ръка през бюрото, стисна моята с думите:

— Залавянето на този хахо ни донесе прекрасни отзиви. Искам отново да ти благодаря за отличната работа.

Отговорих:

— Благодаря, шефе. И благодаря за подкрепата.

Тъкмо се канех да си тръгна, когато лицето му доби притеснен вид, какъвто не бях виждала досега.

Направи ми жест да седна, той стори същото, повози известно време стола си напред-назад по балатума, накрая кръстоса ръце на гърдите си.

— Линдси, стигнах до извод, срещу който се борих с всички сили.

Ще ми даде още хора?

По-голям бюджет за извънредните часове?

— С очите си видях как се справи с този случай, а съм впечатлен и от издръжливостта и решителността, които прояви по време на разследването.

— Благодаря.

— Ето защо трябва да призная, че ти имаше право, а аз сбърках.

За какво съм имала право?

Умът ми бягаше пред думите му в опит да спечели половин секунда преднина, но не успя.

— Както самата ти каза — продължи Трачио, — най-добра си на улицата, а не прикована към бюрото. Сега го разбирам. Най-сетне го проумях. Накратко, административната работа ти похабява таланта.

Вторахих се в шефа, докато той слагаше значката ми на бюрото.

— Поздравления, Боксър, за заслуженото понижение в сержант.

ГЛАВА 24

Внезапно ми се зави свят.

Чух Трачио да изрича думите, но те ми звучаха, все едно бюрото му бе изстреляно през стената и той ми говореше от някакво място отгатък магистралата.

— Ще се отчиташ директно пред мен. Ще запазиш досегашната си заплата, разбира се.

Крещях наум: „Понижение? Понижаваш ме? Днес?“

Хванах се за ръба на бюрото му, имах нужда да се задържа. Видях Трачио да се обляга на стола си, като по физиономията му съдех, че е толкова изненадан от реакцията ми, колкото бях аз от неговото съобщение.

— Какво има, Боксър? Нали за това си мечтаеше? От месеци опяваш!

— Не, тоест да. Така е. Но не очаквах...

— Хайде, Боксър. Какви ми ги говориш? Прекарах цялата нощ да уреждам въпроса, защото ти изрази категорично желание.

Отворих уста, после я затворих.

— Дай ми малко време да се осъзная, Тони, става ли? — изпелтечих.

— Предавам се — каза Трачио, като вдигна телбода от бюрото си и го стовари обратно върху плота. — Никога няма да те разбере. Никога. Отказвам се!

Не си спомням как съм излязла от кабинета на началника, но си спомням дългия път до стълбището, замръзналата усмивка, изпъваща устните ми, когато хората ме поздравяваха за успеха.

Умът ми бясно препускаше.

Какво си въобразявах?

И какво исках?

Добрах се до стълбището и се държах за перилото, докато се спусках към етажа на следствения участък, където видях Джейкъби да идва насреща.

— Уорън, няма да повярваш.

— Да се махаме оттук — каза той.

Спуснахме се по стълбите до приземния етаж и излязохме на улицата, насочихме се към „Флауър Март“.

— Трачио ми позвъни снощи — каза Джейкъби, докато вървахме. Погледнах към него. С Джейкъби никога не бяхме имали тайни един от друг, но този път по лицето му се четеше болка и това ме поразя. — Той ми предложи, Линдси. Твоята работа. Отговорих му, че няма да приема, ако ти не си съгласна.

Трусът под краката ми със сигурност се дължеше на идването на влака на спирката, но на мен ми се стори, че има земетресение.

Знам какво трябваше да отговоря: „Поздравления. Прекрасен избор. Ще се справиш прекрасно, Джейкъби.“

Ала думите просто не можеха да излязат от устата ми.

— Имам нужда от време, за да помисля, Джейкъби. Ще си взема свободен ден — измънках.

— Естествено, Линдси. Никой няма да предприеме нищо, освен ако...

— Два дни.

— Линдси, чакай. Нека поговорим.

Обаче аз си бях тръгнала.

Пресякох улицата. Изкарах колата от паркинга и тръгнах по улица „Брайънт“ до Шеста, а оттам на юг по шосе 280 в посока Потреро Хил.

Докато шофирах, издърпах телефона от колана си и автоматично избрах номера на Джо, слушах мелодията на телефона, докато се престроявах в бързата лента с моя експлорър.

Във Вашингтон беше един часът през нощта.

Вдигни, Джо!

Включи се гласовата му поща, така че оставих съобщение: „Обади ми се, моля те!“

После се обадох в „Сан Франциско Дженеръл“.

Помолих оператора да ме свърже с Клеър.

ГЛАВА 25

Надявах се да чуя гласа на Клеър, но телефона вдигна Едмънд. Звучеше така, сякаш беше прекарал още една нощ на стола.

— Как е тя? — попитах със свито гърло.

— Правят ѝ поредния електромагнитен резонанс — отвърна той.

— Кажи ѝ, че хванахме убиеца — съобщих, — той си призна, затворихме го.

Казах на Едмънд, че по-късно пак ще се обадя да чуя Клеър, след това отново набрах номера на Джо. Този път попаднах на телефонния секретар в работата му, така че реших да пробвам у тях.

И там ме посрещна гласовата поща.

Изръмжах на светофара на Осемнайсета улица, забарабаних с пръсти по волана, настъпих газта веднага щом светна зелено.

Спомних си нещо, което бе станало отдавна — деня, в който ме повишиха в лейтенант при залавянето на „младоженския убиец“, психопат, който заслужено влизаше в топ десет на най-извратените в криминалната алея на славата. Навремето смятах, че повишението ми е по-скоро политика на ведомството. Преди не бяха възлагали работата на жена. Аз се съгласих, оставих ги да ми закачат значката, без да знам дали властта и отговорността, които носеше този пост, ми бяха по мярка.

И все още не го знам.

Самата аз бях помолила да ме върнат „на фронтовата линия“, така че, естествено, Трачио не разбираше реакцията ми. *Мътните да ме вземат!* И аз не се разбирах.

Само че понякога не можеш да проумееш нещо, докато не нагазиш в него и с двата крака.

Преките отчети пред Трачио бяха пълна глупост.

Понижаване в длъжност.

Приемливо ли е да получавам заповеди от Джейкъби?

Той ми беше казал: „Не бих приел, освен ако ти не си съгласна.“

Имах нужда да поговоря с Джо.

Отново вдигнах телефона от съседната седалка и натиснах автоматично повторно избиране, а звукът на гласа на Джо, записан на съобщението на секретаря, събуждаше толкова много спомени. Вълшебните ни пътувания заедно, начинът, по който правехме любов, някои неща у него, които обожавах — всеки момент беше изживяван докрай, защото никога не знаех кога ще го видя отново.

Какво не бих дала да съм в прегръдките му тази нощ, да ме обгърне с любовта си, да почувствам способността му да вижда истинската ми същност. Неговото докосване може да накара всяко лошо чувство да изчезне...

Затворих, без да оставя съобщение, обадох се на другите два номера на Джо — същия резултат.

Отбих на един паркинг, дръпнах ръчната спирачка и останах там да седя глупаво, с поглед, вперен в празното пространство, изпълнена с желание да видя Джо.

И тогава една блестяща идея си проправи път в ума ми.

Ами да, можех да го видя!

ГЛАВА 26

Не приличах на другите на летището — само мъже със сиви костюми и вратовръзки в червено и синьо. Аз бях с кашмирен пуловер с деколте, тесни дънки и вталено сако от туид. Косата ми блестеше като обгърнатата от ореол. Хвърлените крадешком погледи на мъжете ме изпълниха със задоволство.

Докато чаках да ни качат, наум прегледах списъка с важни неща. Гледачката на Марта беше на поста си. Бях заключила значката и пистолета си в шкафчето на тоалетката. Бях оставила мобилния в колата. Всъщност това, че забравих телефона си в колата, беше чисто недоглеждане, но определено не се нуждаех от психиатър, за да ми обясни, че като захвърлих устройството, на практика пращах всякакви служебни задължения по дяволите.

Пътувах без багаж, но бях взела най-главното: червилото и двупосочен билет за бизнес класа до летище Рейгън, който Джо ми беше дал с ключовете си и бележка, която гласеше: „Това е твоят пропуск «Ела при Джо» и е валиден по всяко време. Прегръдки и целувки, Джо.“

Когато се качвах на борда, се почувствах, сякаш върша нещо безразсъдно. Не само че напусках града, оставяйки неразрешен сериозен конфликт, но и нещо допълнително ме разтреперваше.

Джо неведнъж беше изниквал неочаквано, но аз никога не се бях появявала без предизвестие.

Чашата шампанско преди полета ми помогна да се успокоя и веднага щом самолетът се отлепи от земята, спуснах седалката си и спах, докато пилотът не съобщи за предстоящото ни кацане във Вашингтон.

Веднъж стъпила на твърда земя, се метнах на такси и дадох на шофьора адреса на Джо в северозападната част на града.

Половин час по-късно таксито спря при насажденията и фонтаните пред луксозната Г-образна сграда „Кенеди-Уорън“. Минута по-късно се намирах в застлания с килими коридор в историческото крило и натисках звънеца на Джо.

Ето че бях тук.

Като не последва отговор, звъннах отново. Пъхнах първия ключ в долната ключалка, после с втория ключ завъртях секретата и отворих вратата.

Извиках „Джо“, докато се движех из неосветения вестибюл. Повиках го отново на път за кухнята.

Сега вече наистина се учудих къде ли може да е.

Защо не отговаря на нито един от телефоните си?

През кухнята се излизаше в голяма, красиво обзаведена стая, която беше едновременно трапезария и всекидневна. Дървеният под блестеше под струящата светлина от прозорците в дъното на помещението, а зад тях имаше тераса.

Забелязах, че луксозно тапицираните мебели от тъмно дърво бяха подредени безупречно.

По-внимателният оглед накара сърцето ми да спре да бие.

На един от диваните с обърнато към прозорците лице лежеше жена, която четеше списание, а от ушите ѝ висяха белите жички на слушалки за iPod.

Бях прекалено шокирана, за да помръдна.

Или да продумам.

ГЛАВА 27

Пулсът ми се ускори, докато погледът ми се съсредоточаваше върху жената на канапето, на масичката до което имаше сандвич и чаша чай.

Заразглеждах черното ѝ горнище без ръкави и спортните ѝ шорти, гъстата руса коса, вързана на кок на тила, босите ѝ крака.

Сякаш цялата кръв бе изсмукана от тялото ми, усещах само връхчетата на пръстите си изтръпнали. *Наистина ли Джо беше водил двойствен живот, докато аз чаках в Сан Франциско да се обади и да дойде при мен?*

Лицето ми пламна от яд и срам. Не знаех дали да закрещя, или да избягам.

Как е възможно Джо да ме мами?

Явно жената видя отражението ми в стъклото. Тя изпусна списанието, вдигна ръце към лицето си и изкрещя.

Аз също изкрещях:

— Коя сте вие, да ви вземат мътните?

— А вие коя сте? — изкрещя тя в отговор на въпроса ми, а косата ѝ се разпиля, когато изтръгна слушалките от ушите си.

— Аз съм гаджето на Джо — отвърнах ѝ.

Почувствах се гола и безпомощна. Щеше ми се да имам значка, която да ѝ тикна под носа, каквато и да е значка.

Какви си ги забъркал, Джо?

— Аз съм Милда — отвърна тя, като скочи от дивана, за да ме поведе към кухнята. — Работя тук. Чистя къщата на господин Молинари.

Разсмях се не защото ми стана смешно, а от стреса.

Тя затърси в джоба на шортите документ, с който да ми докаже думите си, и го завря под носа ми.

Само че аз изобщо не го виждах. Картини от изминалите няколко дни се редяха в ума ми.

И сега присъствието на тази млада жена в дома на Джо разби цялото самообладание, което ми беше останало.

— Приключих по-рано и реших, че мога да поседя няколко минути — обясни тя, като миеше съдовете, които беше използвала. — Моля ви, не му казвайте.

Кимнах сковано.

— Не, разбира се.

— Сега си тръгвам — момичето завъртя кранчетата. — Не искам да закъснявам, трябва да взема сина си, така че ще тръгвам.

Кимнах утвърдително.

Отидох в дневната, отворих вратата на банята. Отворих шкафчето и разгледах кутийките и шишенцата, търсейки лакочистител, тампони, грим.

Като не открих нищо, отидох в спалнята, широка, застлана с голям килим стая с изглед към двора. Отворих вратата на килера, проверих долу за дамски обувки, прокарах ръце по закачалките. Нямахше поли, нито блузи. Какви ги вършех?

Нали уж познавам Джо?

Обърнах се към леглото и тъкмо щях да разбутам завивките и да проверя чаршафите, когато погледът ми се спря на една снимка, подпряна на нощното шкафче. Бяхме си я направили преди шест месеца в Сосалито, ръката му обгръщаше раменете ми, а бризът развяваше косата ми. И двамата изглеждахме влюбени.

Притиснах длани към лицето си.

Така се срамувах. Разхлипах се. Стоях там, в спалнята на Джо, и плачех.

После си тръгнах, за да се върна обратно в Калифорния.

ВТОРА ЧАСТ
МОМИЧЕ С КАФЯВИ ОЧИ

ГЛАВА 28

Мадисън Тайлър подскочаше като при игра на дама по очертанията на тротоара, после изтича при бавачката си и я хвана за ръката на път за парк Алта Плаза. Попита:

— Слушаш ли ме, Паола?

Паола Ричи стисна малката ръчичка на Мадисън. Тя понякога направо не проумяваше невероятната зрелост, прекалено ранна за петгодишно момиче.

— Разбира се, миличка, слушам те.

— Както казах — продължи момичето със забавния си маниер на възрастен човек, — когато свиря багателите на Бетховен, първите тонове са с възходяща тоналност и приличат на синя стълба... — тя затананика нотите. — После, във втората част, когато свиря до-ре-до, нотите са зелено-розово-зелено! — възторжено извика детето.

— Представяш си, че нотите имат различни цветове, така ли?

— Не, Паола — каза момиченцето с насмешка, но прояви търпение и обясни: — Нотите наистина са с тези цветове. Ти, когато пееш, не виждаш ли цветовете?

— Не. Сигурно, защото съм бавачка — каза Паола, — бавачка-глупачка.

— Аз не знам какво е бавачка-глупачка — каза Мадисън, а грейналата усмивка искреше в големите ѝ кафяви очи. — Обаче звучи много смешно.

И двете се засмяха от сърце, Мадисън прегърна Паола през кръста и зарови лице в палтото на младата жена, докато минаваха покрай училището „Уолдорф“, само на пресечка и половина от мястото, където живееше Мадисън с родителите си.

— Събота е — пошепна Мадисън на Паола. — В събота имам право дори да не поглеждам към училището.

Сега паркът беше само на една пресечка, а като видя каменния бордюр, който го обграждаше, Мадисън се развълнува още повече и смени темата.

— Мама каза, че ще ми вземат червен лейкленд териер, когато порасна още малко — довери тя, докато пресичаха булевард „Дивисадеро“. — Ще го нарека Волфганг.

— Какво сериозно име за малко куче — отбеляза Паола, която се беше съсредоточила, за да пресекат улицата безопасно.

Хвърли съвсем бегъл поглед към черния миниван, който пъплеше покрай парка. Скъпите черни коли тип миниван бяха толкова често срещани, колкото гаргите по Пасифик Хайтс.

Паола залюля ръката на Мадисън и малката скочи на тротоара, после изведнъж спря при вида на човека, който изскочи от колата и тръгна бързо към тях.

Мадисън се обърна към бавачката си:

— Кой е този, Паола?

— Какво има? — извика Паола на мъжа, който слезе от вана.

— Проблем вкъщи. И двете трябва незабавно да дойдете с нас. Мадисън, майка ти падна по стълбите.

Мадисън изскочи иззад гърба на бавачката си с вик:

— Татко каза никога да не се качвам при непознати! А вие сте непознат.

Мъжът вдигна детето като чувал с картофи и докато то крещеше: „Пусни ме! Остави ме!“, го хвърли на задната седалка.

— Качвай се — каза човекът на Паола. Беше насочил пистолет към гърдите ѝ. — Или се качвай, или я целуни за сбогом.

ГЛАВА 29

С Рич Конклин тъкмо се бяхме върнали в следствения участък след неприятно прекарана сутрин в разследване на брутална стрелба от преминаващ автомобил, когато Джейкъби ни повика в офиса си.

Изминахме пътя по сивия линолеум до стъклената будка и заехме местата си. Конклин се разположи на шкафа, където обикновено се настаняваше Джейкъби, аз седнах на стола до бюрото на Джейкъби и го гледах как се настанява на мястото, което доскоро беше мое.

Все още се мъчех да приема станалото. Хвърлих поглед на бъркотията, която Джейкъби беше успял да създаде за по-малко от две седмици: по пода и перваза на прозореца бяха натрупани вестници, от кошчето за боклук се носеше мирис на хранителни отпадъци.

— Ти си прасе, Джейкъби — казах му. — И то от онези в селските дворове.

Джейкъби се изсмя, това през последните няколко дни му се случваше много по-често, отколкото през последните няколко години, и въпреки удара, нанесен на самолюбието ми, бях доволна, че вече не се муси.

Беше страхотно ченге, умееше да се справя в непоправими ситуации, а аз полагах усилия да се накарам да го харесам отново.

Джейкъби се изкашля няколко пъти и каза:

— Имаме случай на отвличане.

— Наш ангажимент ли е? — попита Конклин.

— Отдел „Престъпления“ се беше заел с него, но се появи свидетел и в момента по-скоро ще го смятаме за убийство — обясни Джейкъби. — С лейтенант Маклийн ще координираме действията.

От компютъра се чу леко жужене, когато Джейкъби го включи — нещо, което той никога не беше правил, преди да го повишат. Джейкъби измъкна един диск от купчината върху бюрото си и непохватно го пхна в компютъра. След което продължи:

— Малко момиче, на пет години, отивало в парка с бавачката си в девет часа тази сутрин, когато са били отвлечени. Бавачката се казва

Паола Ричи, тук е с работна виза, иначе е от Кремона, Италия. Името на момичето е Мадисън Тайлър.

— От Тайлър, които притежават „Кроникъл“ ли? — попитах аз.

— Да. Хенри Тайлър е баща на детето.

— Не каза ли, че има свидетел на отвличането?

— Точно така, Боксър. Жена разхождала шнауцера си, преди да отиде на работа, и видяла някой със сиво палто да слиза от черен миниван до парк Алта Плаза откъм улица „Скот“.

— Какво ще рече „някой“? — попита Конклин.

— Само това можа да опише, човек в сиво палто, не разбрала мъж ли е, или жена, понеже човекът се извърнал, а и тя погледнала само за секунда. Не е видяла и регистрационния номер на колата. Каза, че всичко станало прекалено бързо.

— И какво превръща случая в убийство? — попитах аз.

— Свидетелката твърди, че веднага щом колата завила, чула изстрел. После по задния прозорец на вана видяла петна от кръв.

ГЛАВА 30

Джейкъби кликна с мишката няколко пъти, после завъртя лаптопа, така че с Конклин да можем да изгледаме видеото, което вървеше на екрана.

— Това е Мадисън Тайлър — каза той.

Камерата се фокусира върху малко дете с руса коса, което излезе иззад завесата на някаква сцена. Беше със семпла морскосиня рокля с дантелена якичка, чорапки и лъскави червени обувчета.

Тя беше най-прекрасното малко момиченце, което бях виждала — с интелигентен вид, който категорично отхвърляше възможността да е празноглава малка принцеса.

Аплодисментите изпълниха офиса на Джейкъби, докато момиченцето се настаняваше на столчето пред клавишите на пиано „Стейнуей“.

Пляскането затихна и тя започна да свири нещо класическо, което не ми беше познато, но определено беше сложно за изпълнение, а детето очевидно не правеше никакви грешки.

Малката завърши изпълнението си с изразителен жест, като разпери максимално ръце и изсвири последните акорди под бурните аплодисменти и викове „браво“ на публиката.

Мадисън се обърна към публиката с думите: „Ще съм много по-добра, когато ми пораснат ръцете.“

Топъл смях се разнесе от колонките, а едно около деветгодишно момче излезе, за да ѝ поднесе букет.

— Някой потърсил ли е родителите ѝ? — попитах с просълзени очи, след като изгледах видеото.

— Засега е рано, но не, все още не са ги потърсили — отговори Джейкъби. — Нито дума. Нищо за откуп, все още.

ГЛАВА 31

Синди Томас работеше вкъщи, в кабинета, който беше оборудвала в малката втора спалня на новия си апартамент. Си Ен Ен ѝ беше за фон, докато пишеше, вгълбена в статията за предстоящия процес срещу Алфред Бринкли. Помисли си да не вдига телефона, когато внезапно иззвъня.

Хвърли поглед на дисплея и щом видя изписалото се име, незабавно вдигна.

— Господин Тайлър — каза тя.

Гласът на Хенри Тайлър кънтеше мрачно, беше почти неузнаваем. За момент тя си помисли, че е някаква шега, но това не беше в стила му.

Тя го слушаше съсредоточено, ахкаше и от време на време пускаше по някое възклицание, като същевременно се опитваше разбере мъжа, който плачеше и чиято мисъл внезапно се разпадаше, и който питаше Синди какво е мнението ѝ.

— Значи е била със синьо палто — уточни Синди.

— Точно така. Тъмносиньо палто, червен пуловер, сини панталонки, червени обувки.

— До час ще ви пратя статията — каза Синди. — Дотогава онези копелета ще се обадят да ви кажат размера на откупа, който искат, за да ви върнат Мади. Ще си я върнете.

Синди се сбогува с издателя, затвори телефона и за момент остана неподвижна, като стискаше подлакътниците, зашеметена от обхваналото я чувство на страх, от което ѝ призляваше. Тя беше проследила достатъчно случаи на отвличане, за да е наясно, че ако детето не бъде открито още днес, шансовете да го открият живо намаляваха наполовина. Намаляваха още наполовина, ако не я откриеха и утре.

Тя си помисли за последния път, когато беше видяла Мадисън — в началото на лятото, тогава малкото момиче беше дошло в офиса с баща си.

Около 20 минути Мадисън се въртя на стола, разположен срещу бюрото на Синди, и драскаше в един бележник, като си представяше, че е репортер, който интервюира Синди за работата ѝ.

— Защо се казва „краен срок“? Страхуваш ли се, когато пишеш за лошите? Коя е най-тъпата история, която си писала?

Мади беше възхитително дете, забавно и неразглезено, Синди чак се натъжи, когато секретарката на Тайлър се върна с думите:

— Хайде, Мадисън. Госпожица Томас има работа!

Синди разцелувала бурно детето по бузите:

— Ти си страхотна сладурана, знаеш ли?

А Мадисън обви ръчички около врата ѝ и също я целуна.

— Ще те чакам пак да си правим компания — извика след нея Синди и Мадисън Тайлър се обърна усмихната. — Нали?

Сега Синди обърна очи към застиналия екран на компютъра, парализирана от мисълта, че Мадисън е държана от хора, които не я обичат. Кой знае дали момичето не е овързано в някой багажник, дали е било насилвано, дали вече не е мъртво.

Синди отвори нов файл и след като направи няколко неуспешни опита, почувства как статията се излива изпод пръстите ѝ. „Петгодишната дъщеря на издателя на «Кроникъл» Хенри Тайлър бе отвлечена тази сутрин само на няколко пресечки от дома си...“

Тя сякаш чу задавания от болка глас на Хенри Тайлър: „Напиши статия, Синди. И се моли на Бог да си върнем Мадисън, преди да сме я публикували.“

ГЛАВА 32

Юки Кастеляно седна на третия ред в зала номер 22 на Върховния съд да изчака чиновникът да съобщи номера на случая.

Тя беше в офиса на областния прокурор само от месец, но въпреки че няколко години беше изкарала като адвокат по защитата в една от най-престижните адвокатски кантори, преминаването на страната на обвинителите се бе оказало по-мръсно, по-натоварено и по-близо до реалността от защитата на клиенти с бели якички на граждански процеси.

Е, точно това искаше.

Бившите ѝ колеги нямаше никога да разберат колко много се наслаждаваше на новия си живот откъм „тъмната страна“.

Целта на днешното изслушване беше да започне процесът срещу Алфред Бринкли. В офиса имаше помощник, чиято работа беше да присъства на елементарните процедури като тази и да вписва нужното в календара.

Обаче Юки не желаше да отстъпи на друг дори миг от този процес.

Тя беше избрана от старшия помощник областен прокурор Ленард Паризи за негова дясна ръка в процес, който беше от огромно значение за Юки. Алфред Бринкли бе убил четирима души. Беше си чист късмет, че Клеър Уошбърн, една от най-близките ѝ приятелки, не беше мъртва.

Тя хвърли поглед към присъстващите, подмина наркоманите и педофилите, техните майки и приятелки, обществените защитници, които набързо съветваха своите клиенти.

Накрая погледът ѝ се спря на обществения защитник Барбара Бланко, която шепнеше на стрелеца от ферибота. Бланко беше умна жена, която също като самата нея беше уцелила бингото със случая „Бринкли“.

Бланко пледираше „невинен“ при повдигането на обвиненията и със сигурност щеше да се опита да отхвърли първоначалните му признания преди започването на процеса. Щеше да твърди, че Бринкли

не е бил с всичкия си по време на престъплението и че оттогава е на медикаменти. Щеше да се бори за измъкването му от съдебната и преминаването му към здравната система.

Нека се опита.

Служителят съобщи номера на делото, а пулсът на Юки се ускори, докато затваряше лаптопа си и отиваше към скамейката.

Алфред Бринкли смирено последва защитника си. Той беше избръснат и по-спокоен, отколкото когато му бяха повдигнати обвиненията — още по-добре.

Юки отвори дървеното заграждение между мястото за публиката и залата. Спря се до скамейката на Бланко и Бринкли и погледна право в сиво-сините очи съдия Норман Мур.

Мур им хвърли бегъл поглед, после се наведе над списъка на определените за разглеждане дела.

— Добре. Да насрочим дата час по-скоро, какво ще кажете за понеделник, седемнайсети ноември.

Юки отговори:

— Да, така е в интерес на обществеността, господин съдия.

Обаче Бланко си беше наумила друго.

— Ваша чест, господин Бринкли има дългогодишно умствено заболяване. Неговият случай следва да бъде разгледан съгласно член 1368, за да се определи способността му да издържи съдебния процес.

Мур отпусна ръце върху банката, въздъхна и обяви:

— Добре, госпожице Бланко. Доктор Шарлийн Еверет се връща от отпуска. Тази сутрин ми съобщи, че ѝ се е отворило малко свободно време. Тя ще изготви психиатричната експертиза. — Очите му се извъртяха към Юки. — Приемливо ли е, госпожице Кастеляно?

— Да, господин съдия. Това е тактика за забавяне на процеса — отвърна тя, а думите ѝ изскачаха бързи и резки, в типичния ѝ телеграфен стил. — Защитата иска да заглъхне шумът около клиента ѝ, да спадне общественото внимание. Госпожа Бланко знае прекрасно, че господин Бринкли е способен да издържи процеса. Той стреля и уби четирима души. Предаде се сам. Призна собственото си престъпление. Хората искат и заслужават бърз процес.

— Наясно съм, госпожице Кастеляно — каза с провлечен глас съдията в отговор на нейния словесен картеч. — Смятам, че доктор

Еверет ще се справи бързо с експертизата. Едва ли ще отнеме повече от няколко дни. Обществеността ще може да изчака няколко дни, нали?

Юки отговори:

— Да.

А когато чу съдията да казва: „Следващият случай“, напусна съдебната зала по коридора и излезе през двойните врати.

Зави надясно през тъмната мраморна зала към офиса си и се надяваше назначеният от съда психиатър да разбере, че тя и Линдси са прави.

Алфред Бринкли може и да беше луд, но не беше официално невменяем. Той беше извършил четири предумишлени убийства. Ако всичко върви добре, обвинението скоро ще има шанс да го докаже.

ГЛАВА 33

Подхвърлих ключовете на Конклин и седнах на мястото до водача на служебната кола.

Конклин подсвирна нервно, щом се изтеглихме по „Брайънт“ и поехме на север по Шеста улица, после по „Маркет“ и накрая на север към Пасифик Хайтс.

— Ако нещо може да те откаже да имаш деца, то е такава история — отбеляза той.

— А иначе?

— Иначе ми се иска да имам цяла тумба.

Обсъдихме отвличането: дали действително е имало убийство и дали бе възможно бавачката да е съучастник в отвличането.

— Тя е била вътре — казах аз. — Знаела е всичко, което става в домакинството. Колко пари са имали, навиците и ежедневните маршрути. Ако Мадисън ѝ е имала доверие, отвличането е било лесна работа.

— Тогава защо да убиват бавачката? — попита Конклин.

— Ами... може би е изпълнила предназначението си.

— Един човек по-малко при подялбата на подкупа. И все пак, да я застрелят пред детето.

— А дали е била бавачката? — попитах аз. — Може би са убили момиченцето?

Потънахме в мълчание, докато завивахме към „Вашингтон“, една от най-красивите улици в Пасифик Хайтс.

Къщата на Тайлър беше в средата на пресечка, обточена с дървета. Тя беше във викториански стил, боядисана в бледожълто и украсена с орнаменти под стрехите. По стените се спускаха посадени в сандъчета растения. Беше като къща от приказките, едно от онези места, на които никога не би ти хрумнало, че може да те сполети нещо лошо.

Конклин паркира до тротоара и поехме по каменната пътека и после по шестте стъпала до предната веранда на къщата.

Вдигнах месинговото чукче и го пуснах да се удари в плочката, монтирана на старинната дъбова врата, с ясното съзнание, че в тази прекрасна къща живеят двама души, напълно смазани от мъка и ужас.

ГЛАВА 34

Входната врата отвори Хенри Тайлър. Като разпозна лицето ми, целият пребледня. Вдигна значката си.

— Аз съм сержант Боксър, а това е инспектор Конклин.

— Знам кои сте — каза ми той. — Вие сте приятелите на Синди Томас. От „Убийства“.

— Точно така, господин Тайлър, но момент... нямаме никакви новини за вашата дъщеря.

— Преди вас идваха и други инспектори — каза той, като ни поведе по покрит с килим коридор в луксозно обзаведена дневна в стил XIX век. Антики и персийски килими, портрети на хора и техните кучета от по-ранни епохи. Под ъгъл пред прозорците беше разположено пиано, а зад тях към залива се простираше панорамна гледка за милиони.

Тайлър ни покани да седнем и се настани срещу нас на кадифения диван.

— Тук сме, защото свидетел на отвличането е чул изстрел.

— Изстрел?!

— Няма причина да си мислим, че Мадисън е в опасност, господин Тайлър, но ни трябва повече информация за дъщеря ви и за Паола Ричи.

Елизабет Тайлър влезе в стаята, облечена с дрехи от коприна и фина вълна в бежовата гама, очите ѝ бяха подпухнали и червени от плач. Тя седна до съпруга си и стисна ръката му.

— Сержантът току-що ми съобщи, че жена, която била свидетел на отвличането на Мадисън, е чула изстрел.

— О, Боже! — възкликна Елизабет Тайлър и се свлече върху мъжа си.

Обясних отново каква е ситуацията, като се постарях да успокоя родителите на Мадисън, казах, че само знаем за произведен изстрел. Пропуснах да спомена за кръвта по задното стъкло.

След като госпожа Тайлър се посъвзе, Конклин ги попита дали са виждали съмнителни лица да обикалят из квартала.

— Не съм забелязвала нищо необичайно — каза Тайлър.

— В този квартал имаме грижа за реда — каза Елизабет. — Ние сме бдителни. Ако някой беше видял нещо съмнително, щеше да се обади в полицията.

Поразпитахме семейство Тайлър за техните маршрути през последните дни и за навигациите им: кога са напускали къщата, кога са си лягали.

— А сега ми разкажете за дъщеря си — обърнах се към тях. — Не пропускайте нито една подробност.

Лицето на госпожа Тайлър просветна за момент.

— Тя е щастливо малко момиченце. Обича кучетата. Тя е музикален гений.

— Видях видеото с нейно изпълнение — казах.

— Знаете ли какво е синестезия? — попита ме Елизабет Тайлър.

Поклатих глава.

— Какво е синестезия?

— Когато свири или слуша музика, нотите ѝ се появяват в цветове. Това е фантастична дарба.

— Това е неврологично заболяване — нетърпеливо я прекъсна Хенри Тайлър. — Няма нищо общо с отвличането. Вероятно всичко е за пари. Какво друго?

— Какво можете да ни кажете за Паола? — попитах аз.

— Говори перфектен английски — каза Тайлър. — При нас е от няколко месеца. Кога дойде тя, скъпа?

— През септември. Точно след като Мала си замина за Шри Ланка. Паола беше горещо препоръчана — каза госпожа Тайлър, — а и Мади веднага я хареса.

— Познавате ли приятели на Паола?

— Не — каза госпожа Тайлър. — Не ѝ беше позволено да води когото и да било в къщата. Имаше свободно време в четвъртък и в събота следобед, а какво е правила през тези дни, съжалявам, но нямаме представа.

— Все говорела по мобилния — намеси се Тайлър. — Мадисън ми каза. Така че трябва да е имала приятели. Какво мислите, инспекторе? Смятате ли, че тя стои зад отвличането?

— Струва ли ви се, че е възможно?

— Разбира се! — отвърна той. — Видя как живеем ние, може би е искала малко лукс и за себе си. Или може някой, с когото се е виждала, да я е подтикнал.

— В момента нищо не можем да твърдим — казах.

— Каквото и да коства, който и да го е извършил — заяви Хенри Тайлър, докато жена му отново потъна в мъквата си, — моля ви, намерете малкото ни момиченце.

ГЛАВА 35

Стаята на Паола Ричи в къщата на Тайлър беше малка и типично женска. Плакат на италиански футболен отбор висеше на стената срещу леглото, а над таблата — ръчно изработено разпятие.

В малката стая имаше три врати, едната водеше към коридора, една — към банята, и още една — към стаята на Мадисън.

На леглото на Паола имаше покривка от синьо кадифе, а дрехите ѝ висяха прилежно закачени в гардероба: подбрани с вкус фини дамски пуловери и скромни поли и блузи, както и няколко по-дебели пуловера в неутрални цветове. Няколко чифта обувки с ниска подметка бяха подредени под тях, а на дръжката на шкафа висеше черна кожена чанта.

Отворих чантата ѝ, разгледах портфейла.

Според данните в шофьорската книжка момичето беше деветнайсетгодишно.

— Висока е метър и седемдесет и пет, с кестенява коса и сини очи, освен това си пада по марихуаната — размахвах пакетчето с трите джойнта, което открих в закопчан джоб. — Тук няма мобилен телефон, Ричи. Вероятно го е взела със себе си.

Отворих чекмеджетата на Паола, докато Конклин преглеждаше тоалетната ѝ масичка.

Паола явно носеше бяло памучно бельо в работно време и сатенено в тропически цветове — в почивните дни.

— Малко палава — изкоментирах аз, — малко превзета.

Отидох в банята и отворих шкафчето. Видях различни помади и лосиони за почистване на кожата и за заздравяване на косата, както и отворена кутия с новия контрацептив „Ортотрициклен“.

С кого ли спи това момиче?

С приятел? С Хенри Тайлър?

Нямаше да е нещо небивало, ако бавачката поддържаше връзка с мъжа в къщата. *Да не би тук да се е случило нещо подобно? Да не би да става дума за неприятен обрат в отношенията им?*

— Вижте това, лейтенант — извика Конклин, — тоест сержант.

Върнах се в спалнята.

— Ако не ти е по сърце да ме наричаш Боксър — казах, — пробвай с Линдси.

— Добре — каза той, а красивото му лице се озари от усмивка, — Линдси. Бавачката си води дневник.

ГЛАВА 36

Докато Конклин претърсваше стаята на Мадисън, аз прелистих дневника.

Паола имаше красив почерк, при това използваше символи и емотикони, които подчертаваха изразителния ѝ стил на писане.

Дори и беглият поглед по страниците ми подсказа, че Паола Ричи харесва Америка.

Тя бленуваше за кафенетата и магазините на улица „Филмор“, пишеше, че няма търпение да дочака хубавото време, така че с приятелките ѝ да могат да седят навън, както в родината ѝ.

Изпълваше цели страници с мечти за тоалети, които беше видяла на витрините, цитираше вижданията на приятелките си от Сан Франциско за мъжете, дрехите, шоузвездите.

Когато споменаваше приятелите си, Паола отбелязваше само инициалите им, което ме ориентира, че пушеше трева с МЕ и ЛК през свободните си вечери.

Търсех някакви данни за Хенри Тайлър. Паола го споменаваше от време на време, но когато пишеше за него, го наричаше „шефа“.

Беше разкрасила инициалите на някой си Дж.

Паола доверяваше за страстни погледи и въздишки от страна на въпросния мъж, но добивах ясното впечатление, че който и да е той, тя по-скоро си фантазираше за възможна интимност между тях, отколкото съобщаваше за реално съществуващи взаимоотношения.

Човекът, който най-често се споменаваше в дневника на Паола, беше Мади. Едва в тези редове прозрях истинската обич, която изпитваше Паола към детето. Тя дори беше прикрепила някои от рисунките и стихотворенията на Мадисън към страниците.

Не видях нищо, свързано със заговори, убийство или отмъщение.

Затворих черната книжка на Паола с мисълта, че това е дневникът на една наивна чужденка.

Или може би тя нарочно беше написала дневника по този начин.

Хенри Тайлър ни последва с Конклин на площадката отвън. Той ми стисна ръката с думите:

— Разбирам, че пред жена ми не искате да бъдете по-конкретни, но е ясно защо сте тук. Може би нещо вече се е случило с дъщеря ми. Моля ви, дръжте ме в течение за всичко, което се случва. И освен това настоявам да ми кажете истината.

Дадох на объркания Хенри Тайлър номера на мобилния си телефон и му обещах да се обаждам често през деня. Техниците прокарваха подслушвателни устройства в телефоните на семейство Тайлър, а инспекторите от отдела за тежки престъпления проучваха къщите по улица „Вашингтон“, когато ние с Конклин си тръгнахме.

Отидохме до парк Алта Плаза, терасовидно историческо място, истинска скъпоценност, с гледки, от които ти секваше дъхът.

Заедно с бавачките и децата, собствениците на кучета, които си почиваха по зелените площи на парка, наоколо сновяха полицаи, които разпитваха минувачите.

С Конклин се включихме в проучването и говорихме с всяка бавачка и дете, които познаваха Мадисън, включително с една бавачка с инициали МЕ, приятелката, която Паола беше споменала в дневника си.

Маделин Елис избухна в сълзи, когато разказваше колко се страхува за Паола и Мади.

— Сякаш всичко, на което разчитам, се обръща с главата надолу — заговори тя. — Този квартал беше смятан за сигурен. — Маделин побутна количката с бебето, а гласът ѝ се накъса, когато каза: — Тя е мило момиче. И е много наивна за възрастта си.

Каза ни, че „Дж“ от дневника на Паола е Джордж, не си спомняше фамилията му, сервитьор в кафе „Рапсодия“. Той флиртувал с Паола и тя — с него, но Маделин беше категорична, че Паола и Джордж никога не са излизали на среща.

Намерихме Джордж Хенли да обслужва масите на открито в кафе „Рапсодия“ на улица „Филмор“ и го подложихме на разпит. Сондирахме го, опитахме се да го сплашим, но инстинктът ми подсказваше, че не може да е замесен в отвличане или убийство.

Той беше хлапе, най-обикновено хлапе, което ходеше на вечерно училище и искаше да вземе диплома за завършено образование по изящни изкуства.

Джордж избърса ръце в престилката си, взе шофьорската книжка на Паола от ръката ми, погледна снимката ѝ.

— Да, разбира се. Виждал съм я насам с приятелките ѝ —
отговори на въпроса ни той, — обаче досега не ѝ знаех името.

ГЛАВА 37

Слънцето се снишаваше над Пасифик Хайтс, когато напуснахме апартамента на общия работник, който се казваше Уили Евънс и живееше над гаража на един от съседите на Тайлър. Евънс беше влечуго с ужасно мръсни нокти и две дузини терариуми, населени със змии и гущери. Ала колкото и да беше хлъзгав Уили Евънс, той имаше много солидно алиби за времето, когато бяха отвлечени Мадисън и Паола.

С Конклин закопчахме якетата си и продължихме претърсването на квартала, като показвахме снимките на Паола и Мадисън на обитателите на домовете, които тъкмо си идваха от работа.

Направо изкарахме ангелите на много невинни хора, но без да се натъкнем на някаква следа.

Когато се върнахме в Съдебната палата, претворихме бележките и наблюденията си в доклад с разпитите, които бяхме провели, като отчетохме и факта, че семейство Девайн, съседни на семейство Тайлър, беше на почивка преди, по време и след отвлечането и не бяха разпитани, както и че приятелките на Паола Ричи я смятаха за светица.

Беше ме обзела дълбока меланхолия.

Единствената свидетелка на отвлечането беше казала на Джейкъби, че в девет часа сутринта е чула изстрел и е видяла по задното на стъкло на вана пръски кръв.

Дали кръвта е била на Паола?

Или детето се е съпротивлявало и с куршум са го усмирили?

Пожелах на Конклин приятна вечер и потеглих към болницата.

Клеър спеше, когато влязох в стаята ѝ.

Тя отвори очи и каза: „Здравей, сладурче“, а после отново заспа. Поседях малко при нея, облегнах се в кожения фотьойл, дори подремнах на пресекулки, преди да реша да стана и да кажа довиждане на приятелката си.

Паркирах моя експлорър по нанагорницето доста близо до моя дом и извадих ключовете си — докато изкачвах хълма, мислите за Мадисън Тайлър все още препускаха в ума ми.

Примигнах няколко пъти, за да се уверя, че нямам халюцинации.

Пред нас ме чакаше Джо — седеше на стълбите, на китката му беше увита каишка и той прегръщаше Марта.

Стана и аз се хвърлих в огромната му прегръдка, залюлях се с него в лунните сенки.

Толкова беше хубаво да съм в обятията му.

ГЛАВА 38

Доколкото знаех, Джо така и не беше разбрал за злощастното ми приключение във Вашингтон, а точно сега не ми се струваше удачно да му разказвам за него.

— Нахрани ли Марта? — попитах, като го прегърнах силно, обвила ръце около врата му, за да ме целуне.

— Дори я разходих — избърбори той, — също така купих печено пиле и някои зеленчуци за човешките й приятелчета. Виното е в хладилника.

— Някой ден, като се прибирам, ще те застрелям, без да искам.

— Не би го направила, нали, русокоске?

Аз се отдръпнах и му се усмихнах.

— Не, Джо, не бих го направила.

— Ти си моето момиче.

После ме целуна отново, така че краката ми се подкосиха, а тялото ми направо се разтопи. Качихме се по стълбите, придружени от лая и ръмженето на Марта, от което така се разсмяхме, че направо ни беше примаяло от смях, докато стигнем до горния етаж.

Както ни беше обичаят... храната щеше да почака.

Джо свали моите дрехи и своите, пусна душа и изчака, докато водата потече приятно топла. Щом се пъхнахме в кабината, опря ръцете ми на стената и ме миеше бавно и внимателно, толкова продължително, че ми идеше да закрепця. После ме уви в хавлия и ме отведе до спалнята, отпусна ме върху нея, запали малката лампа на нощната ми масичка, онази с бледорозовата светлина. Разгърна хавлията, сякаш за първи път бяхме заедно, сякаш изследваше тялото ми.

Това ми даде време да се насладя на широките му гърди, извивките на тялото му ме поведоха надолу и когато посегнах да го докосна, той беше готов.

— Отпусни се — пошепна в ухото ми.

Най-хубавата страна на дългите отсъствия на Джо беше, че когато отново се срещаме, заедно със сигурността и интимността

съществувахе и елемент на непредвидимост.

Отпуснах се на възглавниците, разперила ръце, а Джо ме подлудяваше, целувайки ме по цялото тяло, прокараваше пръсти по най-чувствителните ми точки и притискаше стегнатото си тяло към моето.

Разтапах се в жегата, но колкото и да изгарях за него, в главата ми ставаше нещо съвсем различно. Борех се с чувствата си към Джо, без да знам защо.

После отговорът изскочи внезапно.

Не исках да стане така.

ГЛАВА 39

Почувствах се особено, едновременно исках Джо и не го исках.

Първо си помислих, че все още се тревожа за Мадисън и Паола, но после в съзнанието ми се откри срамът от появата ми в апартамента на Джо преди близо две седмици, когато имах такава необходимост да го видя, а едновременно с това — чувството, че присъствието ми там е неуместно.

Сега той лежеше до мен, ръката му беше отпусната върху корема ми.

— Какво има, Линдси?

Поклатих глава, че няма нищо, но Джо ме обърна към себе си, накара ме да погледна в дълбоките му сини очи.

— Изкарах ужасен ден — казах му.

— Разбира се — отговори ми той, — не се случва за първи път. Обаче това настроение е ново.

Усетих как сълзите бликват от очите ми. Стана ми неудобно. Не исках да изглеждам уязвима пред Джо. Поне не сега.

— Казвай, русокоске — подкани ме той.

Завъртях се към него и сложих длан на гърдите му, сгуших глава на врата му.

— Не мога повече, Джо.

— Знам, знам как се чувстваш. И аз искам да се преместя по-близо, но моментът не е подходящ.

Дъхът ми почти замря, като го чух да говори за сегашното положение с войната в Ирак, за изборите догодина, за взривовите в някои големи градове и съсредоточаването върху националната сигурност.

В някакъв момент престанах да слушам. Измъкнах се от леглото и си облякох халата.

— Ще се върнеш ли? — попита ме Джо.

— Дойдохме си на въпроса — отговорих аз. — Аз винаги се питам същото по отношение на теб.

Джо започна да протестира, но аз го прекъснах:

— Остави ме да довърша. — Седнах на ръба на леглото и казах: — С теб се чувствам колкото страхотно, толкова и ужасно, защото не мога да разчитам на теб, Джо. Прекалено съм възрастна за такива отношения тип „дявол от кутийката“.

— Линдс...

— Знаеш, че съм права. Не знам кога ще те видя, не знам дали, ако се обадя, ще отговориш на обаждането ми. Ту си тук, ту те няма, а аз се чувствам изоставена и страдам. Нямаме време да се отпуснем заедно, да сме нормални, да живеем. Все обсъждаме как ще се преместиш тук, но и двамата знаем, че е невъзможно.

— Линдси, кълна се.

— Не мога да чакам администрацията да се смени, войната да свърши. Разбираш ли?

Той се надигна, спусна крака на пода, а на лицето му беше изписано такова дълбоко чувство, че трябваше да се извърна, за да не го гледам.

— Обичам те, Линдси. Моля те, нека да не се караме. Трябва да си тръгна сутринта.

— Не, трябва да си тръгнеш сега, Джо — чух се да казвам. — Сърцето ми се къса, че ти го казвам, но не желая да чувам повече добронамерени пожелания. Хайде да приключваме, става ли? Прекарахме страхотно, но ако ме обичаш, трябва да сложим точка.

След като Джо ме целуна за довиждане, се свлякох на леглото и дълго време съзерцавах тавана, а сълзите ми попиваха във възглавницата. Не знам какво ме беше прихванало.

ГЛАВА 40

Беше събота вечер, почти полунощ. Синди спеше в спалнята на новия си апартамент в „Блейкли Армс“, когато бе събудена от крясъците на една жена, която беше на път да си изплюе белите дробове на някой етаж над нея.

Тръшна се врата, чуха се бързи стъпки, после скърцане на панти и ново затръшване на врати, сега по-близо до апартамента на Синди.

Може би вратата към стълбите?

Чуха се още викове, този път от улицата.

Мъжки гласове отекнаха чак до прозорците ѝ на третия етаж, а се чу и шум от сбиване.

За първи път на Синди ѝ минаха мисли, каквито никога не ѝ бяха минавали в предишното ѝ жилище.

Дали е в безопасност?

Дали суперизгодната покупка, която беше осъществила, в крайна сметка няма да се окаже грешка?

Тя отметна завивките, излезе от спалнята, през просторната дневна отиде до антрето. Надникна през шпионката — не видя никого. Провери дали добре е заключено, преди да отиде до бюрото си.

Прокара пръсти през косата си, събра я на опашка. *Майчице! Ръцете ѝ трепереха.*

Може би проблемът не беше само нощният живот в сградата. Може би я побиваха тръпки и заради статията, която пишеше за отвличането. След обаждането на Хенри Тайлър тя потърси информация в интернет. Откри неочаквано много факти за хиляди деца, които всяка година ставаха жертва на отвличане в САЩ.

Повечето от децата се оказваха отвлечени от членове на семейството и бяха открити и върнати по домовете им. Обаче стотици деца всяка година биваха удушавани, наръгвани или погребвани живи от похитителите.

По-голямата част от тези деца бяха убивани през първите часове след отвличането им.

Статистически беше много по-вероятно Мадисън да е била отвлечена от някой, който иска пари, отколкото от психар, който иска да измъчва и убива деца. Проблемът с този сценарий беше, че я смразяваше един кошмарен въпрос.

Защо не се бяха свързали със семейство Тайлър за откуп?

Синди беше на половината път до спалнята си, когато чу звънеца. Тя замръзна, сърцето ѝ заблъска в гърдите. *Не познаваше никого в тази сграда.*

Кой ли звъни на вратата ѝ?

Звънецът отекна още веднъж, напрегнато.

Синди загърна халата си и отиде да погледне през шпионката. Не можа да повярва на очите си.

Беше Линдси.

Изглеждаше ужасяващо.

ГЛАВА 41

Тъкмо щях да се обърна и да си отида, когато Синди отвори вратата в розовата си пижама, къдриците ѝ бяха вързани на опашка. Гледаше ме, все едно беше видяла мъртвец.

— Добре ли си? — попитах.

— Аз ли? Добре съм. Аз съм си вкъщи, забрави ли? Ти как си?

— Трябваше да се обадя — отвърнах, прегърнах приятелката си, използвах момента да се стегна. Очевидно Синди беше видяла шока, изписан на лицето ми. Честно казано, и самата тя не изглеждаше много добре. — Обаче нямах представа, че идвам тук, докато не се озовах пред дома ти.

— Влез и седни, за Бога — отвърна ми тя и впери в мен поглед, пълен с безпокойство, докато аз се настанявах на дивана.

До стените бяха струпани кашони, парчета от опаковки с мехурчета се мотаеха навсякъде под краката ми.

— Какво става, Линдси? Както би казала Юки: „Имаш вид на човек, дран от котки.“

Успях да се засмея.

— Така се и чувствам.

— Какво да те почерпя? Чай? Или нещо по-силно?

— Един чай ще ми дойде добре.

Отпуснах се отново на възглавничките, а няколко минути по-късно Синди се върна от кухнята, издърпа столче, на което да седне, и ми подаде голяма чаена чаша.

— Разказвай — подкани ме тя.

Без майтап, Синди беше абсолютният парадокс: цялата в къдрички и воланчета, тя никога не излизаше от къщи без червило и луксозни обувки, но същевременно нейната момичешка външност криеше булдог, който ще те ухапе за крака и няма да те пусне, докато не измъкне всичко, което му трябва.

Изведнъж се почувствах много глупаво. Дори само фактът, че виждам Синди, подобри настроението ми, така че вече не ми се щеше да се изповядвам и да говоря за Джо.

— Исках да видя апартамента ти.

— Я стига!

— Работохоличка си!

— Идва от избора ми на професия.

— И се гордееш с нея.

— Определено.

— Кучка! — изсмях се.

— Хайде, давай! Изплюй камъчето — подкани ме Синди. —

Искам да видя най-якото ти изпълнение.

— Да те нарека „кучка“ беше най-якото ми изпълнение.

— Добре де. Какво има, Линдс?

Покрих лицето си с възглавничка, загасих нощната лампа. Имах чувството, че се свличам в пропаст. Въздъгнах дълбоко.

— Скъсах с Джо.

Синди дръпна възглавничката от лицето ми.

— Шегуваш се.

— Прояви разбиране, Синди. Или ще повърна върху килима ти.

— Добре, добре, но защо? Джо е умен. Всъщност е прекрасен.

Обича те. И ти го обичаш. Какво ти става?

Вдигнах колене към гърдите си и ги прегърнах силно. Синди седна на дивана до мен. Преметна ръка през раменете ми.

Чувствах, че едва се сдържам. Толкова много плачех напоследък. Помислих си, че полудявам.

— Успокой се, миличка. Тук съм. Нощта е наша... един вид.

Накрая се предадох, разказах историята за тъпото си пътуване до Вашингтон. Разказах й как се чувствам с тази непредсказуема и несигурна връзка с Джо.

— Синди, наистина е болезнено. Обаче взех правилното решение.

— Не е просто защото чувствата ти са били наранени, като не си го заварила вкъщи, а там се е мъдрело онова момиче, а?

— Не. Естествено, че не.

— Господи, Линдси. Не исках да те разплача. Легни тук. Затвори очи.

Синди внимателно ме измести странично, сложи възглавница под главата ми, след минута ме зави. Светлината угасна и усетих, че тя грижовно ми оправя одеялото.

— Не е приключило, Линдс. Повярвай ми. Не е приключило.

— От време на време бъркаш, знаеш ли — изломотих аз.

— Искаш ли да се обзаложим?

Синди ме целуна по бузата. После потънах в някакъв дълбок сън, в който сънувах себе си. Сякаш бях някъде дълбоко под земята, спях като мъртвец и се събудих едва когато слънчевата светлина нахлу през прозорците на апартамента.

Насилих се да се надигна, спуснах крака от дивана, видях бележка от Синди на ниската масичка, която гласеше, че е излязла за кифлички и кафе.

После денят ме върна към действителността.

Джейкъби и Маклийн организираха среща в осем часа тази сутрин. Всяко ченге, ангажирано със случая „Ричи/Тайлър“, щеше да е там — освен мене.

Драснах бележка на Синди, наврях краката си в обувките и отпраших.

ГЛАВА 42

Джейкъби се извъртя, за да ме погледне, когато минах покрай него и се сврях на едно кресло в ъгъла на стаята. Лейтенант Маклийн ми хвърли бърз съсредоточен поглед, докато изнасяше фактите. При липсата на каквато и да било информация относно местонахождението на Мадисън Тайлър и Паола Ричи ни спуснаха задачата да разпитаме регистрираните сексуални насилници.

— Патрик Калвин — прочетох в списъка, щом с Конклин се озовахме в колата. — Осъден насилник, скоро пуснат под гаранция, след като е излежал присъда за сексуален тормоз на собствената си дъщеря. Момичето е било на шест години, когато е извършено престъплението.

Конклин запали двигателя.

— Не ги разбирам тези боклуци. И знаеш ли какво? Нямам и желание да ги разбирам.

Калвин живееше в сграда с П-форма с около 20 апартамента на ъгъла на „Палм“ и „Евклид“ откъм Джордан Парк, на около миля и половина от мястото, където живееше и играеше Мадисън Тайлър. Синя тойота корола, регистрирана на негово име, беше паркирана на улицата.

Надуших запечен бекон, докато прекосяхме открития двор и изкачвахме външните стълби. Почукахме на агресивно боядисаната в червено врата на Калвин.

Вратата се отвори, на прага се появи рошав бял мъж, висок не повече от метър и шейсет, който беше по пижама в шотландско каре и бели чорапи.

Имаше вид на петнайсетгодишен, чак ми се прииска да го попитам: „Баща ти вкъщи ли е?“ Но тъмносивата сянка по челюстта му и татуировките по фалангите на пръстите издаваха затворническото му минало.

— Патрик Калвин? — попитах, като му показах значката си.

— Какво искате?

— Аз съм сержант Боксър. А това е инспектор Конклин — осветлих го. — Искаме да ни отговорите на няколко въпроса. Имате ли нещо против да влезем?

— Да, имам. Какво искате?

Конклин умееше да поставя такива като него на място с лекота — способност, за която откровено му завиждах. Бях го виждала да разпитва и маниакални убийци с една особена любезност, невероятен професионалист. А и нали именно той се погрижи за горката котка на семейство Алонсо, когато стана убийството у тях.

— Извинете, господин Калвин — каза сега, — знам, че е рано сутринта, но едно дете е отвлечено и нямаме много време.

— Това какво общо има с мен?

— Нека видим, господин Калвин — обадох се аз, — имали сте присъда...

— Искате да претърсите дома ми? — разкреця се Калвин. — Живеем в свободна страна, нали? Нямате заповед — изплю той. — Нищо нямате!

— Много се палите за човек, който няма какво да крие — рече Конклин. — Чак започвам да се чудя.

Стоях и слушах как Конклин обясняваше, че би могъл да се обади на надзорника на Калвин, който без никакъв проблем ще ни вкара вътре.

— Или бихме могли да издействаме заповед — каза Конклин. — Ще дойдем с няколко патрулни коли с пуснати сирени, тъкмо да разберат съседите ви що за птица сте.

— Е, имате ли нещо против да влезем? — попитах.

Калвин отговори на смръщения ми поглед с мрачно изражение.

— Нямам какво да крия — каза.

И отстъпи от вратата.

ГЛАВА 43

Апартаментът на Калвин беше безразборно обзаведен с мебели от леко бяло дърво в стил „ранна“ ИКЕА. Над телевизора имаше рафт с кукли — големи, малки, кукли бебета и кукли с модни дрешки.

— Купих ги за дъщеря си — измуча Калвин, като се тръшна на един стол. — За всеки случай, ако ме посети.

— На колко години е сега? На шестнайсет? — попита Конклин.

— Млъквай — изръмжа Калвин. — Разбра ли? Просто млъквай!

— Мери си приказките — каза Конклин, преди да изчезне в спалнята на Калвин.

Аз седнах на дивана и извадих бележника си.

Изрсих снимката на младо момиче, вече тийнейджърка, което беше имало нещастieto да случи на такъв отвратителен родител, и попитах Калвин дали някога е виждал Мадисън Тайлър.

— Гледах я по новините миналата вечер. Много е сладка. Даже може да се каже, че ти идва да я схрускаш. Но не съм я виждал.

— Добре тогава — отвърнах, стиснала зъби, а сърцето ми се разтуптя заради Мадисън. — Къде бяхте вчера в девет часа сутринта?

— Гледах телевизия. Искам да съм добре осведомен за най-популярните анимационни предавания, за да мога да разговарям с малките момиченца на тяхното ниво, нали разбирате?

С височина близо метър и осемдесет съм една глава по-висока от Калвин, а освен това съм в по-добра форма. През ума ми прелетяха сцени на насилие точно както в момента, когато арестувах Алфред Бринкли. Бях прекалено стресирана, прекалено...

— Някой може ли да го потвърди?

— Естествено! Питайте Късметлията — каза Пат Калвин, като се потупа по дюкяна на пижамата и се хвана за чатала. — Той ще ви каже всичко, което искате да знаете.

Тогава не издържах. Сграбчих го за яката и затегнах пижамата здраво врата му. Той размаха ръце, когато го вдигнах от стола и го бльснах в стената.

Куклите се разхвърчаха.

Конклин изскочи от спалнята точно когато щях да се хвърля към Калвин отново. Партньорът ми се престори, че не вижда израза на бяс на лицето ми, и спокойно се облегна на касата на вратата.

Притесних се колко малко ми трябваше да прекрача границата. А в момента няхах никаква нужда от оплакване за полицейско насилие. Пуснах пижамата на Калвин.

— Имате страхотна колекция от снимки, господин Калвин — отбеляза Конклин словоохотливо. — Снимки на малки деца, които си играят в парк Алта Плаза.

Хвърлих поглед към него. Мадисън и Паола бяха отвлечени от улицата, която се намираще точно пред парка.

— Проверихте ли фотоапарата ми? — предизвикателно попита Калвин. — Седем мегапиксела, дванайсеткратен оптичен зуум. Направил съм снимките от една пресечка разстояние, знам правилата. Не съм нарушил нито едно от тях.

— Сержант — обърна се към мен Конклин, — на една от тях има малко момиченце, може би е Мадисън Тайлър.

Позвъних на Джейкъби, съобщих му, че Патрик Калвин разполага със снимки, които трябва да видим по-отблизо.

— Имаме нужда от двама патрулни, които да пазят Калвин, докато ние с Конклин се върнем със заповедта — обясних.

— Няма проблем, Боксър, ще изпратя кола. Чи ще се погрижи за заповедта и ще придружи Калвин.

— Можем да се справим с това, Джейкъби — отвърнах.

— Така е — прекъсна ме той, — обаче едно дете, което отговаря на описанието на Мадисън Тайлър, е било забелязано от охраната на Трансбей.

— *Било* е забелязано?

— В момента е там.

ГЛАВА 44

Терминалът Трансбей на Първа и „Мишън“ представлява бетонна барака на открито с ръждясал покрив. В одимената вътрешност се процеждаше светлината на флуоресцентните лампи, тя хвърляше бледа сянка върху бездомниците, които си бяха създали базов лагер в това потискащо помещение, за да се възползват от минималните удобства.

Дори през деня този терминал беше зловец. Почувствах остра нужда незабавно да открия и спася Мадисън Тайлър.

С Конклин се втурнахме по стълбите до долното ниво на гарата — тъмна зловонна дупка, където бяха наредени автоматите за билети и имаше контролен пост.

Там видяхме две цветнокожи жени с морскосини ризи и панталони, с табелка ЧАСТНА ОХРАНИТЕЛНА СЛУЖБА на джобовете на униформите.

Ние показахме значките си и те натиснаха бутона, за да ни пуснат.

Помещението на охраната беше остъклено от двете страни, боядисано в мръснобежово от другите две и оборудвано с две бюра, разнородни шкафчета за папки, три врати, през които се излизаше с набиране на код, и два автомата за храна и напитки.

И там, до бюрото на началника, седеше малко момиченце с копирена руса косица, която се спускаше до раменете.

Синьото му палто беше неразкопчано, над сините си панталонки носеше червен пуловер. А освен това беше с лъскави червени обувки.

Сърцето ми сякаш запя. Бяхме го намерили!

О, Боже, Мадисън е в безопасност!

Началникът на терминала, едър мъж на четирийсет и нещо години, с посивяла коса и същия цвят мустаци, се изправи и се представи.

— Аз съм Фред Цимър — каза той, като ни стисна ръцете. — Открихме тази малка дама да се лута самичка преди около петнайсет минути. Нали така, миличка? Не мога да я убедя да ми проговори.

Сложих ръце на коленете си и се вгледах в лицето на малкото момиченце. Беше плакало и не искаше да ме погледне в очите.

По страните му се стичаха мръсни вадички, а нослето му течеше.

Долната му устна беше подута и имаше драскотина на лявата буза. Хвърлих поглед на Ричи. Облекчението да видя Мадисън жива отстъпи на заден план поради тревогата ми какво ли ѝ се бе случило.

Малката изглеждаше така измъчена, че ми беше много трудно да разпозная в нея чаровницата, която видях на записа с музикалното изпълнение.

Конклин се наведе до височина на детето.

— Казвам се Ричи — усмихна се той. — Ти Мади ли се казваш?

Детето впери поглед в него, отвори уста и промълви:

— Маади.

Помислих си, че момиченцето е изплашено до смърт.

Поех малките му ръчички в своите. Бяха студени, а очите му гледаха през мен.

— Обади се на „Бърза помощ“ — казах внимателно, за да не го уплаша още повече. — Детето не е добре.

ГЛАВА 45

С Конклин тъкмо тъпчихме развълнувани пред спешното отделение на болницата, когато семейство Тайлър се втурнаха към нас и ни прегърнаха като най-близки роднини.

Аз бях в еуфория. Поне отчасти тази ужасяваща история беше приключила. Надявах се, че щом види родителите си, Мадисън ще дойде на себе си. Трябваше да ѝ задам някои въпроси, и преди всичко: дали е успяла да огледа добре хората, които са я отвлекли.

— Когато я видяхме за последно, спеше — обясних на семейство Тайлър. — Доктор Колинс току-що се отби и каза, че ще се върне след... момент... десетина минути.

— Да ви попитам — каза Елизабет Тайлър с мек глас. — Мади беше ли наранена по някакъв начин?

— Изглежда сякаш е минала през голямо изпитание — отговорих на майката на Мадисън. — Не е била подлагана на никакви прегледи, защото лекарите искаха да имат изричното ви съгласие.

Елизабет Тайлър притисна устата си с ръце, задушаваша я сълзи.

— Трябва да знаете, че почти не е продумала.

— Това изобщо не е в нейния характер.

— Може да са я заплашили, че ако говори, ще пострада.

— Боже! Тези животни.

— Защо им е да отвличат Мади, а после да я изоставят, без да се опитат да измъкнат откуп? — попита Тайлър, докато влизахме в спешното.

Оставих този въпрос без отговор, понеже не ми се искаше да кажа онова, което си мислех: педофилите не искат откуп. Застанах встрани, така че семейство Тайлър да могат да влязат преди мен зад паравана, който обграждаше леглото на Мади, като в същото време си мислех колко щастлива би се почувствала тя да види родителите си отново.

Хенри Тайлър ми стисна ръката и прошепна: „Благодаря ви“, докато минаваше през завесите. Чух как Елизабет Тайлър повтаряше името на дъщеря си, а после наддаде агонизиращ вик.

Отскочих встрани, понеже тя се втурна покрай мен. После се появи Хенри Тайлър и се изправи лице в лице с мен.

— Знаете ли какво ни погодихте? — попита ме той, а лицето му беше алено от ярост. — Това момиче не е Мадисън. Ясно ли ви е? Не е Мадисън. Не е нашето дете.

ГЛАВА 46

Искрено и многословно се извиних на семейство Тайлър, когато те ми се нахвърлиха на паркинга. Те рязко потеглиха с колата си, оставяйки отпечатъци от гумите върху асфалта, а аз стоях и се чувствах глупаво. Телефонът ми зазвъня и най-накрая реших да отговоря.

Беше Джейкъби.

— Току-що се обади жена, за да обяви за изчезнало дете. На около пет години, с дълга руса коса.

Името на жената беше Силвия Бродски — тя беше изпаднала в истерия. Бе загубила дъщеря си Алисия, докато пазарувала в бакалията. Алисия трябва да се е заплеснала някъде, бе казала тя на служителя от 911, като прибавила, че дъщеря ѝ страда от аутизъм.

Алисия Бродски беше почти неспособна да говори.

Скоро след обаждането на Джейкъби, Силвия Бродски бе отишла в болницата, за да вземе дъщеря си, но ние с Конклин вече си бяхме тръгнали.

Бяхме поели обратно и обсъждахме станалото, като аз се винях за фалшивата тревога:

— Може би трябваше да подчертая по-ясно пред семейство Тайлър, че има вероятност тяхната дъщеря да е намерена, но не сме сто процента сигурни. Обаче им обясних, че е необходимо те да я разпознаят. Нали, Рич? Ти ме чу.

— Още щом си им казала „има вероятност вашата дъщеря да е намерена“, те абсолютно са престанали да слушат. Всичко съвпаднаше, Линдси. Каза, че се казва Мади.

— Е, почти нещо такова.

— Червените обувки — продължи той. — Колко петгодишни момиченца с руса коса носят сини палта и червени обувки?

— Явно поне две — въздъгнах аз.

Щом се върнахме в Съдебната палата, подложихме Калвин на двучасов разпит, притиснахме го здраво до стената, докато мазната му самодоволна усмивка не се стопи. Разгледахме дигиталните снимки,

запометени на фотоапарата му, прегледахме и онези, които Конклин откри в неговата спалня.

Нямаше снимки на Мадисън Тайлър, но продължихме да се надяваме, докато не видяхме и последния кадър, на който беше възможно да е запечатано отвличането.

Надявахме се, че черният ван може да е попаднал пред обектива му.

Паметта на фотоапарата му обаче показваше, че вчера не е правил снимки в парк Алта Плаза.

Гадеше ми се от Патрик Калвин, но законът не признаваше предизвикването на отвращение за криминално деяние.

Така че го изритахме. Пуснахме го да скита на воля.

Същия ден с Конклин разпитахме още трима регистрирани сексуални насилници, трима нормално изглеждащи бели мъже, които човек никога не би заподозрял като възможни нападатели.

Трима, чието алиби беше желязно.

В седем часа вечерта реших, че е време да приключваме. Бях напълно изчерпана.

Влязох в апартамента си, прегърнах Марта и ѝ обещах хубава разходка, след като си хвърля един душ и измия неприятните картини от ума си.

На кухненския плот имаше бележка от гледачката на Марта. Отидох до хладилника, отворих си една „Корона“ и дръпнах дълга глътка, преди да прочета бележката.

Линдси, здрасти, не видях колата ти, затова изведох Марта на разходка ☺! Помниш ли, казвах ти, че моите родители ще ми отстъпят къщата в Ермоса Бийч за коледните празници? Мисля да взема Марта с мен. Ще ѝ се отрази добре, Линдси!!!

Какво ще кажеш?

К.

Стана ми гадно, като си дадох сметка, че съм изоставила кучето си, без да се обадя на гледачката ѝ. А и Карън беше права. В момента не правех нищо добро за кучето. Новият ми график включваше двойни

смени и работа през целия уикенд. От случая със стрелбата на ферибота не бях имала истинска почивка.

Наведох се да целуна Марта, повдигнах ушите ѝ, погледнах в големите ѝ кафяви очи.

— Искаш ли да потичаш по плажа?

Вдигнах телефона и набрах номера на Карън.

— Супер — каза тя, — сутринта ще я взема.

ГЛАВА 47

Беше понеделник сутринта, половин час след съмване.

С Конклин бяхме при строителната площадка под Форт Пойнт, голямото тухлено укрепление, построено в края на Санфранциския полуостров по време на гражданската война, което се възправяше сега в сянката на моста Голдън Гейт.

Влажният вятър хвърляше вълни към брега и хладната утрин се усещаше като много студена.

Аз треперех и от студа, и заради онова, което току-що бяхме открили.

Закопчах си якето, пъгнах ръце в джобовете. Брулецият вятър насълзи очите ми.

Един оксигенист, който работеше по поддръжката на моста, дойде с чаши кафе от „боклукчийския камион“ — фургон за храна, който се намираще извън ограждението между строителната площадка и градската част.

Името на оксигениста бе Уейн Мъри. Той ни разказа как, когато тази сутрин дошъл на работа, видял нещо странно да виси на скалите под форта.

— Отначало помислих, че е чайка — обясни тъжно той. — Когато се приближих, видях във водата ръка. Преди не съм виждал труп.

Чу се пристигането на коли, през вратата на ограждението заприиждаха мъже, смееха се и си приказваха. Това бяха работници от строежа, от техническата поддръжка, имаше и няколко ченгета от охраната.

Помолих ги да отцепят района.

Обърнах очи към тъмната купчина долу на скалите под дигата, една бяла ръка и един крак се носеха в разпенената вода, устремена към океана.

— Не са изхвърлили трупа на това място — каза Конклин. — Шансът тялото да бъде забелязано е прекалено голям.

Хвърлих бегъл поглед към силуета на полицая от охраната на моста, който патрулираше с полуавтоматична AR-15 в ръка.

— Да. В зависимост от времето и от приливите може да е била хвърлена от някой кей. Явно извършителите са смятали, че морето ще я отнесе.

— Ето го и доктор Джи — каза Конклин.

Медицинският експерт беше доста бодър рано сутринта, влажната му бяла коса носеше следи от гребена, беше с импрегниран гащеризон, а носът му розовееше под очилата.

Той и един от асистентите му тръгнаха напред, а ние се присъединихме. Залитахме по назъбените скали на 45-градусовия склон, докато се спуснем четири-пет метра надолу към залива.

— Почакайте! Внимателно! — викна доктор Германюк, докато приближавахме тялото. — Не искам някой да падне и да разбута нещо.

Ние останахме на място, а доктор Джи се спусна по стръмните скали, приближи се до тялото и сложи инструментите си на земята. Като си помагаше с фенерчето, той започна предварителния оглед.

Имах доста добра видимост към тялото. Лицето на жертвата беше потъмняло и раздуто.

— Кожата е охлузена — извика ми доктор Джи. — Била е във водата няколко дни, достатъчно дълго, за да се разкапе.

— Има ли рана от изстрел?

— Трудно е да се каже. Изглежда сякаш е била бутната от скалите. Ще ѝ направя цялостен рентген, щом я докараме в лабораторията.

Доктор Джи направи снимка на тялото по два пъти от всевъзможни ъгли, а светкавицата му проблясваше на всеки две-три секунди.

Обърнах внимание на облеклото на жертвата — тъмно палто, пуловер с висока яка, къса коса, подстригана на венец.

Преди два дни бях видяла снимката в шофьорската ѝ книжка, докато преглеждах портфейла ѝ.

— И двамата знаем, че е Паола Ричи — каза Конклин, като гледаше тялото.

Кимнах. Само дето вчера се бяхме провалили и бяхме разбили сърцата на двамата Тайлър с погрешните си заключения.

— Така е — съгласих се. — Обаче ще го повярвам едва когато получим окончателна идентификация.

ГЛАВА 48

Клеър се беше изправила в леглото, когато влязох в болничната ѝ стая. Тя протегна ръце и аз я прегърнах, а тя каза:

— По-полека, сладурче, имам дупка в гърдите, забрави ли?

Отдръпнах се, целунах я по двете бузи и седнах до нея.

— Нещо ново казва ли твоят доктор?

— Каза, че съм голямо, силно момиче и... — Клеър се разкашля. С едната ръка пред устата, тя вдигна другата, накрая успя да каже: — Боли ме само когато кашлям.

— Че си голямо, силно момиче и?... — притиснах я аз.

— Ще се оправя. Ще се измъкна оттук в сряда. После известно време ще полежа вкъщи. А след това вече ще съм отново във форма.

— Слава Богу!

— Мисля си за Бог, откакто онзи задник ме простреля, когато и да беше това. Като не съм на работа, губя представа за времето.

— Случи се преди две седмици, гълъбче. Две седмици и два дни.

Клеър бутна кутия шоколадови бонбони към мен и си взех първия, който ми попадна.

— Да не си спала в багажника на колата си? — попита ме тя. — Или си сменила Джо с осемнайсетгодишен любовник?

Налях вода за двете, сложих сламка в чашата на Клеър, подадох ѝ я и ѝ казах:

— Не съм го сменила. По-скоро го освободих.

Веждите на Клеър подскочиха.

— Не! Не си го направила!

Обясних ѝ какво се случи, през цялото време сърцето ми се късаше. Клеър ме гледаше обезпокоено, но нежно. Зададе няколко въпроса, но като цяло ме остави да си излея душата.

Налях още малко вода. После си прочистих гърлото и обясних на Клеър как съм с нов ранг в управлението.

В очите ѝ видях огромна изненада. Отново.

— Изхвърлили са те на улицата и си разкарала Джо по едно и също време? Тревожа се за теб, Линдси. Спиш ли достатъчно? Вземаш

ли витамини? Храниш ли се нормално?

Не. Не. Не.

Хвърлих се обратно на креслото, когато влезе сестра, която носеше табла с вечерята и лекарствата на Клеър.

— Заповядайте, доктор Уошбърн. Изпийте ги!

Клеър глътна хапчетата и бутна подноса, щом сестрата излезе от стаята.

— Гадостта за днес — пошегува се тя.

Днес бях ли яла? Май не. Присвоих си яденето на Клеър, задъвках преварения грах и кюфтето и бях стигнала до сладоледа, когато успях да ѝ кажа, че сме идентифицирали тялото на Паола Ричи.

— Похитителите са застреляли бавачката веднага щом са отвлекли детето и нея. Но не са могли да се отърват от тялото доста дълго. Обаче, гълъбче, само с това разполагаме. Нямаме представа кой го е извършил, с каква цел или къде са отвлекли Мадисън.

— А защо тези боклуци не са се свързали с родителите?

— Това е въпрос за един милион долара. Твърде дълго няма искане за откуп. Надали искат парите на семейство Тайлър.

— По дяволите!

— Точно така.

Пуснах пластмасовата лъжица на подноса и се изтегнах отново в креслото, загледана в празното пространство.

— Линдси?

— Смятам, че са убили Паола, понеже тя е свидетел на отвличането.

— Логично.

— В такъв случай, щом Мадисън е свидетел на убийството на Паола... няма да оставят и детето живо.

ТРЕТА ЧАСТ ОТЧЕТНОСТ

ГЛАВА 49

Синди Томас напусна апартамента си в „Блейкли Армс“, прекоси улицата на ъгъла и закрачи към офиса си в „Кроникъл“ на пет пресечки от дома ѝ.

Два етажа над апартамента на Синди мъж на име Гари Тенинг имаше неприятна сутрин. Тенинг стисна ръбовете на бюрото в работната си стая и се опита да потуши гнева. В двора, пет етажа по-надолу, едно куче лаеше непрестанно. Всяко остро излайване пронизваше тъпанчетата му като кама.

Той познаваше това куче.

Казваше се Барнаби, рат териерът на Марджъри Глин, глупачка с цвят на косата като помия, самотна майка. Детето ѝ се казваше Оливър. Тя живееше заедно с него на приземния етаж и ползваха двора, сякаш им е бащиния.

Тенинг отново притисна тапите за уши от мек восък, които прилепваха плътно в слуховите канали. Но чуваше лаенето на Барнаби и през тапите.

Тенинг прокара опакото на ръката си по тениската, безмозъчното лаене на кучето продължаваше да прави на пух и прах желанието му за тишина.

Пръстите и устните му бяха започнали да треперят, а сърцето му биеше бясно.

Мътните да го вземат.

Не може ли човек да иска малко спокойствие?

На екрана пред него се нижеха стройни редове — това беше шеста глава от книгата му „Отчетност. Статистически компендиум на двайсети век“.

Тази книга беше много повече от хрумване или забавление. „Отчетност“ беше неговият смисъл на живота и негово завещание. Той дори пазеше с благоговение писмата от издателите, които бяха отхвърлили предложението му да публикуват книгата. Прилежно вписваше отказите в една счетоводна книга, като прибираще оригиналните писма в папка в касата си.

Щеше да се посмее, когато „Отчетност“ бъдеше публикувана, когато станеше справочник за учените по цял свят — а също за бъдещите поколения.

Никой нямаше да му отнеме това.

Докато Тенинг внушаваше на Барнаби най-сетне да млъкне, очите му се спуснаха по колонките от цифри: броя на фаталните мълнии от 1900 година насам, сантиметрите паднал сняг във Върмонт, проверените засмуквания на крави от торнадо — и внезапно боклукчийски камион започна шумния си път по пресечката.

Имаше чувството, че кънтящият му череп ще се сцепи.

Обаче не беше луд.

Просто реакция на ужасната атака към сетивата му. Той притисна с ръце ушите си, но квиченето, стърженето, металните вибрации пак проникваха. А на всичко отгоре те провокираха Оливър.

Проклетото бебе.

Колко пъти го беше прекъсвало това бебе?

Колко пъти мислите му бяха прекъсвани от гадното псе?

Напрежението в гърдите и главата на Тенинг непрестанно се увеличаваше. Ако не стореше нещо, щеше да експлодира.

На Гари Тенинг му дойде до гуша.

ГЛАВА 50

Дори с треперещи пръсти Тенинг успя бързо да завърже връзките на протритите си адидаски, да изскочи в коридора и да заключи вратата на апартамента зад себе си и да пхне връзката ключове в джоба си.

По аварийното стълбище слезе на приземния етаж. Никога не ползваше асансьора.

Подмина пералното помещение и влезе в парното отделение, където старият котел бучеше в тръбите, а омразният нов котел ревеше с чисто нов ентузиазъм.

Трийсетсантиметрова тръба с ръждясал колянов накрайник беше наставена от едната страна към друга тръба, а с другия край опираше в бетонната стена.

Тенинг я вдигна, цапардоса облия накрайник в присвитата си длан.

После зави надясно и продължи по наклона към примигващата светлина на знака ИЗХОД, а в главата му като искри проблясваха садистични мисли.

Резето на изхода се отвори при натиска. За момент той застана под слънчевата светлина, събра мислите си.

После зави зад тухления ъгъл на сградата и пое към вътрешния двор с арки и сандъчета за цветя, които бяха сложени след преустройството на сградата.

Като видя Тенинг да се приближава, Барнаби започна да джавка. Той задърпа каишката, с която беше вързан за оградата.

До него беше бебешката количка, където Оливър Глин недоволстваше на шарената сянка. Освен че недоволстваше, той се дереше.

Тенинг почувства как в душата му изгрява лъч светлина.

С един куршум два заека.

Стиснал тръбата, той тръгна покрай сградата в посока към ревовете и писъците на малките противни животинчета.

Точно тогава Марджъри Глин, чиято мръсноруса коса беше увита на закрепен с молив кок, излезе от апартамента си. Тя се наведе, с което извади на показ няколко квадратни сантиметра млечнобели бедра, и вдигна Оливър от количката.

Тенинг наблюдаваше скришом.

Бебето веднага се укроти, но Барнаби само смени тоналността, а яростното му джавкане стана непоносимо.

Господарката му Марджъри изшътка, за да го накара да замълчи, сложи едната си ръка на дупето на бебето, закътала насълзеното му лице на гърдите си, и го внесе в апартамента.

Тенинг се придвижи към Барнаби, който замълча и се облиза в очакване на потупване или извеждане в парка. После отново се задави от лай.

Тенинг вдигна тръбата и я стовари тежко. Барнаби изквича, направи неуспешен опит да захапе ръката на Тенинг, когато тръбата отново се издигна към безоблачното небе и сетне се стовари за втори път.

Кучето остана неподвижно.

Докато Тенинг натикваше тялото му в боклукчийски чувал, си мислеше: ПВСМ.

Почивай в скапан мир.

ГЛАВА 51

Бяха изминали три дни от отвличането на Мадисън Тайлър от улица „Скот“ и от убийството на бавачката ѝ, което беше извършено съвсем близо до парк Алта Плаза.

Тази сутрин всички бяхме в следствения участък: Конклин, четирима инспектори от нощното дежурство, които работеха извънредно, Маклийн, половин дузина ченгета от „Криминални престъпления“ и аз.

Маклийн огледа малкото помещение и заяви:

— Ще бъда кратък, защото трябва да се залавяме за работа. Още нямаме нищо. Нищо освен талантливите хора, събрани тук. Така че да продължаваме да вършим онова, което умеем — стабилна полицейска работа. А за онези от вас, които се молят — кажете една дума в молитвите си за нас.

Той раздаде задачите, попита за въпроси. Нямаше такива. Столовете се разскърцаха, всички взехме да се надигаме. Хвърлих поглед на новия списък с извратени, които аз и Конклин трябваше да разпитаме.

Станах от бюрото и прекосих разстоянието до офиса на Джейкъби по износения балатум.

— Влез, Боксър.

— Джейкъби, в това отвличане са замесени двама души. Единият ги е вкарал в колата, а другият е шофирал. Не ти ли се струва странно педофил да търси партньор?

— Имаш ли още идеи, Боксър. Готов съм да ги чуя.

— Искам да започна отначало. Свидетелката. Да говоря с нея.

— Не мога да повярвам, че искаш да разпиташ отново свидетел, който съм разпитал аз — измърмори Джейкъби. — Чакай, имам показанията ѝ някъде тук.

Джейкъби премести кафето си, сандвича с яйце, вестника, цяла камара папки, а аз въздишах с досада.

Прегледа папките, откри онази, която търсеше, и я отвори.

— Гилда Грей. Ето телефонния ѝ номер.

— Благодаря, лейтенант — казах аз и посегнах за папката.

Сконфузих се, като че ли бях казала нещо нередно. Никога не бях се обръщала към него с това „лейтенант“. Помислих си, че няма да забележи. А той направо засия.

Хвърлих му една усмивка през рамо, после се върнах до мястото си със задачата, която имахме с Конклин. Набрах номера на Гилда Грей и я хванах вкъщи.

— Не мога да дойда сега. В девет и половина имам среща с клиент — възрази тя.

— Госпожо Грей, изчезнало е дете.

— Слушайте, мога да ви разкажа всичко за около десет секунди по телефона. Разхождах кучето ни по, „Дивисадеро“. Вървах след него и тъкмо прибирах вестника, когато малкото момиченце и бавачката му пресякоха улицата.

— Какво се случи после?

— В този момент гледах кучето. Гледах надолу и сгъвах вестника, разбирате ли? Стори ми се, че чух детски писък, когато погледнах нагоре обаче, видях някой със сиво палто, който отваряше вратата на минивана. Видях в гръб и палтото на бавачката, когато я натикаха в колата.

— Някой със сиво палто. А видяхте ли човек на волана?

— Не. Чух как ванът завива на ъгъла. После, както вече обясних, чух силен изстрел и видях нещо подобно на кръв да опръсква задното стъкло. Беше ужасяващо.

— Можете ли да добавите нещо към описанието на този някой?

— Сигурна съм, че беше бял.

— Висок, нисък, някакви отличителни белези?

— Не обърнах внимание, съжалявам.

Попитах госпожа Грей кога ще може да дойде да погледне снимки на заподозрените, а тя попита:

— Имате ли снимки на главите отзад?

Отвърнах й:

— Все пак благодаря.

После затворих. Погледнах в светлокафявите очи на Конклин. За половин секунда потънах в тях.

— Значи пак ще се наложи да проверяваме перверзници? — попита той.

— Да, ще се наложи, Ричи. Вземи си кафето.

ГЛАВА 52

Кенет Класен миеше колата си, сив ягуар, когато ние паркирахме на склона пред дома му на „Валейо“.

Беше бял мъж на около четирийсет и осем, висок приблизително метър и седемдесет и пет, сравнително добре изглеждащ порнотворец: хубави къдрици, прецизна пластична хирургия на носа, морскосини контактни лещи, полирани зъби.

Според досието му Класен е бил заловен при акция в онлайн чат, докато си уреждал среща с лице, за което мислел, че е дванайсетгодишно момиче, а то се е оказало четирийсетгодишно ченге.

Класен имаше споразумение с прокуратурата. В замяна на информация за детска порнография получил удължаване на условната присъда и солена глоба. Все още правеше порно за възрастни, което беше напълно легално дори при високата взискателност на Пасифик Хайтс.

Израз на възхита се изписа на лицето на Класен, когато с Конклин паркирахме колата и се приближихме до него.

— Я виж ти! — провикна се той, спря маркуча, погледна към мен, към Конклин, отново към мен.

Усмивката му замръзна, щом разбра, че сме ченгета.

— Кенет Класен — показах му значката си, за да я види, — аз съм сержант Боксър. А това е инспектор Конклин. Имаме няколко въпроса към вас. Може ли да влезем вътре?

— Където желаете, сержант — ухили се мазно той, като хвана маркуча по неприличен начин.

— Стига, задник такъв — каза любезно Конклин.

— Шегичка, полицай — каза Класен с гримаса, — само шегичка. Влизайте.

Последвахме Класен по стълбите към входната врата от дъб, през лъскавия вестибюл и модерната гостна, та чак до остъклената оранжерия зад кухнята. В нея изобилстваха папрати, гардени и големи саксии с кактуси.

Класен ни покани да седнем на плетени столове, окачени на вериги за гредите над главите ни, а в дъното на помещението се появи китаец на неопределена възраст, кръстоса лявата си китка над дясната и зачака.

— Желаете ли господин Ву да ви донесе нещо, полицаи? — попита той.

— Не, благодаря — отговорих аз.

— И какво ви води при мен в тази иначе приказна утрин?

Аз се настаних в неудобна поза на крайчеца на плетения стол и извадих бележника си, а Конклин се разхождаше из оранжерията, като вдигаше странни на вид еротични статуетки, леко поместваше саксии с растения тук и там.

— Чувствайте се като у дома си — извика Класен към Конклин.

— Къде бяхте в събота сутринта? — попитах аз.

— В събота? — зачуди се той, като се облегна назад и започна да заглажда косата си с вид, сякаш си спомняше някакъв особено приятен сън. — Снимах „Лунно мамбо“ — отговори най-сетне. — Снимах го точно тук. Режисирах серии от по дващсет минути. Наричам ги „креватни откъси“ — засмя се той.

— Прекрасно. Искам телефонните номера и имената на всички, които могат да потвърдят местонахождението ви.

— Заподозрян ли съм в нещо, сержант?

— Да кажем само, че проявяваме интерес към вас.

Класен се наведе към мен, сякаш му бях направила комплимент.

— Имате много хубава кожа. Не харчите изобщо за козметика, нали?

— Господин Класен, не се закачайте с мен! Имената и телефонните номера, моля.

— Няма проблеми! Ще изпринтирам списъка.

— Прекрасно. Виждали ли сте това дете? — попитах го, като му показах снимката на Мадисън Тайлър, която носех в джоба на якето през последните три дни.

Повдигаше ми се при мисълта да оставя Класен да оглежда със слюзестите си очи красивото лице на Мадисън.

— Това е щерката на собственика на вестника, нали? Виждал съм я по новините. Вижте — каза той, така ухилен, че почти ме ослепи с керамичната си протеза, — всичко е много просто. Елате с мен.

ГЛАВА 53

Асансьорът в килера на Класен беше груб дървен сандък с размера на два ковчега. С Конклин и Класен влязохме вътре, а аз вдигнах очи към мястото, където трябваше да се намира скалата с етажите. На нея имаше само първи и четвърти етаж, никаква спирка помежду им.

Устройството спря на последния етаж, който представляваше светло, широко помещение с размери около 12 на 15 метра, обзаведено, осветено с лампи, постлано с килими и пълно с екрани, разположени по стените. В един ъгъл имаше много модерно компютърно устройство.

Беше голямо помещение, но за всеки случай го проверих за следи от присъствие на деца.

— Днес всичко се прави с дигитални технологии — каза Класен. Той дотътри табуретка пред плоския екран на монитора. — Всичко се заснема, качва и монтира в едно помещение. — Пусна компютъра, размърда мишката и кликна върху иконата с надпис „Лунно мамбо“. — Това е необработеният материал, който снимах в събота — продължи той. — Това е моето датирано алиби, не че имам нужда от такова. Започнах снимките в седем и снимах цял ден.

От тонколонките се понесоха латино ритми, после на екрана се появиха заснети сцени. Млада жена с тъмна коса, облечена в нещо черно и оскъдно, палеше свещи в нещо като спалня.

Камерата се завъртя из стаята, спря се при леглото, на което Класен се пипаше и отправяше пошло-сентиментални покани към жената, докато тя правеше стриптийз.

— Божичко — измърморих аз.

Конклин застана между мен и монитора.

— Ще ми трябва копие от това — каза той.

— С удоволствие. — Класен извади диск от едно шкафче и го сложи в червена кутия, а после го подаде на Конклин.

— На този компютър има ли снимки или филми с деца?

— Господи, не. Не си падам по детско порно — изпъшка Класен.
— Освен че е нарушение на споразумението, не ми е и по вкуса.

— Да, страхотно — каза спокойно Конклин. — Сега аз бързичко ще разгледам файловете на компютъра ти, докато сержантът обхожда къщата.

— Изглежда ми спретнато място, господин Класен — казах му аз, — харесва ми как сте го подредили.

— А ако откажа?

— Ще ви отведем за разпит, докато вземем заповедта — каза му Конклин. — След което ще конфискуваме компютъра и ще претърсим къщата ви с кучета.

— Стълбите са натам.

Оставих Конклин и Класен при компютъра и се спуснах надолу по стълбите, като надничах във всяка стая, отварях врати, проверявах килери, вглеждах се и се ослушвах, с цялото си сърце се надявах да открия малкото момиченце.

Господин Ву сменяше чаршафите на втория етаж, когато отидох да му покажа значката си и снимка на Мадисън Тайлър.

— Виждали ли сте това момиченце? — попитах го аз.

Той енергично поклати глава.

— Няма деца. Господин Класен не харесва деца. Няма деца.

Десет минути по-късно поемах дълбоко хладния въздух на предните стъпала, когато Конклин се присъедини към мен, като затвори тежката дъбова врата зад себе си.

— Това беше забавно — казах аз.

— Алибито му ще бъде потвърдено — каза Конклин, като сгъна списък с имена и телефонни номера в тефтерчето си.

— Да, знам. Рич, мислиш ли, че е хетеросексуален?

— Мисля, че би скочил на всичко, което се движи.

Класен беше на алеята пред къщата, когато с Конклин се качихме в колата. Той вдигна ръка и ни удостои с още една от мазните си усмивки, като извика: „Чао.“

Подсвиркваше си и лъскаше сребристия си ягуар, когато нашият скромнен форд се изстреля по улицата.

ГЛАВА 54

С Конклин седнахме един срещу друг в следствения участък. До телефона ми имаше струпана купчина съобщения, които чакаха отговор. Бяха от различни податели, които съобщаваха, че са видели Мадисън Тайлър къде ли не: от площад „Гирардели“ до град Осака в Япония.

Докладът на доктор Германюк от аутопсията на Паола Ричи лежеше отворен пред мен. Заключение — причина за смъртта: огнестрелна рана в главата. Поради: убийство.

Доктор Джи беше лепнал бележка към доклада си. Прочетох я на глас на партньора си.

Сержант Боксър,

Дрехите са изпратени в лабораторията. Направих изследване за сексуално насилване, колкото да се каже, че съм го отметнал, но не разчитайте оттам да изскочи нещо, понеже тялото е било във вода и т.н. Куршумът е влязъл и излязъл. Няма намерена гилза.

Всичко хубаво, Х. Г.

— Мъртво момиче. Задънена улица — каза Конклин и отметна с пръсти косата си. — Похитителите убиват с лекота. Това е, което знаем.

— Какво пропускаме? Имаме едно висящо показание от свидетелка, която не ни даде никакво описание на извършителите и колата. Не знаем регистрационните номера, няма никакви улики от местопрестъплението — нито цигарени угарки, нито дъвки, нито гилзи, нито отпечатъци от стъпки. Няма и искане за откуп.

Конклин се наклони назад със стола си и се загледа в тавана.

— Похитителите действат по-скоро като горили, отколкото като сексуални насилници. Да убият Паола само минута, след като са я отвлекли? Какво е това?

— Изглежда стрелецът е бил нервен. Дрогиран. Или Паола е била ненужен багаж, така че са я премахнали. Или пък се е завързала борба и някой се е паникьосал — казах аз. — Обаче логиката ти е вярна, Ричи. Напълно вярна.

Столтът му изскърца, докато се връщаше във вертикално положение.

— Трябва да преобърнем това разследване. Да установим кой е убил Паола Ричи. Дори мъртва, тя може да ни отведе до Мадисън.

Конклин тъкмо се свързваше с италианското консулство, когато Бренда извъртя стола си към мен. Тя беше закрила телефонната слушалка с ръка.

— Линдси, имаш обаждане на четвърта линия, не иска да се представи. Звучи... смразяващо. Звъннах за проследяване.

Кимнах, пулсът ми се ускори. Натиснах бутона на телефонния апарат.

— Сержант Боксър на телефона.

— Ще го кажа само веднъж — проехтя електронно преобразуван глас, сякаш жаба говореше от вътрешността на балон.

Направих знак на Конклин да вдигне на същата линия.

— Кой се обажда? — попитах.

— Няма значение — отвърна гласът. — Мадисън Тайлър е жива.

— Откъде знаете?

— Кажете нещо, Мади.

Друг глас дойде до нас по линията — задъхан, детски, пресеклив.

— Мамо!

— Мадисън — извиках аз в слушалката.

Но пак се обади жабешкият глас:

— Кажете на родителите й, че направиха голяма грешка, като се обадиха на полицията. Оттеглете се — продължи гласът — или Мадисън ще пострада. Завинаги. Ако се оттеглите, тя ще остане жива и здрава, но и в двата случая семейство Тайлър никога няма да видят дъщеря си.

После телефонът замря.

— Ало, ало! — натисках вилката, докато не чух сигнал свободно, после треснах слушалката.

— Бренда, обади се в централата.

— Какво беше това? „Направиха голяма грешка, като се обадиха на полицията“ — изкрещя Конклин. — Линдси, това момиченце звучеше ли ти като Мадисън?

— Боже, не мога да кажа! Не знам.

— Какво беше това, по дяволите? — извика Конклин, като запрати един телефонен указател в стената.

Почувствах се замаяна, физически омаломощена.

Дали Мадисън наистина беше добре?

Какво означаваха думите, че родителите ѝ не бивало да се обаждат в полицията? Имало ли е искане за откуп, или телефонно обаждане, за което ние не знаехме?

Всички в следствения участък ме гледаха, а Джейкъби беше застанал зад мен, буквално дишаше във врата ми, когато пристигна сигналът от екипа, който проследи обаждането.

Обадилият се бе използвал телефон, който не е бил регистриран на ничие име и местонахождението му не би могло да бъде проследено.

— Гласът беше променен — казах на Джейкъби, — ще изпратя записа в лабораторията.

— Преди това повикай родителите да го чуят. Може би ще могат да разпознаят гласа на детето.

— Дали не е някой психопат, който си прави шеги? — каза Конклин, щом Джейкъби излезе.

— Надявам се, че е така, защото няма да се оттеглим. Не си го и помислям.

Не можех да кажа онова, което си мислех.

Мислех си, че току-що бяхме чули последните думи на Мадисън Тайлър.

ГЛАВА 55

Бренда Фрегози беше работила като асистент към отдел „Убийства“ няколко години. Макар и само на двайсет и пет години, тя се държеше майчински с всички.

Цъкаше съчувствено, докато говорех по телефона с Хенри Тайлър, а щом затворих, ми подаде листче със съобщение.

Прочетох написаното с острия ѝ почерк:

„Клеър иска да отидеш в болницата в шест тази вечер.“

Беше почти шест часът.

— Как звучеше? — попитах аз.

— Добре, предполагам.

— Само това ли каза?

— Буквално каза: „Бренда, моля те, кажи на Линдси да дойде в болницата в шест. Благодаря много.“

Бях се видяла с Клеър вчера. Какво става?

Изхвърчах към болница „Сан Франциско Дженеръл“, а в ума ми се въртяха ужасяващо мрачни мисли. Веднъж Клеър ми беше казала нещо за мозъчната химия, същината, на което беше, че когато се чувстваш добре, не можеш да си представиш някога да се чувстваш зле. А когато се чувстваш зле, не си представяш, че няма да е така завинаги.

Смучех ментов бонбон, а в главата ми детски глас проплакваше: „Мамо!“ Кошмарът беше примесен с онова чувство за омекване на коленете, което изпитвах всеки път, щом припарех до болница, откакто майка ми беше починала преди петнайсет години.

Спрях на паркинга на болницата на „Пайн“, като си мислех колко беше хубаво да си говоря с Джо, когато се чувствах толкова зле, и бях бясна от непрестанното блъскане в задънени улици през тези дни.

Мислите ми се насочиха към Клеър, щом стъпих в асансьора на болницата. Вгледах се в уплашеното си лице, отразено в стоманените врати. Направих безполезен опит да се поразведря, докато се качвах нагоре, после вратите се отвориха, а аз се озовах сред отвратителната миризма на дезинфектанти и студената бяла светлина на следоперативното отделение.

Не бях първата, която пристигаше в стаята на Клеър. Юки и Синди вече бяха придърпали столове до леглото ѝ, а Клеър седеше изправена в нощницата си на цветя и с усмивка на Мона Лиза.

Женският детективски клуб беше свикан, но защо?

— Здравейте всички — казах аз и минах да ги нацелувам по бузите. — Изглеждаш страхотно — съобщих на Клеър, почти се олюлях от облекчение, че не ставаше дума за някаква неотложност на живот и смърт.

— Какъв е поводът?

— Не искаше да каже, докато не дойдеш и ти — каза Юки.

— Добре, добре — рече Клеър, — искам да направя изявление.

— Бременна си — изтърси Синди.

Клеър избухна в смях, а ние се вторачихме в Синди.

— Ти не си с всичкия си! — възкликнах аз.

Само бебе ѝ липсваше на Клеър — на четирийсет и три години с почти порасналите синове.

— Подскажи ни — измърмори Юки. — Насочи ни малко.

— Ей, момичета. Подпитвате и ще развалите изненадата — каза Клеър, като продължи да се смее.

Синди, Юки и аз извъртяхме очи към нея.

— Имам няколко кръвни анализа — каза Клеър — и както винаги госпожица Синди е права.

— Ха! — извика Синди.

Клеър продължи:

— Ако не бях дошла в тази болница, вероятно нямаше да разбера, че съм бременна, докато не започнеха контракциите.

Всички се развикахме в един глас: „Какво каза?“, „Стига бе?“, „В кой месец си?“

— Ултразвукът показва, че малкото е добре — обяви Клеър, спокойна като Буда. — Моето дете чудо.

ГЛАВА 56

Трябваше да напусна празненството, защото бездруго бях закъсняла за срещата, която си бяхме уговорили с Трачио в Съдебната палата. Когато влязох в следствения участък, шефът тъкмо настаняваше на кожените кресла семейство Тайлър, а Джейкъби, Конклин и Маклийн придърпваха столове към голямото бюро на началника.

Семейство Тайлър изглеждаха, сякаш бяха спали прави през последните осемдесет и четири часа. Лицата им бяха посивели, а раменете — отпуснати. Знаех, че се люшкат между надеждата и отчаянието в очакване да чуят записа.

На бюрото на Трачио имаше подготвен касетофон. Наведох се и натиснах копчето, а от устройството се чуха зловецният глас и моят.

И викът на малко момиченце: „Мамо!“

Натиснах бутона за спиране. Елизабет Тайлър посегна към касетофона, после се обърна, стисна ръката на съпруга си и зарови лице в палтото му, а след това захлипа.

— Това гласът на Мадисън ли е? — попита Трачио.

Двамата родители кимнаха едновременно — да.

Джейкъби каза:

— Останалата част от този запис ще е още по-неприятна за вас. Обаче ние сме позитивно настроени. По време на обаждането дъщеря ви беше жива.

Отново пуснах записа и гледах лицата на семейство Тайлър, когато чуха похитителите да казват, че Мадисън е добре, но няма да я видят никога повече.

— Госпожо и господин Тайлър, имате ли някаква представа какво искат да кажат похитителите с думите, че сте допуснали голяма грешка, като сте потърсили полицията? — попитах ги аз.

— Нямам никаква представа — избухна Хенри Тайлър, — какво толкова сме направили? Не сте открили нищо! Няamate дори заподозрян. Къде е ФБР? Защо не се помъчат да открият Мадисън?

— Работим заедно с ФБР — каза Маклийн, — използваме техните бази данни, техните източници, но те няма да се включат активно, докато нямаме реално основание да смятаме, че Мадисън е била изведена от щата.

— Ами кажете им, че е така.

Джейкъби се включи:

— Господин Тайлър, това, което искаме вие да ни кажете, е дали сте получавали съобщение от похитителите, което ви забранява да се свързвате с полицията? Случило ли се нещо подобно?

— Нищо подобно — каза Елизабет Тайлър. — Хенри, ти чувал ли си се с тях в офиса?

— Нито дума! Кълна се.

Гледах семейство Тайлър и си мислех за Паола Ричи.

Казах им:

— Споменахте, че Паола Ричи е била горещо препоръчана. Кой я препоръча?

Елизабет Тайлър се наведе напред.

— Паола дойде при нас чрез нейната служба.

— Каква служба? — попита Маклийн, от стреса челюстта му се беше сковала.

— Агенция по заетост — каза Елизабет Тайлър. — Те намират, спонсорират и обучават добре подбрани чужденки. Те изготвят работните им документи и им намират работа. Паола беше изпратена от агенцията, имаше и големи препоръки от Италия. Тя беше много прилична млада жена и ние я обичахме.

— От работодателите ли получава възнагражденията си тази служба? — попита Джейкъби.

— Да. Доколкото помня, им платихме около осемнайсет хиляди долара.

Споменаването на подобна сума накара ръцете ми да затреперят, а стомахът ми се обърна.

— Как се нарича агенцията? — попитах.

— „Уестбъри“... Не, „Уестуд Реджистри“ — каза Хенри Тайлър. — Ще говорите ли с тях?

— Да, но моля ви, не казвайте нищо за това обаждане на когото и да било — предупреди Джейкъби. — Просто се приберете вкъщи. Бъдете наблизо до телефона. И оставете „Уестуд Реджистри“ на нас.

— Ще се свържете ли с тях? — попита отново Хенри Тайлър.
— Ще ги разнищим.

ГЛАВА 57

Синди Томас говореше по телефона с Юки, докато зареждаше миялната машина.

— Той просто е много забавен — каза Синди за Уит Юинг, симпатичния репортер от „Чикаго Трибюн“, когото беше срещнала преди около месец по време на процеса за общинската болница.

— Онзи с очилата, нали? Той напусна съдебната зала през аварийния изход, така ли беше? Дето пусна алармата? — закиска се Юки, щом си спомни.

— Да. Виж... освен това може да се шегува със себе си. Уит казва, че е недодяланото братче на Кларк Кент^[1] — изхили се в отговор Синди. — Заплаши да дойде в града и да ме изведе на вечеря. Дори се опитва да получи акредитация за процеса на Бринкли.

— Чакай малко, нали не смяташ да направиш същото като Линдси. Уит живее в Чикаго. Защо въобще да започвате връзка, щом сте обречени на провал?

— Ами... отдавна не съм... хм, не съм се забавлявала.

— Аз също — въздъхна Юки, — не само че не помня откога, но не помня и с кого.

Синди се изсмя, а после Юки я помоли да изчака, за да отговори на друго обаждане. Когато пак се чува, ѝ каза:

— Хей, репортерче, Червеното куче ме зове. Трябва припкам.

— Давай — отвърна Синди, — ще се видим в съда.

Синди затвори и пусна миялната машина, а после изпразни кофата за боклук. Завърза чувала, излезе, натисна бутона за асансьора и когато той спря, провери дали е празен, за да слезе с него.

Отново си помисли за Уит Юинг и за Линдси и Джо, както и за връзките от разстояние, които по дефиниция приличаха на влакче на ужасите.

За малко ти е забавно, а после ти призлява.

А сега имаше и друга причина да иска да има приятел, който да е в града — самият ужас да живее в тази сграда сама. Натисна „С“ за сутерен и асансьорът, чиято облицовка беше сменена наскоро, се

залюля по пътя си надолу. Минута по-късно Синди стъпи в усойното подземие на сградата.

Както вървеше към отделението за боклука, чу да плаче жена, звукът ясно отекваше и беше придружен с бебешки хленч!

Това пък какво е?

Синди зави под сводовете на сградата и видя русокоса жена около нейната възраст с дете в ръцете.

В краката на жената имаше голяма торба за боклук.

— Какво става? — попита Синди.

— Кучето ми — проплака объркана жена. — Погледнете!

Тя се наведе, отвори торбата за боклук, така че Синди успя да види малко куче на черни и бели петна, цялото в кръв.

— Оставих го навън само за няколко минути — каза тя — само за да внеса бебето в апартамента. О, Боже. Обадох се в полицията да се оплача, че някой го е откраднал, но вижте. Някой, който живее тук, го е сторил. Някой е пречукал Барнаби.

[1] Тоест на персонажа Супермен. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 58

Беше сряда сутрин, 8 часът и 30 минути, четири дни след изчезването на Мадисън Тайлър. С Конклин бяхме паркирали до един строеж на „Уейвърли“ и „Клей“, кафето ни димеше и замъгляваше прозорците на колата, а ние наблюдавахме движението около паркираните коли за разнасяне на стоки и пешеходците, които се изсипваха по тесните и мрачни улици на Китайския квартал.

Бях вперила поглед в една конкретна сграда, червена тухлена къща на три етажа на „Уейвърли“. Китайската аптека на Уонг беше на приземния етаж. Двата горни етажа бяха наети от „Уестуд Реджистри“.

Моят нюх ми подсказваше, че ще намерим поне някои от отговорите в тази къща — някаква връзка между Паола Ричи и отвличането... нещо.

В 8 часа и 35 минути входната врата на тухлената къща се отвори и една жена излезе, за да изнесе боклука.

— Действаме — каза Конклин.

Пресякохме улицата и пресрещнахме жената, преди тя да изчезне отново вътре. Показахме ѝ значките си.

Тя беше бяла, слаба, над трийсетте, с тъмна коса, която падаше права до раменете ѝ, красотата ѝ беше помрачена от тревожния израз, изписан на лицето ѝ.

— Чудех се кога ли полицията ще стигне и до нас — каза тя с ръка на дръжката на вратата. — Собствениците са извън града. Бихте ли ги потърсили в петък?

— Разбира се — каза Конклин, — но, ако може, сега искаме да ви зададем няколко въпроса, стига да не възразявате.

Бренда, нашата асистентка, си падаше по Конклин, казваше, че е „магнит за момичета“, и това беше самата истина. Не го прави нарочно. Просто е много чаровен.

Видях как тъмнокосата жена се поколеба, погледна го, после широко отвори вратата.

— Аз съм Мери Джордан — каза тя, — офис мениджър, счетоводител, скаутска отрядна водачка, каквото се сетите. Влизайте...

Изстрелях усмивка към Конклин, докато влизахме след госпожа Джордан, за да я последваме по коридора към офиса ѝ.

Стаята беше малка, бюрото ѝ беше в ъгъла, обърнато към вратата. Пред бюрото имаше два черни кожени фотьойла, а на стената висеше снимка: Джордан, заобиколена от млади жени, вероятно бавачки.

Направи ми силно впечатление видимото безпокойство на Джордан. Тя хапеше долната си устна, постоя, премести куп големи папки върху шкафа за документи, седна, погледна часовника, повъртя в ръка един молив. Само като я гледах ми се завиваше свят.

— Какво мислите за отвличането на Мадисън Тайлър и Паола?
— попитах я.

— Напълно съм озадачена — каза тя, поклати глава, после продължи, като едва се спираше, за да си поеме дъх.

Джордан обясни, че тя е единственият щатен служител на агенцията. Имало двама лектори и две жени, които работели, когато възникнала необходимост. С изключение на единия съсобственик, петдесетгодишен бял мъж, нямало други мъже, свързани с агенцията. Нямали и миниван, черен или какъвто и да било друг цвят.

Собственици на „Уестуд Реджистри“ били Пол и Лора Ренфру, съпрузи, обясни госпожа Джордан. В момента Пол търсел подходящи клиенти на север от Сан Франциско, а Лора набирала персонал в Европа. Били извън града още отпреди отвличането.

— Те са прекрасни хора — увери ни Джордан.

— От колко време ги познавате?

— Започнах да работя за тях точно когато щяха да се местят от Бостън, преди около осем месеца. Бизнесът не е потръгнал още — продължи Джордан, — с изчезването на Мадисън и смъртта на Паола репутацията ни съвсем ще падне, а?

Мери Джордан се насълзи. Тя извади розова кърпичка от чекмеджето на бюрото и си избърса очите.

— Госпожо Джордан — казах ѝ аз, — нещо ви гложди. Какво има?

— Нищо ми няма, добре съм.

— Глупости, явно е, че не сте.

— Обичах Паола. Решението тя да отиде при семейство Тайлър беше мое. Аз съм отговорна. Ако не го бях сторила, Паола все още

щеше да е жива!

ГЛАВА 59

— Семейство Ренфру имат апартамент тук — каза госпожа Джордан, докато ни развеждаше из администрацията, и посочи боядисана в зелено и заключена с катинар врата в края на коридора.

— Защо е с катинар? — попитах аз.

— Заклучват само когато отсъстват и двамата — каза Джордан. — Така е по-добре, не се налага да се тревожа за момичетата, които надничат, където не им е работа.

Звук от стъпки се чу откъм горния етаж.

— Общата стая е тук — каза Джордан, като продължи с обиколката. — Конферентната зала е отдясно, а спалните са горе — каза тя и погледна към дървеното стълбище. — Момичетата живеят в агенцията, докато им намерим семейства. Аз също живея тук.

— Колко момичета има сега? — попитах аз.

— Четири. Вероятно Лора ще доведе още четири при завръщането си от пътуването.

С Конклин прекарахме остатъка от сутринта в разпити. Младите момичета слизаха едно по едно в конферентната зала. Всички бяха европейки на възраст от осемнайсет до двајсет и две години, с добър до перфектен английски.

Никоя нямаше съмнения или подозрения нито към семейство Ренфру, нито към Паола Ричи.

— Докато Паола беше тук, всяка вечер се молеше на колене — изтъкна момиче на име Луиза. — Беше девствена.

Когато се върнахме в офиса на Джордан, мениджърката на семейство Ренфру разпери ръце, щом я попитах дали има някаква представа кой може да е отвлякъл Мадисън Тайлър и Паола. Тя се обърна, за да отговори на позвъняване по телефона, а Конклин ме попита:

— Искаш ли да разбия катинара?

— Искаш ли да те прехвърлят в отдела по чистотата?

— Ще си струва!

— Сънуваш — казах му аз. — Дори да имахме основание за подозрение, Мадисън Тайлър не е тук. Отрядната водачка щеше да признае.

Вече напускахме къщата, бяхме стигнали до външните стъпала, когато Мери Джордан ни извика, настигна ни и хвана ръката на Конклин.

— Не знам, доста се колебая. Може да е клюка или нещо неправилно дочуто, не искам да създавам проблеми.

— Не се тревожете, Мери — успокой я Конклин. — Каквото и да знаете по случая, длъжна сте да ни го кажете.

— Тъкмо бях започнала при семейство Ренфру — довери ни Джордан, хвърли поглед към вратата на къщата, а после пак се обърна към Конклин. — Едно от момичетата ми каза нещо, после ме накара да се закълна, че няма да издам. Каза, че една от обучените кандидатки напуснала работодателите си без предупреждение. Не става дума за невъзпитана постъпка — паспортът ѝ беше у семейство Ренфру. Момичето не би могло да си намери друга работа без него.

— Съобщиха ли на полицията за изчезналото момиче?

— Така мисля. Знам само това, което ми се каза. А то беше, че Хелга Шмит изчезнала и повече нито се чула, нито се видяла.

ГЛАВА 60

Срещата на наемателите беше стигнала до градуса на кипене, когато Синди се появи. Горедолу към двеста души се бяха натъпкали във фоайето. Председателката на домсъвета Фърн Галперин беше дребна красива жена с очила с телена рамка. Главата ѝ едва се подаваше над множеството, докато правеше опити да успокои положението.

— Един по един — провикна се госпожа Галперин. — Марджъри? Моля те, доизкажи се.

Синди зърна Марджъри Глин, жената, която беше видяла при кофите за боклук вчера — седеше на канапенце за двама, притисната между още трима обитатели.

Глин изкрещя:

— Полицията ми изпрати формуляр за попълване. Няма да направят нищо за Барнаби, а той беше част от моето семейство. Сега се чувствам още по-заплашена, след като е мъртъв. Друго куче ли трябва да си взема, или направо да се въоръжа?

— Аз се чувствам уплашена и потресена също като теб — каза Галперин, притиснала собственото си малко куче към гърдите си, — но нека не бързаме с въоръжаването.

Синди остави чантата с лаптопа си на пода и прошепна на една открояваща се брюнетка, която седеше до масата с освежителни напитки:

— Какво става?

— Разбрахте ли за Барнаби?

— За съжаление, да. Отивах да си хвърля боклука, когато Марджъри го откри.

— Гадничко, нали? Барнаби си беше жива напаст, но да го убият... Със сигурност е налудничаво. Къде живеем... В Ню Йорк?

— Може ли да ме осветлиш какво става? Аз съм нова.

— Разбира се. Барнаби не е първата жертва. Пуделът на госпожа Нийли беше открит мъртъв на стълбището, а горката жена обвиняваше себе си, защото била забравила да затвори вратата.

— Изглежда някой в сградата не обича кучетата.

— Очевидно — кимна брюнетката. — Има и още. Преди месец господин Франке, наистина мил човечец, който живееше на втория етаж, се изнесе посред нощ. Оставил на Фърн цял куп заплашителни писма, които някой пускал под вратата му в продължение на месеци.

— Какви заплашителни писма?

— Заплахи за убийство. Представяте ли си?

— Обадил ли се е в полицията?

— Естествено. Обаче писмата били анонимни. Ченгетата задали няколко въпроса, после зарязали цялата работа. Обичайната гадория.

— Да не би и господин Франке да е имал куче?

— Не. Имаше стерео. Аз съм Деби Грин, между другото — жената се усмихна широко. — Апартамент 2F — и разтърси ръката на Синди.

— Аз съм Синди Томас. Апартамент 3B.

— Приятно ми е да се запознаем, Синди. Добре дошла в „Кошмарът в Блейкли Армс“.

Синди се усмихна притеснено.

— Не се ли тревожиш?

— Малко — въздъхна Деби. — Обаче апартаментът ми е фантастичен... Сега имам и приятел. Мисля, че го убедих да се премести при мен.

— Щастливка! — Синди отново насочи вниманието си към срещата.

Възрастен мъж взе думата по предложение на домоуправителката.

— Господин Хорн.

— Благодаря. Най-много ме безпокои тази неуловимост — каза той. — Тези бележки под вратите. Убитите домашни любимци. Мисля, че Марджъри е на прав път. Ако полицията не може да ни помогне, трябва да сформираме патрул на наемателите.

Чуха се гласове, а госпожа Галперин извика:

— Хора, вдигайте ръка, моля! Том, имаш ли да кажеш нещо?

Думата взе трийсетинагодишен мъж. Беше слаб и леко плешив, седеше по диагонал от Синди в другия край на помещението.

— Идеята за патрул ми изкарва ангелите — каза той. — Този, дето тероризира всички, може да се запише в патрула. Тогава няма да

му се налага да се промъква. Ще има правото спокойно да се разкарва навсякъде. Това не е ли ужасно? В тази сграда живеят, да речем, триста осемдесет и пет души и повече от половината присъстват тази вечер. Като нищо нашият домашен терорист се намира тук. В този момент.

ГЛАВА 61

Юки никога не беше виждала Ленард Паризи толкова бесен. Червеното куче, както го наричаха, червенокос, висок, тежеше към сто кила и обикновено беше добродушен и вежлив. В момента обаче тъмните му очи сякаш изстрелваха куршуми, докато удряше с юмрук по масата в конферентната зала.

Чиниите с остатъци от китайска храна заподскачаха пред него.

Петимата нови помощници около масата изглеждаха шокирани. С изключение на Дейвид Хейл, който си беше позволил да каже, че случаят „Бринкли“ е „лесен успех“.

— Няма подобно нещо — ревеше Паризи, — делото О Джей^[1] беше лесен успех.

— Робърт Дърст — добави Юки.

— Бинго — каза Паризи и се взря във всеки от тях. — Дърст призна, че е убил съседа си, нарязал го на парчета, хвърлил го в океана, а журито, съставено от нему подобни, го обяви за „невинен“. Това е и предизвикателството, пред което ни изправя Бринкли, Дейвид. Имаме писмените му самопризнания и повече свидетели, отколкото можем да преброим. Престъплението е запечатано на запис. Въпреки това няма да е лесен успех.

— Ленард — възрази Хейл, — този запис на престъплението показва убиеца в действие. Той ще се приеме в съда като неоспоримо доказателство.

Паризи направи гримаса.

— Голям булдог си, Дейвид, браво на теб. Всички ли знаят за Родни Кинг? — попита Паризи и разхлаби вратовръзката си. — Родни Кинг, чернокож, пуснат под гаранция, отказва да слезе от колата си, след като е спрял от полицията заради превишена скорост. Бил е изкаран насила от колата си и ударен петдесет и шест пъти от бели ченгета — ужасен побой, всичко е записано с любителска камера. Стигна се до процес. Полицайте бяха оправдани, така започнаха расовите бунтове в Лос Анджелис. Тоест записът не е улеснил успеха. Може би причината е следната: първия път, когато видиш записа, си

ужасен. Втория път си възмутен. Но когато го гледаш за двайсети път, мозъкът ти познава всеки кадър, знаеш много добре, че става нещо нередно, но шокът е преминал. Всеки в тази страна, който разполага с телевизор, е гледал записа на Джек Руни с гърмежите на Бринкли срещу тези хора безброй пъти и отново, и отново. Досега ефектът от шока е преминал. Нали? Така или иначе, касетата е налице. Трябва да спечелим това дело. Ще използваме всички средства да притиснем Бринкли. Но имаме насреща си умна и непоколебима защитничка в лицето на Барбара Бланко — Паризи се облегна назад. — Тя определено не се е заела с тази обществена защита заради парите. Тя вярва в клиента си, а заседателите ще го разберат. Трябва да сме подготвени за всичко. С което приключвам днешното си слово.

В конферентната зала се възцари уважително мълчание. Определено Лен Паризи беше тарторът тук.

— Юки, пропуснахме ли нещо?

— Не, според мен се погрижихме за най-важното.

— Добре ли се чувстваш?

— Прекрасно! Нямам търпение да започне!

— Естествено. Ти си на двайсет и осем години. Аз обаче имам нужда от сън. Утре те чакам в седем и половина сутринта. Всички останали бъдете в готовност. Утре ще бъде изтощителен ден.

Юки пожела приятна вечер на колегите си и си тръгна развълнувана и с надежда за късмет на другия ден, когато щеше да е дясната ръка на Ленард Паризи.

Въпреки предпазливостта му обаче тя се чувстваше уверена. Бринкли не беше О Джей, нито пък Робърт Дърст. Немаше харизматично присъствие, нито звездни прояви. Само преди седмици беше спал по улиците със заредено оръжие. Беше убил четирима непознати.

Никое жури не би пугнало такъв маниак на свобода. *Нали?*

[1] Известният случай с О Джей Симпсън; а Робърт Дърст е милионер, който убива Морис Блек (2001 г.) и го разфасова, защото полицията нямало да повярва, че убийството е станало случайно; той наема скъпи адвокати и е оправдан поради невъзможност версията му да бъде оборена. — Б.пр. ↑

ЧЕТВЪРТА ЧАСТ
НАРОДЪТ СРЕЩУ АЛФРЕД БРИНКЛИ

ГЛАВА 62

Юки сложи куфарчето си до куфарчето на Ленард на масата пред зала 21. Те минаха през детекторите, влязоха през първата двойна врата в малко преддверие, после минаха през втора двойна врата и влязоха в съдебната зала.

Откъм публиката долетя шум, когато Червеното куче влезе. Тъмносиният костюм на райета стоеше елегантно на високата му близо метър и деветдесет фигура, а пред него ситнеше Юки — метър и шейсет на токчета и четирийсет и пет кила заедно с перленосивия костюм, който беше облякла. Двамата минаха по централния проход. Ленард отвори вратичката на преградата между галерията за публиката и подсъдимата скамейка, за да влезе Юки. След нея мина и той и незабавно зае мястото, отредено за обвинителите.

Нетърпението на Юки беше примесено с притеснението на новака. Беше се подготвила отлично и чакането я убиваше. Тя поизпъна реверите си, подравни купчината листове пред себе си и си погледна часовника. Заседанието трябваше да започне след пет минути, а банката на защитата беше празна.

Присъстващите отново се разшумяха. От видяното сърцето ѝ почти спря. Тя побутна Ленард и той се обърна.

На прохода се появи Алфред Бринкли. Брадата му беше обръсната, косата — подстригана. Носеше син костюм и вратовръзка и не изглеждаше по-опасен от оризов пудинг.

Обаче не той накара стомаха ѝ да се свие на топка, а челюстта ѝ да увисне.

Не Барбара Бланко беше влязла с Бринкли. Вместо нея до него се движеше около четирийсетгодишен мъж, рано прошарен, с черен костюм „Бриони“ и жълта вратовръзка с орнаменти на „Армани“. Юки добре познаваше новия защитник на Бринкли.

Всички го познаваха.

— По дяволите! — рече Паризи със скована усмивка. — Мики Шърман. Познаваш го, нали?

— Определено. Двамата бяхме в защитата на мой приятел само преди няколко месеца.

— Да, спомням си. Беше един лейтенант от отдел „Убийства“, несправедливо обвинен в причиняване на смърт. — Паризи свали очилата си и ги забърса с кърпа, а после се обърна пак към Юки: — Какво ти казах снощи?

— „Трябва да сме подготвени за всичко.“

— Понякога се ненавиждам, че съм прав. Какво можеш да добавиш, освен че не остава никога незабелязан от репортерите.

— Той е голяма работа — каза Юки, — отстъпва дребните детайли за другите. Някои неща може да изпаднат през пролуките.

Юки беше прочела, че Мики Шърман напуска работата на зам.-главен юрист на корпорация, за да започне скромна частна практика. Щеше да работи безплатно по делото на Бринкли, само за медийно внимание, което щеше да е страхотен трамплин за „Шърман и съдружници“. Ако спечелеше той.

— Е, какво толкова — каза Паризи, — ще трябва да открием тези пролуки и да ги разширим максимално. Между другото, вече виждам първия голям проблем, който ще му се изпречи.

— Да — кимна Юки, — Алфред Бринкли не прилича на луд. Само че и Мики Шърман е наясно с това, Лен.

ГЛАВА 63

Юки затаи дъх при появата на съдия Норман Мур. Той зае мястото си. От едната му страна беше американското знаме „Олд Глори“, а от другата — знамето на щата Калифорния, пред него — термос с кафе и лаптоп.

Двестата души, събрани в залата, седнаха по местата си, щом заседанието беше обявено за открито.

Норман Мур беше познат като честен съдия. Той имаше навика да оставя адвокатите да се увличат малко повече, преди да удари с чукчето.

Съдия Мур прекара около 15 минути в инструктаж на съдебните заседатели, после обърна синеокото си лице с очила към Ленард Паризи.

— Обвинението готово ли е?

— Да, господин съдия. — Ленард Паризи се изправи, закопча средното копче на сакото си и отиде до ложата на съдебните заседатели, за да ги поздрави.

Червеното куче беше едър, с широки хълбоци и плещи. Червената му коса беше ситно къдрава, а кожата сипаничава и груба. Той не будеше сърдечни трепети, но умееше да се държи като обигран актьор, приличаше на величия от рода на Род Стайгър или Джийн Хекман. Приковаваше погледите.

— Дами и господа, всички вие сте потвърдили, че сте гледали касетата на Руни за стрелбата на ферибота „Дел Норте“, когато сте били избрани за заседатели. Също така сте потвърдили, че сте готови да приемете доказателствата относно вината или невинността на извършителя. Обещали сте да съдите господин Бринкли според онова, което бъде доказано в тази съдебна зала. Ето защо искам да ви опиша атмосферата на „Дел Норте“ на първи ноември, така че да си я представите ясно.

Денят е бил чудесен за разходка с ферибота — подхвана Паризи, — температура около петнайсет градуса, слънчево. Много от

туристите били по шорти, тъй като сме в Сан Франциско, Калифорния, нали така?

В залата екна смях.

— Хубавият ден се превърнал в ад, защото обвиняемият Алфред Бринкли е бил на ферибота. Господин Бринкли нямал пари, той намерил билет за отиване и връщане на пазара на фермерите и решил да си направи малък излет. В джоба си имал зареден револвер с шест патрона в барабана. Та господин Бринкли се разходил до Ларкспур без инциденти, но на връщане, докато фериботът акостирал в Сан Франциско, обвиняемият видял Андреа Канело, която гълчала сина си, симпатично деветгодишно момченце на име Тони. По известни само на господин Бринкли причини той извадил револвера и прострелял трийсетгодишната майка в гърдния кош. Тя починала на място, пред очите на сина си — уточни Паризи. — Тогава момчето на госпожа Канело обърнало ужасени очи към този човек, който застрелял майка му. Какво, мислите, направил Алфред Бринкли? Застрелял Тони Канело, малкото момче, въоръжено с фунийка ягодов сладолед. Тони е бил в четвърти клас, чакал е с нетърпение Деня на благодарността и Коледа, за да получи колело, да порасне и да стане мъж. Господин Бринкли отне всичко това на Тони Канело. Момчето почина същия ден в болницата.

Болезнено сгърчените лица на съдебните заседатели показваха, че Паризи е успял да ги трогне. Една от тях, млада жена със стряскащ пурпурен цвят на косата, прехапа устна, сълзи се стичаха по страните ѝ.

Ленард прекъсна изложението си и остави заседателката да си поплаче.

ГЛАВА 64

Съдия Мур се обърна към шестимата мъже и шестте жени:

— Имате ли нужда от почивка? Добре, господин Паризи, продължете.

— Благодаря ви, господин съдия — каза Паризи.

Той хвърли поглед към мястото, където седеше обвиняемият, видя, че Мики Шърман шепне нещо на клиента си и е обърнал гръб на ставащото в залата. Позата му говореше, че встъпителната реч на Паризи не го е притеснила ни най-малко.

Умен ход. Паризи знаеше, че би сторил същото.

— Както ви казах, „Дел Норте“ тъкмо е акостира, когато господин Бринкли е застрелял Андреа и Тони Канело. Самото акостиране е шумно, по-шумно, отколкото два изстрела. Все пак някои хора разбрали какво става. Този ден на ферибота е бил дежурен господин Пер Конрад — инженер, женен, с четири деца, след две години му предстояло да се пенсионира. Той видял господин Бринкли с оръжието в ръка, видял и окървавените тела на Андреа и Тони Канело на палубата. Господин Конрад се хвърлил да отнеме оръжието на Бринкли, който от своя страна се прицелил и го застрелял между очите. Господин Лестър Нг бил застрахователен агент от Ларксмур, който идвал в Сан Франциско по работа. Също женен, бивш летец. И той се опитал да обезоръжи господин Бринкли. Но също бил застрелян с куршум в главата. Революърът бил последното нещо, което господин Нг видял в живота си. И двамата мъже проявили смелост, героизъм и загинали достойно. Обаче господин Бринкли не бил приключил. — Паризи отиде до ложата на съдебните заседатели, сложи ръце на парапета и погледна всеки от тях в очите. — До него имало една жена, на която цялото ни общество дължи уважение — госпожа Клеър Уошбърн, главен съдебномедицински експерт в Сан Франциско. Доктор Уошбърн била ужасена, но запазила самообладание, обърнала се към обвиняемия и му каза: „Добре, синко, стига толкова. Дай ми оръжието.“ Обаче господин Бринкли й отговорил с изстрел в гърдите. А когато синът й Уили се втурнал да я защити, прострелял и него. За

щастие фериботът се ударил в кея и последният изстрел не уцелил. Поради тази причина Клеър и Уили са живи, а госпожа Уошбърн ще бъде свидетел по процеса. — Паризи направи пауза, за да остави на съдебните заседатели време да си представят ужасната сцена. — Няма съмнение, че всичко, което ви разказах, се е случило. Няма съмнение, че гърмежите не са свързани с пола, възрастта, расовата принадлежност на жертвите или с друга причина. Алфред Бринкли е убил четирима души, които не познава, и се е опитал да убие още двама. Господин Джак Руни е запечатал с камерата си тези ужасяващи събития. Той ще бъде свидетел по процеса и ще ни ги покаже. Самият господин Бринкли направи самопризнания, които също имаме на запис и които ще ви покажем. В този случай няма проби от ДНК, нито пръстови отпечатащи или доказателства от какъвто и да било друг вид, каквито виждате в телевизионните сериали. Тук въпросът кой е извършителят изобщо не стои. Ние знаем кой е. Той седи в залата в момента. — И Паризи посочи с пръст мъжа със синия костюм. Главата на Бринкли хлътна в раменете, все едно вратът му се скъси. Очите му бяха вперени право напред. Изглеждаше така натъпкан с лекарства, че Паризи не беше сигурен дали изобщо чува, или вижда нещо. — Защитата ще се опита да ви убеди, че господин Бринкли страда от психични проблеми и затова не е отговорен за действията си — продължи Паризи, като се върна при катедрата. — Медицинските експерти може да имат наглостта да ви убеждават, че той се нуждае от лечение, а не от наказание. Добре, лекари се грижат за престъпниците и в затворите. Лудостта не спасява никого от действието на закона. И не изключва осъзнаване на факта, че да се убиват хора е грехота. Дами и господа, господин Алфред Бринкли се е качил със заредено оръжие на ферибота, той е набелязал жертвите си, за да ги убие. Убил е четирима души. После е напуснал местопрестъплението. Избягал е, защото е осъзнавал, че извършеното от него е престъпление. Обвинението ще докаже, че господин Бринкли е бил с ума си, когато е извършил четири убийства и два опита за убийство. Ще настояваме да го обявите за виновен. Благодаря ви за вниманието. Съжалявам, че някои от вас се разстроиха, но убийствата наистина са трагедия.

ГЛАВА 65

Юки гледаше как Мики Шърман се изправи от мястото на защитата и уверено мина през съдебната зала до ложата.

Той се представи на журито с естествения си чар, който грабна заседателите още от първото изречение, и подхвана с ръце в джобовете:

— Приятели, всичко, което ви каза обвинителят, е вярно.

Юки си помисли, че това е много дързък ход. Досега не беше чувала защитата да започне с подобна позиция.

— Всички знаете какво се е случило на „Дел Норте“ на първи ноември — продължи той. — Действително господин Бринкли се е качил на борда със зареден револвер. Той е стрелял по тези хора, без да мисли за последствията за тях или за себе си. Бил е сред двеста и петдесет души, някои от които са свидетели на стрелбата. Господин Бринкли не се е отървал от револвера, след като е избягал от ферибота, не се е отървал от доказателството. Надали бихте нарекли това престъпление „перфектно“. Само луд може да го направи и да има подобно поведение. Какво се е случило не е загадка. Този процес трябва да отговори на въпроса защо се е случило. Господин Бринкли не е разбирал действията си, защото, когато е стрелял по тези нещастни хора, е бил *официално* невменяем. След като проблемът с невменяемостта ще е базата за вашата оценка, моментът е подходящ да се даде дефиниция на понятието — каза Шърман. — Проблемът е следният: дали господин Бринкли е разбирал недопустимостта на действията си, когато е извършвал престъпленията? Ако поради умствено заболяване не е разбирал, че действията му са престъпни, когато ги е извършил, тогава можем да твърдим, че е бил невменяем.

Мики Шърман направи пауза, прехвърли бележките си на катедрата, а после отново заговори с онзи тон, на който Юки се възхищаваше и от който се страхуваше. Той беше приятен за ухото, интимен, сякаш внушаваше на заседателите, че не просто може да му се вярва, ами е напълно искрен и не играе никакви театрални номера, за да ги спечели.

— Господин Бринкли има диагноза шизоафективно разстройство — каза Шърман на заседателите, — той е болен, както са болни хората с рак или диабет, той има генетично увреждане, отключено допълнително от травма в детството му. Не е искал да има тази болест, но тя го е сполетяла. Същото можеше да се случи на мен, на вас, на всеки тук. Коя болест може да е по-страшна от онази, която обръща срещу теб собствения ти мозък и те принуждава към мисли и действия, които са в разрез с твоя характер или природа. Веднага искам да кажа, че сърцата ни скърбят за всички жертви в тази трагедия. Ако имаше начин времето да се върне, ако Фред Бринкли можеше с вълшебно хапче или инжекция да се окаже излекуван на първи ноември, за да върне живота на всички тези хора, той би го поискал на мига. Ако знаеше, че е болен, той би потърсил лечение. Обаче той няма представа по каква причина се чувства по този начин. Животът на господин Бринкли е същинският смисъл на израза „жив ад“.

ГЛАВА 66

Мики Шърман почувства приятния стабилен поток на адреналина, провокиран от усещането, че си знае работата и вярва в клиента си. Бринкли, горкият нещастник, току-що се събуждаше в реалността, след като петнайсет години бавно беше деградирал с напредването на болестта.

И в каква жалка реалност. Присъстваше на процес, от който зависеше собственият му живот, забулен в мъгла от антипсихотични медикаменти.

От началото до края тази история си беше трагедия.

— Господин Бринкли чува гласове — каза Мики Шърман, изправен отново пред ложата на съдебните заседатели. — Не става дума за гласеца, който всички чуваме, когато водим вътрешен монолог, за да разрешим проблемите си или да напишем реч, или дори за да открием ключовете от колата си. Гласовете, които господин Бринкли чува, са заповедни, натрапчиви, обсебващи и жестоки. Тези гласове са го измъчвали непрестанно, те са го подтикнали да убива. Докато гледал телевизия, той бил убеден, че героите или телевизионните говорители се обръщат към него, че го обвиняват в престъпления, а и му заповядват какво трябва да направи. След като години наред се е борил с гласовете, Фред Бринкли им се е подчинил. Дами и господа, в момента, в който е извършил престъплението на ферибота, той не е осъзнавал, че стреля по живи хора от плът и кръв. За него те са били само част от болезнена халюцинация. След това господин Бринкли вижда кадрите, на които личи как стреля по хората на ферибота, и понеже кадрите са излъчени по телевизията, той разбира, че те са реалност, и осъзнава какво е извършил. Толкова е съсипан от угризения и вина, от омраза към себе си, че се предава доброволно на полицията. Отказва се от всякакви законови права и признава, защото впоследствие здравата част от мозъка му дава възможност да разбере кошмара, който е причинил. Това би трябвало да ви подсказва какъв е характерът му. Обвинението трябва да разбере, че вашата най-сложна задача на този процес ще е да изберете на кого да гласувате доверие.

Все още не сте чули цялата история. Свидетели, които познават господин Бринкли, и психиатри професионалисти, които са го преглеждали, могат да обяснят неговия характер, както и тогавашното, и сегашното състояние на ума му. И като разберете нашия случай в неговата цялост, уверен съм, че ще признаете Фред Бринкли за невинен поради умствено разстройство и болест. Истината е, че той е добър човек, засегнат от ужасна, разрушаваща разсъдъка му болест.

ГЛАВА 67

Беше 18 часът и 30 минути. Юки и Ленард Паризи бяха седнали в ниската част на ресторант „Лулу“ — стар склад, превърнат в популярно заведение, разположено недалеч от Съдебната палата.

Юки се чувстваше като победителка. Част от печелившия отбор.

Тя хапваше печено пилешко, а Лен — пикантна пица със скариди. Докато ядяха, правеха оценка на изминалия ден. Опитваха се да предвидят възможните трудности и да измислят начини да ги преодолеят в представянето си на следващия ден.

Ленард доля в чашите от мерлото по шейсет долара и каза:

— Рррр, пазете се от отбора на Червеното куче.

Юки се разсмя, отпи от виното, прибра книжата в голямата кожена чанта. Чиниите бяха отнесени. За първи път усещането да е обвинител беше толкова приятно.

Голямата тухлена камина в другия край на залата пълнеше въздуха с аромата на изгорели дърва, а с прииждането на клиенти в ресторанта и на бара разговорите и смехът все по-силно отекваха в стените и високите тавани.

— Искаш ли кафе? — попита Лен.

— Разбира се! — отговори тя. — Мисля да хапна и профитероли.

— И аз също — каза Ленард, като вдигна ръка, за да направи знак на сервитьорката.

И внезапно наскрел жеста лицето му се изкриви.

Лен се изопна назад, притисна с ръце гърдите си, а столът му се преобърна и го стовари на пода.

Юки чу как някакъв поднос падна. Разлетяха се парчета от чинии, а някой изпищя. Тя осъзна, че писъкът се е изтръгнал от нея.

Тя скочи от стола и клекна до едрия мъж, който се гърчеше и стенеше.

— Ленард! Лен, боли ли те?

Той измънка нещо, но не се разбра какво сред шума на разтревожените хора, които се струпаха около него.

— Можеш ли да вдигнеш ръка, Лен?

— Сърцето ми — изхриптя той. — Обади се на жена ми.

— Мога да го откарам в болница — каза някой през рамото на Юки. — Колата ми е точно отпред.

— Благодаря ви, но няма време.

— Болницата е само на десетина минути...

— Не, благодаря. Ще повикаме „Бърза помощ“.

Юки издърпа раницата си, изпразни я на пода, откри телефона си. Тя игнорира доброжелателя, който стоеше зад нея, представи си задръстването навън и тричасовото чакане пред спешното отделение, което щеше да последва, ако откарат Лен с частна кола.

Същата грешка направиха с баща ѝ.

Юки държеше ръката на Лен, докато напрегнато се вслушваше в звъненето. Тя изсъска: „Хайде, хайде“, и когато операторът на 911 ѝ отговори, му обясни ясно и категорично:

— Спешен случай. Изпратете линейка до ресторант „Лулу“ на улица „Фолсъм“ 816. Приятелят ми получи сърдечен удар.

ГЛАВА 68

С Конклин работехме по телефонните обаждания, свързани със случая „Ричи/Тайлър“, когато в следствения участък се появи Джейкъби и ни каза:

— Май имате нужда от разходка.

Петнайсет минути по-късно, към 19 часа, отбихме пред жилищна сграда близо до Трета и „Гаунсенд“. Имаше три патрулни коли, две пожарникарски, а ванът на патоанатома беше пристигнал преди нас.

— Това е много странно, мястото ми е познато — казах на Конклин. — Приятелката ми Синди живее тук.

Опитах се да се свържа със Синди, но телефонът ѝ даваше заето. Домашният не отговаряше.

Огледах се за нея, но я нямаше сред наемателите, които стояха на групички на тротоара и даваха показания пред униформените, а те обикаляха между тях и гледаха към тухлената фасада и износените завеси, които се вееха от прозореца на петия етаж.

Синди живееше на третия. Внезапно усетих облекчение, което обаче продължи съвсем кратко. Някой беше намерил за нужно да умре точно тук по никое време.

Портиерът, мъж на средна възраст с високо чело и къдрава посивяла коса, прихваната с лента, се разхождаше пред външната врата. Имаше вид на старо хипи, сякаш се беше появил директно от архива на революцията през 60-те. Съобщи ни, че се казва Джоузеф Бойд, по прякор Пинки, и че работи в „Блейкли Армс“ от три години.

— Госпожа Поршия Фокс, апартамент 5К — каза ни той. — Тя надушила миризмата на газ. Обади се преди около половин час. Да... — потвърди, като си погледна часовника.

— Вие ли викнахте пожарната?

— Да. Пристигнаха за около пет минути.

— Къде е жената, която се е обадила? Госпожа Фокс.

— Вероятно някъде отвън. Евакуирахме целия пети етаж. Видях я... госпожа Волковски. Ужасно е да видиш мъртъв някой познат.

— Сецате ли се за човек, който би искал да й причини зло? — попита Конклин.

— Не, беше малко чалната. Оплакваше се, че получавала чужди писма по пощата. Дразнеше се от драскотините по плочките, такива неща. Обаче за годините си старата беше кокетка.

— Господин Бойд, тук ли бяхте през целия ден?

— От осем часа сутринта.

— Имате ли камери за наблюдение? — попитах го аз.

— Наемателите имат видеодомофон да виждат кой звъни на външната врата.

— Какво има долу?

— Пералня, боклукчийски кофи и врата, която води към двора.

— Заклучва ли се? — попита Конклин. — Има ли сигнална система?

— Преди имаше — каза Бойд. — Обаче след реконструкцията стана общо пространство, така че наемателите имат ключове.

— Ясно. Значи долу няма охранителна система — включих се аз. — Днес забелязали ли сте нещо, или някой съмнителен?

Смехът на Бойд беше почти истеричен.

— Дали съм забелязал някой съмнителен? В тази сграда? Това е първият ден от поне месец, в който не видях нищо подобно.

ГЛАВА 69

Униформеният полицай, който стоеше пред вратата на апартамент 5J, беше новак — полицай Мат Хартнет бе висок младеж и приличаше малко на Джими Смитс^[1]. Над горната му устна беше избила пот, а лицето му с тъмни очи изглеждаше преbledняло.

— Жертвата е госпожа Ирене Волковски — каза Хартнет, като ми подаде бележника за регистрация. — За последен път е видяна жива в пералното помещение към единайсет часа. Съпругът ѝ не се е прибрал от работа и все още не успяваме да се свържем с него. Партньорът ми и още един екип разпитват наемателите на улицата.

Аз кимнах, записах моето и на Конклин имена в бележника. Наведохме се под лентата, която беше опъната пред входа, и стигнахме до местопрестъплението, което вече гъмжеше от представители на отдела по местопрестъпленията, а настоящият главен съдебномедицински експерт правеше снимки на жертвата.

Стаята вонеше на газ.

Прозорците от двете страни бяха широко отворени, за да се проветри, от което в стаята беше по-студено, отколкото на улицата.

Починалата беше просната по гръб на пода с прегънати ръце и крака, в беззащитна поза и при самото нападение, и сега, при побутването и подхващането от страна на хората от екипа. Жената беше на видима възраст около шейсет години.

От тила ѝ бе текла кръв. Виждах, че беше попила в изтъркания сив килим, петното се беше разляло до единия крак на пианото.

То беше унищожено.

Онова, което беше останало от клавишите, беше разпарчетосано и омазано в кръв. Клавишите бяха изскубнати, изпотрошени, разпръснати по пода, сякаш някой ги беше удрял с чук.

Доктор Германюк беше вкарал преносими прожектори, за да освети всеки ъгъл на стаята. Тя беше добре поддържана и наскоро мебелирана. Видях парче найлон да се подава под един от краката на дивана.

Доктор Джи ме поздрави, побутна с опакото на ръката очилата си по-нагоре на носа и остави фотоапарата.

— Какво имаме? — попитах го аз.

— Много интересно — каза Германюк. — Освен пианото и това, че всички газови котлони са пуснати, нищо друго не е пипнато.

От вида на местопрестъплението личеше, че най-вероятно нападението е било планирано и че убиецът е хитроумен.

— Жертвата има травми по главата отпред и отзад — каза доктор Джи. — Струва ми се, че са използвани два различни предмета и пианото е единият от тях. Ще ви кажа повече, след като докарат госпожа Волковски в кабинета ми, но и сега мога да разкрия нещо. Все още няма трупно вкочаняване, топла е на пипане, а сините петна тепърва ще се появяват. Тази дама е мъртва само от няколко часа, съвсем отскоро. За малко сме изпуснали убиеца.

[1] Джими Смитс — американски актьор, роден 1955 г., носител на награди „Еми“ и „Златен глобус“. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 70

Чух гласа на Синди откъм вратата и напуснах местопрестъплението, за да я прегърна в коридора.

— Добре съм, добре съм — смотолеви тя. — Току-що получих съобщенията ти.

— Познаваше ли жертвата?

— Не мисля. Не и по име. Нека да погледна.

Тя добре знаеше, че на местопрестъпленията не се допускат външни лица, но вече бях водила тази битка със Синди и я бях загубила. Сега в очите ѝ се четеше онзи израз. Твърдоглава. Упорита. Хитра.

— Стой настрана. Не пипай нищо.

— Знам. Няма.

— Ако някой има възражения, трябва да напуснеш. И искам да ми обещаеш, че няма да публикуваш и дума за причината за смъртта.

— Имаш думата ми — обеща тя и ме млясна.

Посочих празния ъгъл на стаята и Синди отиде там. Тя пребледня при вида на мъртвата на пода, но понеже беше една от многото в апартамент 5J, не я забелязаха.

— Тази ли е Синди? — попита Конклин, като вирна брадичка към мястото, където беше застанала тя.

— Да, тя е наш човек.

— Щом казваш.

Запознах Рич и Синди, междувременно тялото на Ирене Волковски бе завито в чаршафи и прибрано в чувал за трупове. Споделихме теориите си за престъплението, докато студеният вятър духаше из апартамента.

Казах на Конклин:

— Да предположим, че убиецът е някой, когото тя познава. Някой, който живее в сградата. Звъни той на вратата. Казва: „Здравей, Ирене. Не исках да те прекъсвам. Толкова прекрасно свириш.“

— Добре. А може да е бил и съпругът ѝ — каза Конклин. — Прибира се по-рано, убива я и се оми. Може да е бил и приятел. Или

някой, който я е ухажвал. Или някой непознат.

— Непознат? Надали — обади се Синди. — Аз не бих допуснала непознат в дома си, а ти?

— Добре, разбрах какво имаш предвид — каза Конклин. — Обаче все пак: тя седи на пианото, музиката заглушава шума от отварянето на вратата, а този хубав дебел килим поглъща шума от стъпки.

— Така е — съгласих се и аз.

— Нейната чанта ли е това? — попита Синди.

Лъскавата черна дамска чанта лежеше на един стол. Аз я отворих, извадих портфейла, показах на Конклин пачката двайсетачки и цяло тесте кредитни карти.

— Версия за обир не важи — казах аз.

— Аз присъствах, когато откриха едното от кучетата — спомена Синди и разказа накратко.

Рич поклати глава, косата му падна пред очите.

— Потенциален убиец психопат, който стига до... това? А тази прекомерност? От една страна, нахвърляне и разбиване на пианото. Обаче защо ще пуска и газта на всичко отгоре?

— Или е искал да е сигурен, че ще бъде намерена — казах аз. — Или пък е искал да е сигурен, че е мъртва.

Вперих поглед в Синди.

— Нито дума за това в „Кроникъл“.

ГЛАВА 71

Юки не преставаше да мисли за лицето на Лен, изкривено от болка, докато се гърчеше от сърдечния пристъп, който едва не го уби. Тя го беше оставила в болницата снощи, стабилизирани, но слаб, и се обади на Дейвид Хейл у дома. Остави му съобщение на телефонния секретар: „Изникна нещо спешно. Среща в офиса в шест сутринта и бъди готов за съда.“

Сега Юки седеше срещу Дейвид в сумрачната конферентна зала, облицована с борова ламперия, и със записките и чаша нескафе пред себе си се опитваше да въведе колегата си в подробностите по случая.

— Защо да не поискаме отлагане? — попита я той.

Днес Дейвид бе много представителен — сако, син панталон и вратовръзка на райета. Имаше нужда от подстригване, но в момента не беше възможно. От всички, които можеха да откликнат в такъв кратък срок, най-добре щеше да се справи той.

— По три причини — каза Юки, като потупваше по масата с пластмасова лъжичка. — Първо, Ленард не иска да изпусне Джак Руни като свидетел. Когато се случи стрелбата, той е отивал на почивка. Може и да не успеем да го докараме, когато имаме нужда от него отново, което означава, че няма да можем да представим записа като доказателство.

— Добре.

— Второ, Лен не иска да изпусне съдия Мур.

— Да, и това го разбирам.

— Лен казва, че ще бъде в съда за заключителното слово.

— Той ли го каза?

— Да, каза го, когато го подготвяха за операционната. Беше ясен и непоколебим.

— Какво каза лекарят?

— Лекарят каза, цитирам: „Има реален шанс да се възстанови.“

— Наложил ли се да му отворят гръдния кош?

— Да, попитах съпругата му. Понесъл е добре операцията.

— И ще го чуем със заключителното слово след по-малко от седмица?

— Вероятно не. Нито ще го видим да танцува — отвърна Юки.
— И така, трето. Лен заяви, че съм подготвена колкото него и че вярва в нас. Каза да не го разочароваме.

Дейвид Хейл се вторачи в нея с отворена уста, преди най-накрая да каже:

— Юки, аз нямам никакъв опит с явяване пред съда.

— Аз пък имам. При това няколко години.

— Твоят опит е в гражданските дела, не в наказателни.

— Млъквай, Дейвид. Била съм страна по дело. Брои се. Така че ще покажем на Червеното куче най-доброто, на което сме способни. За оставащите три часа ще прегледаме нещата, които вече знаем. Имаме надеждни свидетели, касетата на Руни, а също съдебни заседатели, дето няма да се хванат на защитата, която пледира за невменяемост. Така каза и Лен на подготвителната среща: колкото по-неочаквано е престъплението, толкова по-неясен е мотивът за убийствата и толкова по-притеснени ще са съдебните заседатели, че Бринкли ще се отърве с кратък престой в лудницата, а после ще бъде пуснат на свобода. — Юки спря, за да се усмихне на израза, който се беше изписал на лицето му. — Как мислиш, Дейвид? Не, вземам си въпроса назад. Не ми казвай! — каза Юки с усилие да не се смее.

— Много прост случай — каза новият ѝ съотборник. — Лесен успех!

ГЛАВА 72

Юки се изправи пред съда с чувството, че това е първият случай в живота ѝ. Тя стисна ръбовете на катедрата, сети се как зад това чудо заставаше Лен и как то изглеждаше като статив за ноти пред него. А тя надничаше иззад него като ученичка.

Съдебните заседатели я загледаха с очакване.

Дали щеше да ги убеди във вината на подсъдимия?

Юки извика първия си свидетел, полицай Боби Коен, ветеран от полицията с петнайсетгодишен стаж, чийто маниер да излага фактите беше съвсем на място за тяхната стратегия.

Тя го накара да опише видяното на ферибота „Дел Норте“ — как е действал и така нататък, а когато приключи с разпита, Мики Шърман зададе единствения си въпрос към полицай Коен.

— Вие свидетел ли сте на случилото се?

— Не, не съм.

— Благодаря! Това беше всичко!

Юки си набеляза Коен с идеята, че макар да не е присъствал лично на случката, ще съумее да създаде необходимата нагласа у заседателите — ще им пресъздаде картината на случилото се нещастие, а върху тази картина тя щеше да надгражда.

Призова Бърнард Стрингър, пожарникаря, който беше видял как Бринкли застреля Андреа и Тони Канело. Стрингър пристъпи тежко към стола и преди да заеме мястото, се закле. Наближаваше трийсет години, типичен американец с открито лице и с вид на бейзболен играч.

Юки попита:

— Господин Стрингър, какво работите?

— Пожарникар съм в команда четиринайсет на Двайсет и шеста и „Гиъри“.

— Защо на първи ноември се качихте на ферибота „Дел Норте“?

— Аз съм неделен татко — каза той с усмивка, — децата ми обожават ферибота.

— Този ден случи ли се нещо необичайно?

— Да, станах свидетел на стрелбата на горната палуба.

— Стрелецът в съда ли се намира? — попита Юки.

— Да, тук е.

— Можете ли да го посочите?

— Ето го. Мъжът със синия костюм.

— Съдебният стенограф да запише, че господин Стрингър посочи обвиняемия Алфред Бринкли, моля. Господин Стрингър, на какво разстояние бяхте от Андреа Канело и сина ѝ Антъни, когато господин Бринкли стреля по тях.

— На такова разстояние, на каквото съм сега от вас. На около метър и половина — два.

— Ще ни разкажете ли по-подробно какво видяхте?

Лицето на Стрингър сякаш се сви, когато се върна мислено към този ужасен и кървав ден.

— Госпожа Канело гълчеше детето — стори ми се, че беше доста сурова. Не ме разбирайте погрешно, не че му се е нахвърлила. Но детето изглеждаше много разстроено, даже се канех да се намеся. Така и не успях обаче, защото обвиняемият я застреля. После той уби и момченцето. После настана хаос.

— Господин Бринкли каза ли нещо на жертвите, преди да стреля?

— Не. Просто стреля. Бам. Бам. Пълно спокойствие.

Юки остави за секунда думите на Бърнард Стрингър да отекнат в залата, после попита:

— Да уточним. Като казвате „пълно спокойствие“, какво имате предвид?

— Имам предвид него, начина, по който уби тези хора. Съвсем хладнокръвно.

— Благодаря, господин Стрингър. Свидетелят е ваш — каза Юки на защитника.

ГЛАВА 73

Юки наблюдаваше как Мики с ръце в джобове се приближи до свидетеля, огрян от отразената светлина, която блестеше от дъбовата ламперия на съдебната зала. Усмивката му изглеждаше искрена, но естественото му и на пръв поглед сдържано поведение беше само прикритие на таланта да напада неочаквано.

Юки беше работила рамо до рамо с него и беше тренирана да разпознава признаците на това поведение. Шърман имаше навика да докосва с пръст горната си устна точно преди да „захапе“ свидетеля за гърлото.

— Господин Стрингър, госпожа Канело или Антъни Канело провокираха ли с нещо клиента ми? — попита той.

— Не. Доколкото мога да преценя, те не забелязваха присъствието му.

— Казвате, че клиентът ми изглеждал спокоен, когато ги е застрелял?

— Той поначало имаше налудничав вид, но когато натисна спусъка, изглеждале, както ви казах, хладнокръвен. Празен поглед. Ръката му не трепна.

— Като го гледате днес, господин Бринкли същият ли е, както ви изглеждале на ферибота?

— Не съвсем.

— Кое му е различното?

Стрингър въздъхна и погледна ръцете си, преди да даде отговор.

— Изглеждале занемарен. С дълга коса. Със сплъстена брада. Дрехите му бяха мръсни и миришеха.

— Значи занемарен вид, празен поглед и е вонял. И сте го видели как убива двама души, които не са го провокирали с нищо. Които дори не са му обърнали внимание.

— Точно така.

Пръстът на адвокатата се вдигна към горната устна.

— Значи твърдите, че Алфред Бринкли е изглеждал и се е държал като луд.

Юки скочи.

— Протестирам, господин съдия. Подвежда свидетеля!

— Приема се!

Шърман си възвърна целия чар.

— Господин Стрингър, господин Бринкли изглеждаше ли да е с всичкия си?

— Не. Изглеждаше като пълен откачалник.

— Благодаря, господин Стрингър — каза му Шърман.

Юки се замисли за въпрос, който да неутрализира думите „луд“ и „откачалник“, но от устата ѝ излезе само:

— Обвинението призовава господин Джак Руни.

ГЛАВА 74

Джак Руни си проправи път по пътеката между редовете, подпирайки се на триопорния си бастун: първо придвижваше левия си крак, а после залюляваше дясното си бедро — така редуваше движенията, докато стигна до свидетелското място.

Руни прие помощта на съдебния пристав, който го подхвана за лакътя и му помогна да седне на стола.

Юки си помисли, че този свидетел със сигурност е „Мики-устойчив“.

Или не?

— Благодаря, че бихте целия този път, за да присъствате, господин Руни — обърна се към него Юки, когато възрастният мъж най-после се настани.

Руни носеше червена жилетка, отдолу бяла риза и червена вратовръзка. Очилата му бяха големи и квадратни, разположени високо на топчестия нос, бялата му коса беше сресана на път и зализана като на момченце в първия учебен ден.

— Удоволствието е мое — грейна Руни.

— Господин Руни, бяхте ли на „Дел Норте“ на първи ноември?

— Да, мила. Бях със съпругата си Бети и двама наши приятели: Лесли и Джо Уотърс. Всички живеем близо до Олбани. Това беше първото ни пътуване до Сан Франциско.

— По време на това пътуване случи ли се нещо необичайно?

— И още как. Онзи приятел изтрепа доста хора — каза той, насочил пръст към Бринкли. — Така се изплаших, че за малко да се изпусна.

Юки си позволи да се усмихне, докато смехът ехтеше сред публиката. Каза:

— Моля съдебният стенограф да отбележи, че свидетелят е разпознал обвиняемия Алфред Бринкли. Господин Руни, направихте ли видеозапис на стрелбата?

— Ами трябваше да е филмче за разходката с ферибота — за моста Голдън Гейт, за Алкатрас и така нататък. Обаче се оказа филмче

за стрелбата. Внукът ми подари хубава камера — каза той и показа с два пръста седем-осем сантиметра разстояние. — На големина е почти колкото шоколадово десертче, но с нея може да се правят и снимки, и видеофилми. Аз правя снимките, а внукът ми ги качва на компютъра. А освен това продадох филмчето на една телевизия и с парите от продажбата си покрихме всички разноски по пътуването.

— Господин съдия? — с досада отбеляза Мики Шърман от мястото на защитата.

Съдия Мур се наведе и каза:

— Господин Руни, моля, отговаряйте на въпросите с „да“ или „не“, освен ако не ви помолят за по-подробни обяснения, разбрахме ли се?

— Естествено, господин съдия. Извинете. За първи път ми е.

— Няма нищо.

Юки преплете пръсти пред себе си и попита:

— Вие ми предоставихте копие от касетата, нали?

— Да, така е.

— Господин съдия, позволете ми да покажа копие на записа и да го представя като доказателство.

— Заповядайте, госпожице Кастеляно.

Дейвид Хейл пхна диск в един от компютрите, лицата се обърнаха към големите телевизионни екрани в предната част на съдебната зала и всички загледаха аматьорския филм.

Първата част беше със спокоен следобед в залива, дълга панорама на околните забележителности, после камерата се спря на усмихнатия Джак Руни и неговата съпруга, като случайно и Алфред Бринкли беше попаднал в кадъра. Той седеше зад тях, втренчен във водата, и подръпваше космите на ръката си.

Втората част беше с разигралия се кошмар.

Юки се взираше в лицата на съдебните заседатели, докато в малката съдебна зала отекваха изстрели и крясъци.

Кадрите на двата екрана се залюляха, улавяйки шока по лицето на малкото момче в момента, когато бе простреляно, показаха как дребното му телце се олюля след изстрела, преди да се строполи върху тялото на майката.

Юки беше виждала филма много пъти и въпреки това изстрелите отекваха като удари в ушите ѝ.

Червеното куче грешеше. Съдебните заседатели изглеждаха по всякакъв друг начин, но не и отегчени, станали свидетели на касапницата, защото да гледаш филма на Руни в залата беше различно от това да го видиш вкъщи.

Сега убиецът седеше само на няколко метра разстояние.

Някои от съдебните заседатели затулиха с шепа устата си и извърнаха очи, а по време на двата откъса всеки от тях се взря с ужас в Алфред Бринкли.

Бринкли не отвърна на погледите. Той седеше неподвижно и се наблюдаваше как очиства всички тези невинни хора.

— Нямам въпроси — заяви Мики Шърман и се обърна да пошепне нещо в ухото на Алфред Бринкли.

Съдията каза:

— Господин Руни, благодаря. Можете да се оттеглите.

Юки изчака Руни да извърши дългото завръщане до мястото си с тътренето и измятането на хълбока и каза:

— Обвинението призовава доктор Клеър Уошбърн.

ГЛАВА 75

Клеър почувства, че всички очи са вперени в нея, докато се движеше към свидетелското място. Вчера по това време тя беше в леглото и сега се надяваше, с Божията помощ, отново да се завърне там след два часа.

Забеляза Юки, тази двайсет и осем годишна сладурана, по чието лице си личеше колко се вълнува и колко е уплашена, а и как се мъчи да не го показва. Клеър ѝ се усмихна, когато стигна до мястото за свидетелите.

Положи ръка върху Библията, докато съдебният пристав я заклеваше, а после пооправи роклята си, която ѝ висеше, поради факта че беше свалила 15 килограма за по-малко от три седмици. „Диета с куршум“, помисли си тя, като седна на стола.

— Благодаря ви, че ни отделихте време днес, доктор Уошбърн. Изписаха ви от болницата преди броени дни, нали?

— Точно така, да.

— А дали бихте казали на съдебните заседатели защо бяхте в болница?

— Бях простреляна в гърдите.

— Човекът, който ви простреля, намира ли се в залата днес?

— Да, онова лайно ме простреля. Ето го там.

Шърман дори не си направи труда да се надигне от мястото си, само каза:

— Господин съдия, възразявам. Не съм сигурен къде в закона е упоменато това, но съм сигурен, че не е позволено на свидетелката да нарича клиента ми „лайно“.

Кикотите на публиката преляха из цялата зала и се чуха дори откъм съдебните заседатели, докато съдията не удари с чукчето с думите:

— Отнася се за всички, абсолютно за всички — и той се взря над очилата си в Клеър, — никакви подобни нарушения занаяпред. Не се намираме в комедиен театър, а при още някой изблик на публиката ще

очистя залата. Госпожице Кастеляно, моля ви, дръжте под око свидетеля си. Това ви влиза в задълженията.

— Съжалявам, господин съдия. Разбирам. — Юки прочисти гърлото си: — Доктор Уошбърн, от какъв характер беше нараняването ви?

— Дупка в гръдния кош от куршум трийсет и осми калибър, който се заби в белия ми дроб и за малко да причини смъртта ми.

— Навярно е било доста плашещо и болезнено.

— Да, повече, отколкото мога да ви опиша.

— Съдебните заседатели видяха запис на стрелбата — рече Юки, а Клеър прочете в очите ѝ съчувствие. — Бихте ли казали с какви думи се обърнахте към обвиняемия, преди да ви простреля?

— Казах му: „Добре, синко, стига толкова. Дай ми оръжието.“

— Какво се случи после?

— Той измънка нещо за моята вина, как аз трябвало да го спра. Следващото, което помня, е как санитарите ме изнесоха с носилка.

— Опитали сте се да го спрете, за да не простреля някой друг?

— Да.

— Други опитаха ли се да го спрат?

— Да, но той се прицели и стреля по всички нас. Пръсна мозъка на господин Нг направо на палубата.

— Благодаря, докторе. Свидетелят е ваш — каза Юки.

ГЛАВА 76

Мики Шърман познаваше Клеър Уошбърн от доста години, много я харесваше и се радваше, че е успяла да оцелее от прежеждието си на „Дел Норте“.

Тя обаче беше опасна заплаха за клиента му.

— Доктор Уошбърн, каква професия упражнявате?

— Аз съм главен патоанатом в Сан Франциско.

— Не сте следовател, а сте лекар, нали така?

— Да.

— По време на специализацията ви били ли сте на обучение в учебни болници?

— Да.

— Били ли сте в психиатрично отделение?

— Да.

— Виждали ли сте там пациенти, които ходят с празен поглед, забит в пространството?

— Възразявам. Няма връзка със случая, господин съдия — каза Юки.

— Отхвърля се. Свидетелката може да отговори на въпроса.

— Наистина не си спомням пациентите от психиатричното отделение, господин Шърман. Всички пациенти, с които се занимавам сега, са забити празен поглед в пространството.

— Добре — отговори й Шърман с усмивка, поразходи се пред съдебните заседатели с ръце в джобовете, после се обърна отново към Клеър и попита:

— Е, доктор Уошбърн, имахте възможността да наблюдавате Бринкли, нали така?

— Много силно казано.

— Да или не, доктор Уошбърн!

— Да, „наблюдавах“ го на ферибота, виждам го и сега.

— Да поговорим за случилото се на ферибота. Току-що в показанията си споменахте, че клиентът ми казал нещо като „вината е твоя“, „трябваше да ме спреш“.

— Точно така.

— Стрелбата по ваша вина ли беше?

— Не.

— Какво е имал предвид Фред Бринкли според вас?

— Нямам никаква представа!

— Според вас господин Бринкли с ума си ли беше в този момент? Правеше ли разлика между приемливо и недопустимо?

— Не мога да кажа. Не съм психиатър.

— Той преднамерено ли се опита да ви убие?

— Бих казала, че да.

— Познава ли ви?

— Не, господине.

— Вие провокирахте ли го?

— Точно обратното.

— Значи признавате, че стрелбата е била безразборна, случайност поради неведоми причини?

— Предполагам.

— Предполагате? Никога преди не сте го виждали, а той ви е наговорил неща, които нямат никакъв смисъл. Видели сте го да убива четирима души, преди да се прицели във вас, нали? Няма ли една проста дума, която да описва някой, който действа по този начин? Тази дума не е ли „луд“?

— Възраavam, господин съдия, това е спорно заключение, а и е нещо, което съдебните заседатели трябва да решат.

— Приема се.

Юки седна на мястото си и се облегна назад. Мики видя как очите ѝ се стрелкат от него към съдебните заседатели и свидетелката, а после пак се връщат към него. Прекрасно. Значи е притеснена.

— Господин Бринкли изглеждаше ли ви нормален, доктор Уошбърн?

— Не.

— Благодаря! Нямам повече въпроси!

— Госпожице Кастеляно?

— Да, господин съдия!

Юки стана от стола си и се приближи към свидетелката, Мики забеляза, че веждите ѝ бяха сбърчени, а пръстите — здраво сплетени.

Знаеше, че тя много ръкомаха и че вероятно се опитва да се обуздае и да държи ръцете си неподвижни.

— Доктор Уошбърн — каза тя, — имате ли представа какво си мислеше Алфред Бринкли, когато стреля по вас?

— Нямам никаква представа — каза Клеър категорично.

— Според вас, докторе, когато господин Бринкли стреля по вас, възможно ли е да е осъзнавал погрешността на действията си, да е осъзнавал, че върши нещо нередно?

— Да.

— Благодаря, доктор Уошбърн. Нямам повече въпроси към този свидетел, господин съдия.

Докато съдията освобождаваше Клеър Уошбърн, Мики Шърман тихо шепнеше на клиента си, като ползваше ръката си като щит, сякаш онова, което му говореше, беше нещо много лично:

— Нещата вървят добре, нали, Фред?

Бринкли кимна като кукла, горкият, натъпкан с лекарства, нещастник. Междувременно Мики чу Юки Кастеляно да казва:

— Моля, призовете сержант Линдси Боксър на свидетелското място.

ГЛАВА 77

Бях прекарала неспокойна нощ на канапето у Синди, като ставах посред нощ, за да патрулирам по коридорите в „Блейкли Армс“. Бях проверила аварийните изходи, стълбищата, покрива и мазето, без да открива някой някъде да дебне, само една възрастна жена переше в два часа през нощта. Когато слънцето изгря, се отбих у нас да си сменя дрехите, а сега пред залата чух приставът да ме вика по име и в кръвта ми нахлу поток от адреналин.

Влязох в залата през двойната врата, после минах по ухабения дъбов под до свидетелското място, където се заклех.

Юки ме поздрави официално и ме разпита, за да установи самоличността ми.

След това каза:

— Разпознавате ли човека, който си призна за стрелбата на ферибота?

Отговорих с „да“ и посочих излъскания боклук, който седеше до Мики Шърман.

В интерес на истината Алфред Бринкли изглеждаше много по-различен от последния път, когато го бях видяла. Лицето му не беше хлътноло, а трескавите му очи бяха спокойни. Обръснат и спретнат изглеждаше поне шест години по-млад, отколкото когато си беше признал за убийството на „Дел Норте“.

Стресащото беше, че сега изглеждаше безопасен, просто един младеж от многото подобни на него.

Юки се обърна към мен и като балансираше на високите си токчета, попита:

— Бяхте ли изненадана, когато обвиняемият позвъни на вратата ви?

— Всъщност направо бях сразена. Но когато ме повика и ме помоли да слеза долу и да го арестувам, незабавно го направих.

— Как действяхте?

— Обезоръжих го, сложих му белезниците, извиках подкрепление. С лейтенант Джейкъби го закарахме в участъка. Там

беше регистриран и разпитан.

— Прочетохте ли на господин Бринкли правата му?

— Да, пред вратата ми и пак в участъка.

— Изглеждаше ли ви, че разбира какво става?

— Да. Проверихме умственото му състояние, за да се уверим, че знае името си, осъзнава къде се намира и какво е извършил. Той писмено се отказа от защита и отново ми каза, че е стрелял и убил онези хора на „Дел Норте“.

— Стори ли ви се нормален?

— Да. Беше много нервен. Изглеждаше много изпаднал. Обаче с лейтенант Джейкъби установихме, че осъзнава случващото се ясно — аз бих го определила като нормален.

— Благодаря, сержант Боксър — каза Юки, — свидетелят е ваш!

Очите на съдебните заседатели се обърнаха към елегантния мъж до Алфред Бринкли. Мики Шърман се изправи, закопча средното копче на изисканото си графитеносиво сако, удостои ме с ослепителната си усмивка и каза:

— Здравей, Линдси.

ГЛАВА 78

Бях гласувала доверие на Мики преди няколко месеца, когато бях обвинена в полицейска бруталност и причиняване на смърт по погрешка. Той ме посъветва как да дам показания и дори с какво да бъда облечена и с какъв тон да говоря. Не ме беше подвел.

Ако не беше Мики, не знам какво щях да правя, обаче сто на сто нямаше да работя в полицията. В това бях абсолютно сигурна.

В мен се надигна вълна от признателност към човека, който беше мой кумир, но се предпазих от коварния му чар и се концентрирах върху образите, които не излизаха от ума ми — жертвите на Алфред Бринкли. Момченцето, което беше починало в болницата. Клеър, която стискаше ръката ми и питаше за сина си със страха, че тя самата умира.

Клиентът на Шърман беше виновен за всичко това.

— Сержант Боксър — каза Шърман, — много рядко се среща убиец, който да се предаде на служител на полицията в дома му, нали?

— И аз бих казала, че е рядкост.

— А Алфред Бринкли е искал да се предаде именно на вас, така ли е?

— Така ми каза той.

— Познавахте ли господин Бринкли?

— Не.

— Господин Бринкли поиска ли от вас да го арестувате?

— Каза, че ме е гледал по телевизията, когато съм обявила, че търся информация за стрелбата на ферибота. Каза, че го е възприел като знак да дойде в дома ми.

— Как е открил адреса ви?

— Каза, че отишъл в библиотеката да ползва компютъра, намерил е адреса ми в интернет.

— Свидетелствали сте, че сте обезоръжили господин Бринкли. Взели сте му оръжието, нали?

— Да.

— Същото оръжие, което е използвал, за да стреля?

— Да.

— А също така ви е донесъл писмено признание, нали? — Да.

— Значи, за да изясним всичко — каза Мики, — клиентът ми е чул призива ви по телевизията и го е интерпретирал като призив към самия него. Той е потърсил името ви в „Гугъл“ в библиотеката и е дошъл до вашия дом, сякаш вие така сте му заповядали. При това с оръжието, което е използвал, за да убие четирима души.

— Възраждавам, господин съдия. Изказва се предположение — каза Юки.

— Ще го допусна, но моля ви, господин Шърман, насочете се към същината.

— Да, господин съдия — Мики дойде до мястото ми, взря се в мен с кафявите си очи с поглед, който казваше „имай ми доверие“.

— Ето какво се опитвам да изясня, сержант. Не сте ли съгласна, че за убиец да пази оръжието на престъплението и да го донесе в дома на инспектор от отдел „Убийства“ е не само необичайно, но и нечувано?

— Необичайно е, с това съм съгласна.

— Сержант, попитахте ли господин Бринкли защо е убил онези хора?

— Да.

— А какво ви каза той?

Искаше ми се да не отговарям на въпроса на Мики Шърман, но, разбира се, такава възможност не съществуваше.

— Каза, че го е направил, защото гласовете са му го наредили.

— Гласовете в главата му ли?

— Така разбрах от думите му.

Мики ми се усмихна, сякаш да каже: „О, да. Днес е чудесен ден за защитата!“

— Нямам повече въпроси. Благодаря много, Линдси.

ГЛАВА 79

Юки седна срещу мен на масата до вратата в „Макбейнс“. Изглеждаше повече от разтревожена. Изглеждаше, сякаш се разкъсва от самообвинения.

— Трябваше да преформулирам въпросите — каза Юки, след като даде поръчката. Мястото беше претъпкано с адвокати и техните клиенти, ченгета, а също и всякакви служители от Съдебната палата. Юки трябваше да повиши тон, за да я чуя над глъчката. — Трябваше да те попитам какво си помислила, когато Бринкли ти е казал за гласовете.

— Кой го е грижа какво съм помислила? Голяма работа.

— Напротив, важно е — Юки отметна с ръка косата си. — Сержант Боксър, какво си помислихте, когато господин Бринкли ви каза, че чува гласове, които го подтикват да убива.

Свих рамене.

— Хайде, Линдси. Щеше да кажеш, че си помислила, че се опитва да се изкара луд.

— Юки, не може да наредиш всичко по конец. Вършиш си работата прекрасно. Наистина.

Юки изсумтя.

— Мики успешно извърта всичко негативно в позитивно. „Клиентът ми е убивал хора без причина, значи е луд, нали така?“

— Само на това може да разчита. Слушай, Бринкли ми изглеждаше с ума си, точно това казах. Съдебните заседатели няма да се хванат на твърдението на Бринкли, че чувал гласове.

— Да — Юки смачка хартиената си салфетка. — Чудя се какво ли е казала най-близката приятелка на Марша Кларк, преди съдебните заседатели да обявят О Джей Симпсън за невинен. „Не се тревожи, Марша, на никого не му пука за ръкавицата.“

Облегнах се на стола си, когато Сид ни донесе бургерите с пържени картофки.

— Слушай — казах й, — видях Мики на стълбите в Съдебната палата, заобиколен от репортери. Не е ли странно, че миналото лято

обожавахме начина, по който си играе с медиите. А сега си мисля по негов адрес: „Ах, ти, медийна свиньо!“

Юки не се засмя.

— Юки — казах и я хванах за китката, — измъкваш се умно, водиш случая чудесно и преди всичко звучиш разумно.

— Добре, добре — отвърна тя, — приключих с мрънкането. Благодаря, че даде показания, и благодаря, че ме подкрепяш.

— Ще направиш ли нещо за мен?

— Ъ?

— Вкарай малко калории в организма си и имай вяра в себе си.

Юки вдигна хамбургера, после го остави на подноса, без да отхапе от него.

— Знаеш ли какво става, Линдси? Допуснах грешка. А при случаи като този нямаш право на грешки, дори на една! За първи път ми се случва да осъзная, че може да загубя процеса.

ГЛАВА 80

— Току-що се обади Маклийн — каза Джейкъби в мига, в който влязох в следствения участък следобеда.

С Конклин придружихме Джейкъби до офиса му, а той продължи:

— Преди три часа едно дете е било отвлечено от улицата в Лос Анджелис. Малко момче. Описват го като някакъв гений на математиката.

Дори не си направих труда да седна.

Изстрелях цяла буря от въпроси към Джейкъби: дали детето е било отвлечено от някой с черен ван? Имало ли е някакви улики на местопрестъплението? Номер на автомобил, описание, каквото и да е? Родителите на детето разпитани ли са? Получили ли са вест от похитителя? С две думи: отвлечането прилича ли на случая с Мадисън Тайлър?

— Боксър, обуздай ентузиазма си, ако може — каза Джейкъби и хвърли остатъците от чийзбургера си в кофата. — Ще ти кажа всичко, което знам, всяка подробност.

— Ами тогава по-живо — изсмях се аз.

Седнах, наведох се напред, разположила лактите си на бюрото, докато Джейкъби ни информираше.

— Родителите са били в къщата си, а детето е играло в задния двор — каза ни Джейкъби. — Майката чула изскърцване на спирачки. Била на телефона, погледнала през прозореца към улицата и видяла черен ван, който бързо завил зад ъгъла. Не обърнала много внимание. След няколко минути погледнала в задния двор и открила, че момчето го няма.

— Детето е излязло в предния двор? — попита Конклин.

— Възможно е. Вратата била отворена. Детето може да я е отворило, нали е било умно? А може и някой друг да я е отворил. В Лос Анджелис полицията била вдигната по тревога, но бащата, който не искал никакви рискове, се обадил на федералните. — Джейкъби бутна някакъв факс към мен с логото на ФБР. На втората страница

имаше фотокопие, на което се виждаше очарователно малко момченце — с големи кръгли очи, с трапчинки, изглеждаше страхотна душичка. — Името на момчето е Чарли Рей, на шест години е. Полицията в Лос Анджелис анализира следите от гуми пред къщата на Рей, те съвпадат със стандартния стар модел на миниван хонда. И като говорим за това, няма доказателства, че превозното средство е участвало в отвличането. Не са открити никакви отпечатащи по вратата.

— Детето имало ли е бавачка? — попитах аз.

— Да. Браяна Кърни. По времето, когато е отвлечен Чарли, била на зъболекар. Алибито ѝ е проверено. Деликатна работа, Боксър. Може би са участвали същите похитители, които са отвлекли и Мадисън Тайлър, а може би не...

— Трябва да разпитаем родителите — каза Конклин.

— Все едно че мога да ви спра! — каза Джейкъби. — Двойка бойни псета! — и подаде още два листа хартия към нашата част на бюрото — електронни билети на мое име и на името на Конклин. Сан Франциско-Лос Анджелис, отиване и връщане. — Слушай — каза Джейкъби, — докато не се установи друго, ще гледаме на това отвличане като на част от случая „Тайлър“, така че се отчитайте пред лейтенант Маклийн. И ме дръжте в течение. — Той си погледна часовника. — Часът е два и петнайсет. Още към четири може да сте в Лос Анджелис.

ГЛАВА 81

Патрулните коли бяха паркирани на еднопосочната улица пред дървената къща на семейство Рей. Беше една от многото подобни къщи, накацали една до друга от двете страни на улицата.

Няколко ченгета разговаряха на тротоара. Поздравиха ни, когато показахме значките си. „Домът на майката“, каза ни един униформен.

Айлийн Рей се приближи до вратата. Тя беше бяла, малко над трийсет години, висока към метър и седемдесет и пет, бременна — вероятно в осмия месец — и изглеждаше ужасно уязвима. Тъмната ѝ коса беше вързана на опашка, лицето ѝ беше подуто и зачервено от плач.

Представих ѝ Конклин и себе си, а госпожа Рей ни покани вътре, където един техник от ФБР монтираше подслушвателно устройство в телефона.

— Полицията се отнесе много съпричастно, ние сме страшно благодарни — каза госпожа Рей и ни посочи диван и фотьойл, на които да седнем.

Дневната беше препълнена с украсени кутии, кошници, клетки за птици, изсушени цветя, както и със сгънати кашони, натрупани на пода, близо до кухненската маса. Всепроникващата миризма на лавандула донякъде оприличаваше жилището на Рей с магазин за подаръци.

— Работим у дома — каза госпожа Рей в отговор на въпроса, който още не бях задала, — eBay.

— Къде е съпругът ви? — попита Конклин.

— Скоти и един агент от ФБР обикалят наоколо заедно с Браяна — отговори тя. — Съпругът ми се моли на Господ да намерим Чарли някъде да се скита изгубен. Колко ли е ужасен! — извика Айлийн Рей. — Боже мой, какво ли изживява! Кой може да го е отвлякъл? — попита тя с пресипнал глас. — И защо?

С Конклин нямахме отговор на този въпрос, но я засипахме с въпроси — питахме я за редовните ѝ маршрути, за отношенията ѝ с нейния съпруг, а също защо портата към двора е била отворена.

Попитахме я също дали някой — приятел, роднина или непознат — е проявявал прекалено или неуместно внимание към Чарли.

Нищо от онова, което тя ни каза, не осветли ситуацията.

Айлийн Рей усукваше носна кърпичка в ръцете си, когато Скот Рей се прибра с агента от ФБР и баващата, момиче с бебешко лице, тийнейджърка.

С Конклин се разделихме, той разпита Скот в детската стая, аз се затворих с Браяна в кухнята. За разлика от европейския внос на „Уестуд Реджистри“ Браяна Кърни беше второ поколение американка, местно момиче, което живееше на три пресечки и се грижеше за Чарли почасово.

С други думи, Браяна беше детегледачка.

Браяна ревна с дълбоки сърцераздирателни ридания, когато я притиснах с въпроси за познанствата, които поддържа, за приятеля ѝ, а също за интереса на външни хора към живота на семейство Рей и към навиците им.

Най-сетне затворихме бележниците си и казахме довиждане, напускайки уютната къща точно когато електрическите свещници на прозорците светнаха.

— Момичето няма нищо общо с отвличането — казах аз.

— Нищо у съпруга не ме смуги — събщи партньорът ми. — Прилича на похищение от педофили.

— Да, прекалено е лесно да отвлечеш дете. Перверзникът казва: „Искаш ли да видиш една играчка?“ Детето се приближава. Той го натиква вътре и потегля. Няма свидетели. Няма улики. А сега — казах аз — започва дългото чакане на телефонно обаждане... което не се осъществява.

ГЛАВА 82

Шестгодишният Чарли Рей беше отвлечен преди повече от седем часа, а похитителите още не се бяха обадили на родителите. За разлика от семейство Тайлър, семейство Рей бяха от социално-икономическата категория, която обикновено не е мишена за отвлечане с цел откуп.

А това беше много лошо.

Седнахме в офиса на капитан Хименес и агентът от ФБР Дейвид Станфорд ни запозна със случая. Станфорд беше синеок, с прошарена опашка и бе работил под прикритие по друг случай, преди да бъде прехвърлен на настоящия.

Взех една листовка от бюро на капитана, изучих прекрасните кръгли очи на Чарли Рей, бебешките му зъбки, късо подстриганите тъмни къдрици.

Дали тялото му ще бъде открито след седмици или месеци в кофа за боклук, или в плитък гроб? Или пък ще бъде изхвърлено на брега след някоя буря?

Когато срещата приключи, се обадох на Маклийн, за да го информирам. После агент Станфорд ни качи, за да ни закара до летището. При една отбивка на магистралата Станфорд предложи да спрем за по питие в „Мариот ЛАКС“ преди полета ни. Искаше да узнае всичко за Мадисън Тайлър и отвлечането ѝ.

Колкото до мен, бях готова да ударя едно питие. Даже и две.

В „Латитюд 33“ барът и ресторантът бяха пълни. Обсъждахме Мадисън на бира и фъстъци, после Станфорд ни разказа за ужасяващо отвлечане на дете, върху което работил преди няколко месеца.

Десетгодишно момиче било отвлечено на улицата, както се прибирало у дома след училище. Било открито 24 часа по-късно — изнасилено и удушено, оставено на олтара в една църква със събрани като за молитва ръце. Убиецът все още не бил открит.

— Колко често се случва тези отвлечания да завършват с щастлив край? — попитах аз.

— В повечето случаи отвлечанията на деца се извършват от членове на семейството. Тогава обикновено децата се връщат живи и

здрави. Когато похитителят е непознат, шансът е петдесет на петдесет. — Гласът на Станфорд се напрегна, когато продължи: — Наречете го пристрастеност или мания, но съм убеден, че колкото повече насилници на деца обезвредя, толкова по-безопасен ще е светът за моите три деца.

ГЛАВА 83

— Искате ли да вечеряме заедно? — попита Станфорд.

Сервитьорът беше оставил менюта на масата и тъй като самолетът в осем часа за Сан Франциско току-що беше излетял без нас, приехме.

Агентът ни предложи бутилка пино гриджо, а ние с Конклин го осведомихме за всичко, което ни беше известно по случая с отвличането и убийството на Паола Ричи.

— Наистина сме в задънена улица — казах на Станфорд, — от една задънена улица попадаме в нови десет. Вече сме стигнали до пето поколение задънени улици.

Пържолите ни пристигнаха, Станфорд поръча още една бутилка вино. За първи път през този дълъг ден се отпуснах в приятната компания, докато обсъждахме отвличанията на фона на кънтри и уестърн музиката, изпълнявана на живо в заведението.

А и усещах дългите крака на Конклин до своите под масата, кафявото му велурено сако докосваше ръката ми, чувах познатия ритъм на гласа му, а виното гладко влизаше в гърлото ми. Вечерта премина в нощ.

Към девет и петнайсет Дейв Станфорд плати сметката, каза, че ще ни държи в течение относно телефонните обаждания на семейство Рей, както и за всичко, което може да ни помогне по случая „Ричи/Тайлър“.

Бяхме пропуснали поредния полет за Сан Франциско и докато се сбогувахме със Станфорд, се подготвихме за едночасово висене пред изхода на „Юнайтед Еърлайнс“.

Тъкмо бяхме стигнали до вратата, когато оркестрантите засвириха нещо на Кени Чесни, а певицата даде тон за групов танц.

Тълпата в бара беше съставена предимно от млади пътници и персонала на летището. Те започнаха да се включват в танца.

Рич се усмихна и ме попита:

— Искаш ли да се изложиш и ти?

Аз се усмихнах и отговорих:

— Естествено, защо не!

Последвах Рич на дансинга за забавлението да се блъскаме в ритъма на музиката, да се побутваме със замаяни непознати, а най-вече да се смеем.

Не след дълго се превивах от смях, чувствах се страхотно.

Когато парчето свърши, певицата откачи микрофона от стойката, облиза устни и запя заедно с музиканта, който свиреше „Лъжливи очи“ на йониката.

Разделихме се на двойки. Рич разпери ръце и аз пристъпих към него. Боже, толкова добре се почувствах, когато ме прегърна!

Салонът леко се завъртя пред погледа ми, така че затворих очи и се държах за него, а пространството между нас се смаляваше, защото просто нямаше място за движение на този малък дансинг. Дори се вдигнах на пръсти, за да облегна глава на рамото му — а той ме притисна по-здраво.

Когато музиката спря, Рич каза:

— Изобщо не ми се ходи на летището, човече. А на теб?

Спомням си как отвърнах, че в този късен час след такъв продължителен работен ден и, между другото, след като сме изпили толкова вино, имаме поне няколко важни причини да прекараме нощта в Ел Ей.

Но като подавах кредитната си карта на рецепциониста в „Мариот ЛАКС“, в душата ми бушуваше раздвоение и се опитвах да се убедя, че не става нищо особено. Само ще се кача в стаята си и ще си легна. Нищо повече.

С Рич застанахме от двете страни на асансьора, помежду ни имаше една уморена двойка, така изкачихме десет етажа в облицованата с огледала кабина. Беше ми кофти да си го призная, но ми се искаше да съм отново в прегръдката му.

Когато слязохме от асансьора, казах:

— Лека нощ, Рич.

После му обърнах гръб и пъхнах магнитната карта в устройството, като си мислех, че в момента той прави същото на отсрещната врата.

— Ще се видим сутринта, Линдси.

— Непременно. Сладки сънища, Ричи.

Малката лампичка светна зелено и дръжката на вратата се отвори.

ГЛАВА 84

Затворих и заключих вратата на стаята си, замаяна от желание и копнеж, облекчение и съжаление. Минута по-късно си съблякох дрехите и се пъгнах под горещия душ, а кръвта пулсираше в главата ми.

Чиста и розова, се увих в хавлиената кърпа. Издухах косата си със сешоара. Избърсах парата от огледалото над мивката и се огледах критично в него. Все още бях млада и привлекателна. Гърдите ми бяха твърди, коремът — плосък, пясъчнорусата ми коса се спускаше на вълни до под раменете.

Защо не ми се обажда Джо?

Сложих си белия хотелски халат, отидох в стаята, проверих празната гласова поща на мобилния си телефон, както и онемелия телефонен секретар у дома.

Бяха изминали шест дни от срещата ми с Джо.

Наистина ли нещата между нас са приключили?

Повече никога ли нямаше да го видя? Защо не ми се обажда?

Пуснах пердетата, отгърнах обточената със златен кант завивка, нагласих възглавниците. Легнах си замаяна от виното и душа.

Когато затворих очи, си дадох сметка, че избледняващият образ на Джо е изместен от други, по-непосредствени фантазии.

Върнах се само половин час назад във времето, когато Рич ме държеше в обятията си. Върнах се към момента, когато да танцувам с него се превърна от приятно в твърде приятно преживяване, когато бях обгърнала врата му с ръце и се бях притиснала към него.

В тези усещания няма нищо нередно, си казах. Ние сме просто хора, и аз, и той, това е съвсем естествена реакция в случая — бяхме сами двамата.

Стресна ме потропване по вратата.

Сърцето ми подскочи, когато чух потрепването за втори път.

ГЛАВА 85

Затегнах колана на халата и изтичах боса. През шпионката видях Рич Конклин. Беше с прозрачна найлонова шапка за баня!

Докато отключвах, се смеех с глас, а ръката ми се разтрепери, когато отворих вратата. Беше по панталон, синята му памучна риза бе разкопчана до диафрагмата. В юмрука си стискаше хотелска четка за зъби, размахваше я като малко бяло знаме.

— Дали ти се намира някаква паста за зъби, Линдси. Намерих какви ли не козметики, но не и паста за зъби.

Сериозният му вид, съчетан с налудничавия въпрос и шапката за баня ме сразиха. Отворих широко вратата, казах:

— Аз също нямам паста за зъби в банята, но мисля, че си нося в чантата.

Вратата се затвори зад мен и като понечих да си взема чантата, която бях пуснала на пода, се спънах в една от обувките си.

Рич ме хвана за лакътя, за да ме задържи, и ето ни очи в очи. Сами в хотелска стая в Ел Ей. Свалих му шапката за баня. Кичурите светлокестенява коса се разпиляха над красивото му лице, той изтърва четката за зъби на земята. После с двете ръце на кръста ми ме притегли към себе си.

— Имам само един проблем с тази организация на работата ни — каза той, — но голям.

Рич се наведе да ме целуне и аз почувствах, че го желая. Ръцете ми го прегърнаха, а устните му намериха моите. Първата целувка отключи химическа експлозия.

Прилепих се до него, докато ме полагаше на леглото в затъмнената стая. Спомням си, че лежах под него, а пръстите ни се преплитаха, неговите ръце притискаха моите към леглото, той шепнеше името ми тихо и нежно.

— Исках да сме заедно, Линдси, още преди да знаеше името ми.

— Винаги съм знаела името ти.

Исках го до болка, имах и правото да му се отдам. Но когато младият ми красив партньор отвори халата ми и залепи устни върху

гърдите ми, в главата ми сякаш засвири сирена, задействана от пристъп на паника.

Не беше редно. Никак не беше редно.

Чух се да прошепвам:

— Ричи, не.

Закрих се с халата, а Рич се извъртя настрани, задъхан и зачервен. Гледаше ме в очите.

— Извинявай — каза той.

— Не се извинявай! — взех ръката му и я задържах до бузата си, захлупена с моята. — И аз го искам като теб. Обаче сме партньори, Ричи. Трябва да сме всеотдайни един към друг. Само че не по този начин.

Той изпъшка, когато казах:

— Никога повече няма да го правим.

ГЛАВА 86

Ударих с чукчето по вратата на „Уестуд Реджистри“ в тази мрачна утрин след завръщането ни от Ел Ей. Кръглолик мъж отвори точно в момента, в който дойде и Конклин. Беше около петдесетгодишен, русоляв с бели кичури и ясни сиви очи, които ме пронизваха през очилата без рамка, закрепени на орловия му нос.

Дали има нещо общо с отвличането на Мадисън Тайлър?

Дали знае къде е тя?

Показах му значката си, представих себе си и партньора си.

— Да, аз съм Пол Ренфру — каза мъжът на вратата. — Вие вероятно сте инспекторите, които са идвали тук преди няколко дни.

Казах му, че сме ние и искаме да зададем няколко въпроса за Паола Ричи.

Ренфру ни покани вътре, а ние последвахме спретнатия домакин по коридора до зелената врата, която миналия път бяхме видели заключена.

— Заповядайте, седнете — обърна се към нас Ренфру.

С Конклин се настанихме на един от малките дивани под прав ъгъл в края на уютния офис. Ренфру придърпа за себе си стол.

— Предполагам, че искате да знаете къде съм бил, когато е била отвлечена Паола — каза ни Ренфру.

— Като начало — каза Конклин.

Изглеждаше уморен. Вероятно и двамата изглеждахме така.

Ренфру извади тесен бележник от джоба на ризата си, тънък бележник, нещо като предшественик на преносимите компютри. Той ни изнесе кратък словесен доклад за ангажиментите си от предишните дни на север от Сан Франциско, без да се запъва, като спомена времето преди, по време и след като Паола беше умряла, както и имената на потенциалните клиенти, с които се беше срещал.

— Мога да ви преснимам това — предложи той.

По скалата за тревога от едно до десет моята интуиция подсказваше седем. Ренфру изглеждаше прекалено добре подготвен и трениран.

Приех предложението му да преснима графика си и го попитах за местонахождението на жена му по това време.

— Тя прави обиколка из Германия и Франция — каза Ренфру. — Нямам точната ѝ програма, понеже тя си я прави при самото пътуване, но очаквам да се върне следващата седмица.

Попитах го:

— Имате ли някаква представа кой би искал да навреди на Мадисън или Паола.

— Никаква — отвърна Ренфру. — Всеки път, щом включа телевизора, виждам поредна история за отвличане. Направо виртуална епидемия. Паола беше очарователно момиче и аз съм дълбоко потресен от смъртта ѝ. Всички я харесвах. Само веднъж съм виждал Мадисън — продължи Ренфру. — Защо някой ще иска да убие такава съкровище? Нямам представа. Смъртта ѝ е ужасна, ужасна трагедия!

— Защо смятате, че Мадисън е мъртва? — сопнах се аз.

— Не е ли? Просто предположих... Извинете, грешка на езика. Надявам се да я намерите жива.

Когато си тръгнахме, Мери Джордан, администраторката на Ренфру, стана от бюрото си и ни последва до вратата.

Щом излязохме навън, където утринният въздух носеше миризмата на риба от близкия пазар, Джордан докосна ръката ми.

— Моля ви — пошепна бързо, — да идем някъде, където можем да поговорим, трябва да ви кажа нещо.

ГЛАВА 87

Върнахме се в Съдебната палата след петнайсет минути. С Конклин и Мери Джордан седнахме в схлупената мрачна столова. Тя стискаше чаша кафе, без да пие от нея.

— След като вие си тръгнахте тогава, преди господин Ренфру да се върне от пътуването, реших да поогледам вътре. И открих това — каза тя и извади от чантата си преснимана страница от счетоводна книга. — От регистъра е, те така го наричат.

— Къде намери това, Мери? — попита Конклин.

— Открих ключа за личния офис на Ренфру. Там пазят регистъра.

Обадих се в прокуратурата да потърся помощник областния прокурор Кати Валой. Осведомих я, а тя каза, че ще приключи след минута.

Тя беше от хората, за които една минута наистина означаваше една минута. Дойде в столовата и аз ѝ представих Мери Джордан.

— Сержант Боксър или полицай Конклин искали ли са от вас да търсите такива материали?

— Разбира се, че не.

— Ако някой от тях ви е помолил да го сторите — каза Валой, — това ви прави агент на полицията, така че ще трябва да изключим документа, от който сте преснимали тези материали, като доказателство, ако се стигне до процес.

— Направих всичко по своя инициатива — потвърди Джордан, — така че Бог да ми е на помощ.

Валой се усмихна и каза:

— Линдси, все някога трябва да се обядва! — помахна ми с пръсти и излезе от столовата.

Помолих Мери да ми даде да разгледам листа и тя ми подаде таблица, в която имаше графи като „Назначения“, „Клиенти“, „Такси“. Всички вписвания бяха за настоящата календарна година.

Списъкът с назначения беше съставен от женски имена, повечето на чужденки. Имената на клиентите в по-голямата си част съдържаха

„господин“ или „госпожа“, а таксите се нижеха в петцифрени числа.

— Всички изредени момичета са били настанени в семейства през тази година? — попитах аз.

Мери кимна, каза ми:

— Спомняте ли си, разправях ви за Хелга — едно от момичетата от агенцията, което изчезна преди около осем месеца? Беше по времето, когато те бяха в Бостън.

— Спомням си.

— Е, погледнах в регистъра. Ето я — каза тя и посочи с пръст на страницата. — Хелга Шмит. А и хората, при които е работила, също са тук. Пенелопи и Уилям Уитън.

— И? — окуражи я Конклин.

— Според регистъра семейство Уитън имат дъщеря на име Ерика. Тя е математически гений, на четири години е, а решава задачи за прогимназията. Прегледах информацията за тяхното семейство в интернет и открих това интервю в „Бостън Глоуб“. — Още един лист изскочи от чантата на Мери Джордан. Тя сложи разпечатката от вестника на масата, обърна я така, че да можем да я прочетем, а докато четяхме, накратко обясни: — Публикувано е в раздела „Живот“ миналия май. Господин Уитън е винен критик, със съпругата му са дали интервюто в своя дом. Ето тук — каза Джордан, като посочи към края — господин и госпожа Уитън казват на репортера, че дъщеря им Ерика е отишла да живее в Англия при сестрата на госпожа Уитън. И била частна ученичка. — Изглежда ми толкова странно. Направо е невероятно. Семейство Уитън наема бавачка. Бавачката внезапно напуска, а те изпращат дъщеря си в Европа. Ерика е само на четири години. Семейството може да си позволи всички учители и бавачки тук. Защо ще я изпращат толкова далече?

С Рич разменихме погледи, а Джордан продължи:

— Може би изобщо нямаше да се заинтригувам от тази история, ако не беше убийството на Паола и отвличането на Мадисън — каза Джордан. — Просто не вярвам, че Ерика Уитън живее в Англия. Мислите ли, че съм луда?

— Знаете ли какво мисля, Мери? — казах ѝ. — Според мен имате интуицията на много способно ченге.

ГЛАВА 88

Джейкъби се закашля припадничаво до мен. Въздухът беше задимен от пурата на Трачио, а на бюрото му изпука високоговорителят.

Бяхме се свързали с дома на семейство Уитън в Бостън. Федералният агент Дейв Станфорд продължи.

— Семейство Уитън са ужасени — каза той, — обаче измъкнах от тях цялата история. Малката им дъщеря Ерика била отвлечена заедно с бавачката си Хелга Шмит преди осем месеца.

Дали наистина бяхме попаднали на следа? Най-после някаква нишка към случая „Ричи/Тайлър“?

Ако Ерика е била отвлечена преди осем месеца, защо, по дяволите, родителите ѝ не са потърсили полицията?

— Няма свидетели на отвлечането — продължи Станфорд, — но Уитънови открили бележка под вратата си един час след като Ерика и Хелга е трябвало да се приберат от училището. Заедно с бележката имало и пет-шест снимки.

— Искане за откуп ли е имало в бележката? — попита Маклийн, гласът му загатваше за взрив.

— Не точно. Имате ли факс?

Трачио даде на Станфорд номера на факса. Гласовете в къщата на Уитън се чуваха като фон — мъж и жена говореха тихо, но припряно. Доловихме гласа на жената:

— Хайде, Бил, разкажи им.

Станфорд каза:

— Давам ви Бил Уитън.

Бил Уитън ни поздрави, а Трачио се представи, представи най-общо и екипа. Страхът и гневът така бяха стегнали гърлото на Уитън, че гласът му приличаше на хриптене на полузадушен.

— Трябва да си дадете сметка какво ни причинявате — каза той. — Те ни заплашиха, че ако се обадим в полицията, ще убият момиченцето ни. Може да са монтирали микрофони в къщата ни, може дори сега да ни слушат. Разбирате ли?

Факсът зад гърба на Трачио забръмча, лист хартия падна върху поставката.

— Почакайте малко — каза Трачио и вдигна листа.

Сложи го на бюрото си така, че всички да можем да го прочетем.

ДЪРЖИМ ЕРИКА. АКО ПОТЪРСИТЕ
ПОЛИЦИЯТА, ТЯ УМИРА.

АКО ПОЧУВСТВАМЕ НЯКАКЪВ НАТИСК, ТЯ
УМИРА.

ПОСЛЕ ЩЕ ВЗЕМЕМ РАЙЪН. ИЛИ КЕЙЛА. ИЛИ
ПАТИ.

ЗАПАЗЕТЕ МЪЛЧАНИЕ И ЕРИКА ЩЕ ОСТАНЕ
ЖИВА И ЗДРАВА.

ЩЕ ПОЛУЧАВАТЕ НЕЙНА СНИМКА ВСЯКА
ГОДИНА.

МОЖЕ ДОРИ ДА ВИ СЕ ОБАДИ ПО ТЕЛЕФОНА.

МОЖЕ ДОРИ ДА СЕ ПРИБЕРЕ У ДОМА.

БЪДЕТЕ РАЗУМНИ. БЪДЕТЕ ДИСКРЕТНИ.

ВСИЧКИТЕ ВИ ДЕЦА ЩЕ СА ЖИВИ И ЩЕ СА ВИ
БЛАГОДАРНИ.

Бележката беше написана преди осем месеца, обаче жестокостта ѝ предизвика съвсем реален ужас, той сякаш лъхна от страницата. Почувствах се така, като че ли престъплението беше извършено току-що. По лицата на всички се изписа шок, а Маклийн хвана листа и го стисна, все едно беше хванал похитителя за гърлото.

Трачио извади втора страница от факса.

— Снимките са неясни — каза той по телефона на Станфорд.

— Ерика е заснета на черно-бял фон с дрехите, с които е отвлечена, останалите снимки са кадри с по-големите деца на семейство Уитън в училище. А има и една с Кейла, снимана през прозореца на стаята ѝ. Ще изпратим всичко за анализ.

Мислех си: „Със сигурност ще се опитат да съберат улики и отпечатъци от плика и съдържанието му, но онова, което Станфорд премълчава пред семейството, е, че данните на всяка неидентифицирана мъртва в страната ще бъдат съпоставени с ДНК

пробите на Хелга Шмит и Ерика Уитън.“ За мен нямаше съмнение, че снимките и писмото са само за печелене на време.

Ерика Уитън и Хелга Шмит бяха мъртви.

Обаче какво бяха спечелили похитителите?

Какво искат?

Представях си жестоки картини с малки момиченца и техните бавачки, когато мобилният ми иззвъня. Беше инспектор Пол Чи, който ми каза: „Току-що имахме спешно обаждане, Линдси! Някой е бил нападат в Блейкли Армс“.

ГЛАВА 89

С Конклин излязохме от асансьора и се озовахме в застлан с килим коридор, наред който стояха две ченгета и разговаряха. Бяха застанали пред вратата на апартамент 6G. Разпознах полицай Патрик Нунан, който се готвеше да мине към „Убийства“.

— Какво се е случило тук?

— Кървава баня, ето какво, сержант. Името на жертвата е Бен Уайът. Живее в сградата от около година.

Конклин повдигна заградителната лента и аз се промуших под нея, а Нунан продължи с подробностите:

— Нападателят е влязъл през вратата — каза той. — Или вратата е била отворена, тоест жертвата го е пуснала, или ненормалникът е имал ключ.

— Кой се е обадил?

— Съседката. 6F. Вирджиния Хаусам.

Двамата с Конклин влязохме в бедно обзаведения апартамент на жертвата. Главата на мъжа лежеше в кървава локва, тъмна на фона на полирания дъбов под.

Беше цветнокож, на около трийсет години, в добра форма. С шорти, тънка сива тениска и маратонки. Лежеше на лявата си страна до крос тренажор.

Наведох се да го огледам по-отблизо. Очите му бяха затворени, едва дишаше, но все още беше жив.

Санитарите влязоха шумно, струпаха се около жертвата и на три вдигнаха човека на носилката.

Най-близкият до мен санитар каза:

— Той е в безсъзнание. Ще го откараме в болница „Сан Франциско Дженеръл“. Бихте ли се отдръпнали, сержант? Благодаря!

С Чарли Клапър и няколко следователи влязохме в дневната на Уайът и отидохме до бягащата пътека под съпровода на сирените, които виеха, докато линейката се отдалечаваше по „Таунсенд“.

— Кабелът на уреда е срян — каза Клапър, като показва къде е направен срезът: сякаш бе използван остър нож. — Видя ли жертвата?

— попита ме той.

— Да, човекът е жив, Чарли. Поне засега. Според мен е нападнат отзад.

Както и в случая с Ирене Волковски, каквото и да беше използвано за удара по черепа на Бен Уайът, оръжието вече не беше в апартамента. Както и в първия случай, всичко беше оставено недокоснато.

Без съмнение между почти ежедневните нападения, които всяваха ужас в „Блейкли Армс“, имаше връзка.

Но каква е тя? Какво става?

ГЛАВА 90

Съседката Вирджиния Хаусам беше някъде под трийсетгодишна и работеше в нощен клуб в града. Тя ни каза, че Уайът бил търговец, че бил много свестен и въобще не е възможно някой, който е с всичкия си, да иска да го нарани.

Благодарихме на госпожица Хаусам за помощта и слязохме по аварийното стълбище с идеята, че хората, които живеят под апартамента на убития, може да са чули странен шум и вероятно ще дадат някакъв ориентир за часа на нападението.

Тъкмо слизахме с Конклин, когато телефонът ми иззвъня. На дисплея се изписа името на Дейв Станфорд.

— Да.

— Имам хубава новина.

Направих знак на Конклин да долепи ухото си, за да чува.

— Новини за Ерика Уитън?

— Не, но да знаете, че Чарли Рей си е изпил топлия шоколад със сметана и сега спи в собственото си легло — изсмя се Станфорд.

— Прекрасно, Дейв! Какво се е случило?

Станфорд ми разказа, че се появил съпругът на някаква съкрушена жена. Тяхното дете починало преди седмици.

— Жената, която отвлякла Чарли, била съсипана от мъка — каза Станфорд. — Тя карала по улицата и видяла Чарли да наднича иззад оградата. Спряла и го отвлякла.

— Арестувана ли е?

— Да, но тя не е нашият човек, Линдси. Няма нищо общо с Ерика Уитън или Мадисън Тайлър. Лекуват я, взима антидепресанти, а вчера е излязла за първи път от дома си, откакто е починало детето ѝ.

Благодарих на Станфорд и затворих телефона. Конклин стоеше до мен. Гледах го в очите, усещах напрежението му.

— Значи нямаме нищо — каза Рич.

— Не, имаме нещо — подхвърлих и продължих надолу по стълбите. — Имам убиец, който вилнее в тази проклета сграда. Колкото до Мадисън Тайлър, пак сме в задънена улица.

ГЛАВА 91

Мики Шърман седна до Алфред Бринкли на банката на защитата — искаше да накара клиента си да го разбере въпреки лекарствата, с които е натъпкан. Горкият направо се беше скашкарал.

— Фред, Фред! — Шърман разтърси рамото на клиента си. — Фред, днес започваме със защитата, разбираш ли? Днес ще разпитам хора, които ще направят характеристика на личността ти.

Бринкли кимна.

— Ще разпиташ ли лекаря ми?

— Да, доктор Фридман ще обясни какво е умственото ти състояние, така че не се разстройвай. Той е на наша страна.

— Искам да имам възможност да разкажа моята версия.

— Ще видим. Все още не съм убеден, че трябва да те подлагаме на разпит като свидетел.

Мики получи бележка от помощника си, в която пишеше, че свидетелите са налице. Съдебният пристав извика:

— Всички да станат.

Съдията влезе в съдебната зала през вратата зад съдийското място. Съдебните заседатели се появиха и заеха местата си.

Беше четвъртият ден на процеса срещу Алфред Бринкли, заседанието започваше.

— Господин Шърман — започна съдия Мур, — готов ли сте с първия си свидетел?

— Защитата призовава господин Айзък Кинтана.

Кинтана се беше навлякъл с няколко ката странни дрехи, но очите му бяха спокойни. Той се усмихна и зае мястото си.

— Господин Кинтана — започна Шърман.

— Наричайте ме Айк — каза свидетелят. — Като всички.

— Добре, Айк — съгласи се добродушно Мики. — Откъде познаваш господин Бринкли?

— Бяхме заедно в „Напа Стейт“.

— Това не е колеж, нали? — каза Шърман, като се усмихваше на свидетеля и премяташе няколко монети в джоба си.

— Не, лудница е — ухили се Айк.

— Психиатрия, нали?

— Точно така.

— Знаеш ли защо е бил настанен там?

— Разбира се. Беше в депресия. Не искаше да яде. Не искаше да стане от леглото. Сънуваше кошмари. Сестра му беше починала. Когато го настаниха в болницата в Напа, изобщо не му се живееше.

— А откъде разбра, че Фред е депресиран и склонен към самоубийство?

— Той ми го каза. А и знаех, че е на антидепресанти.

— И колко години прекара с Фред?

— Около две години.

— Разбрахте ли се с него?

— Естествено, той беше голям сладур. Точно затова знам, че не е възможно да е искал да убие хората на ферибота.

— Възраждам! Господин съдия, няма връзка — извика Юки. — Настоявам последните думи на свидетеля да бъдат заличени от протокола.

— Приема се, да се заличат.

— Айк — попита Шърман насърчително, — за времето, през което познаваше Фред Бринкли, той проявявал ли е жестокост?

— Боже, не. Кой ви каза подобно нещо? Беше много спокоен. Нали затова са лекарствата. Взимаш си хапчето и никакви лудости повече.

ГЛАВА 92

Юки се изправи на прокурорската банка и подръпна гънките на раираната си пола, като междуременно си мислеше, че Кинтана ѝ прилича на кукла на конци с тази налудничава усмивка и с тези дрехи, с които изглеждаше, сякаш си е навлякъл целия асортимент от някоя улична разпродажба.

Май всичко беше в негова полза. Съдебните заседатели се усмихваха, харесваха го, тоест харесваха и Бринкли.

Тя попита:

— Господин Кинтана, а вие защо бяхте в психиатрията?

— Заради натрапчиви обсебващи състояния. Нищо страшно. Просто това ми отнема цялото време, защото непрестанно събирам разни неща...

— Благодаря ви. Вие психиатър ли сте?

— Не, но със сигурност познавам някои.

Юки се усмихна, а заседателите се захихаха. Трудно би могла да представи показанията на Кинтана в неприятна светлина, без да ги настрои срещу себе си.

— С какво се занимавате, господин Кинтана?

— Мияч на чинии съм в „Джейд кафе“ на „Брайънт“. Ако искате чистота, най-добре назначете някой с моето заболяване за мияч.

— Разбирам — каза Юки всред смеха, с който реагира публиката. — А имате ли някаква медицинска подготовка?

— Не.

— Преди днешния ден кога се видяхте за последен път с господин Бринкли?

— Преди около петнайсет години. Той излезе от психиатрията през осемдесет и осма или там някъде.

— И от тогава до сега не сте общували?

— Не.

— Значи, ако междуременно са му направени две лоботомии и сърдечна трансплантация, вие няма как да го знаете.

— Ха-ха, това е смешно. Хм, вярно ли е?

— Мисълта ми, господин Кинтана, е, че шестнайсетгодишното момче, което наричате „сладур“, се е променило. Вие същият ли сте, какъвто сте били преди петнайсет години?

— Е, сега съм събрал повече неща.

Публиката избухна в смях, дори и сред заседателите се чуваше сподавен кикот. Юки също се усмихна, за да покаже, че не е лишена, опазил Бог, от чувство за хумор.

Когато тишината се възстанови, тя каза:

— Айк, вие се изказвате за психическото състояние на господин Бринкли като приятел, нали? Не се опитвате да твърдите, че е отговорял на официалното понятие „невменяем“, нали? Че не е различавал добро от зло?

— Не, нямам представа дали е така.

— Благодаря, господин Кинтана. Нямам повече въпроси.

ГЛАВА 93

Следващият свидетел на Шърман, доктор Санди Фридман, тръгна по пътеката към свидетелското място. Той беше добър психиатър, завършил „Харвард“, и приличаше на такъв с очилата си марка „Брукс Брадърс“ и с физиономията си като на Лиам Нийсън.

— Доктор Фридман — каза Шърман, след като свидетелят се закле и се представи, — имали ли сте възможност да говорите с господин Бринкли?

— Да, три пъти за времето, през което беше задържан.

— Поставихте ли диагноза?

— Да. По мое мнение той страда от шизоафективно разстройство.

— Как го установихте?

Фридман се облегна на стола си, за да формулира отговора. После заговори:

— Шизоафективното разстройство се проявява в мисленето, настроението, поведението — те са с елементи на параноидна шизофрения. Може да се приеме като вид биполярно разстройство.

— Биполярно в смисъл на маниакалнодепресивно ли? — попита Шърман.

— В смисъл че хората с шизоафективно разстройство имат върхове и спадове, обзети са от отчаяние и потиснатост — но и от хиперактивност или мании, — често успяват обаче да овладеят болестта си за дълго време и да бъдат повече или по-малко в състояние да живеят в обществото.

— Чуват ли гласове?

— Много от тях чуват. Това е един от шизоидните аспекти на болестта.

— Заплашителни гласове ли?

— Да — усмихна се лекарят, — в това се изразява параноията.

— Господин Бринкли сподели ли с вас, че според него гласовете му говорят от телевизора?

— Да, този симптом също е често срещан за това заболяване, един вид откъсване от реалността. Параноята го кара да смята, че гласовете са насочени към него.

— Бихте ли обяснили какво имате предвид под „откъсване от реалността“?

— Разбира се. От времето, когато е започнала болестта на господин Бринкли, досега се наблюдава изкривяване в мислите и поведението му, в изразяването на емоциите. По-важно е как той възприема реалността. Точно този елемент е психотичен — той не може да определи кое е реалност и кое е плод на въображението му.

— Благодаря, доктор Фридман — каза Шърман. — Сега да се върнем към събитията, които са довели господин Бринкли тук. Какво мислите за тях?

— При този вид заболяване има катализатори, които водят до изостряне на налудничавото поведение. По моя преценка в случая този катализатор е било уволнението от работа. Загубата на работата е нарушила ежедневните му навици, последвало е и изгонване от апартамента, всичко това е утежнило състоянието му.

— Разбирам. Доктор Фридман, клиентът ми разказа ли ви за стрелбата на ферибота?

— Да. От разговорите с него научих, че не се е качвал на плавателен съд, откакто сестра му е загинала при инцидент с платноход, когато той е бил на шестнайсет години. В деня на стрелбата е имало допълнителни катализатори. Господин Бринкли е видял платноход, а това е отпушило реакцията. С прости думи, това го е накарало да прекрачи границата. Не е могъл да направи разлика между реалност и илюзия.

— Каза ли ви господин Бринкли, че е чул гласове на ферибота?

— Да. Призна, че те го подтиквали да убива. Трябва да знаете, че Фред изпитва огромен гняв, породен от смъртта на сестра му, а това е намерило израз в избухналата ярост. За него хората на ферибота не са били истински. Били са само фон на неговите халюцинации. Неговата реалност са били гласовете и е можел да ги спре единствено като им се подчини.

— Доктор Фридман — каза Шърман и лепна показалеца си над горната устна, — можете ли медицински максимално категорично да заявите, че господин Бринкли се е подчинил на гласовете и е застрелял

пътниците на ферибота поради невъзможност да различи правилно от неправилно?

— Да. На базата на разговорите ми с господин Бринкли и на двайсетгодишния ми опит с умствено увредени съм убеден, че по време на стрелбата Алфред Бринкли е страдал от умствено заболяване или увреждане, което не му е позволявало да прецени разликата между добро и зло. Убеден съм в това.

ГЛАВА 94

Дейвид Хейл подаде бележка на Юки — карикатурен булдог с каишка с шипове и лиги, потекли от устата му. В балончето над главата му се четеше: „Дръж!“

Юки се засмя, после си помисли как Лен Паризи би обикалял из залата с широките си крачки и би схрускал за закуска платения психиатър на Мики Шърман.

Нарисува кръг около картинката и го подчерта.

После стана и заговори още преди да бе стигнала до подиума.

— Доктор Фридман, вие сте добре известен като свидетел експерт, нали?

Фридман потвърди и посочи, че е свидетелствал както за защитата, така и за обвинението през изминалите девет години.

— В такъв случай защитата ви е платила, за да предоставите мнение?

— Да. Точно така.

— А колко ви плати?

Фридман погледна към съдия Мур, който отвърна на погледа му:

— Моля, отговорете на въпроса, доктор Фридман.

— Полуцих около осем хиляди долара.

— Осем хиляди, добре. А колко време лекувахте обвиняемия?

— Той не ми беше пациент в същинския смисъл.

— О! — каза Юки. — В такъв случай позволете да ви попитам как поставяте диагноза на някого, когото не сте лекували?

— Имах три срещи с господин Бринкли, по време на които го подложих на серия от тестове. Способен съм да поставя диагноза на господин Бринкли и без да го лекувам — изсумтя Фридман.

— И на базата на трите срещи преценихте, че обвиняемият не е можел да различи правилно от погрешно по време на убийствата?

— Точно така!

— Не сте направили рентген, за да откриете тумор, който може да притиска мозъка му?

— Не, разбира се.

— И как да сме сигурни, че господин Бринкли не е лъгал по време на тестовете, така че да се изкара невинен?

— Не може да излъже — каза Фридман, — тестовете са като детектор на лъжата. Те се повтарят по много различни начини и ако отговорите са последователни, пациентът казва истината.

— Докторе, вие ползвате тестовете, защото не можете да надникнете в ума на пациента, нали?

— Е, прави се преценка и на поведението.

— Разбирам. Доктор Фридман, срещали ли сте понятието „съзнание за вина“?

— Да. Отнася се за действията на личност, с които тя показва, че осъзнава вината за нещо, сторено от нея.

— Много добре казано, докторе — продължи Юки. — Ако някой застреля толкова хора, а после избяга, това не е ли проява на съзнание за вина? Не показва ли, че той осъзнава погрешността на извършеното деяние?

— Слушайте, госпожице Кастеляно, не всичко, което даден човек върши в такова състояние, е логично. Хората на ферибота са се разкрещели и са се втурнали към него с намерение да го нападнат. И той е побягнал. Повечето хора биха постъпили по същия начин.

Юки хвърли поглед към Дейвид, който кимна насърчително. Щеше ѝ се с нещо да притисне Фридман, а нямаше с какво.

Но го откри.

— Доктор Фридман, професионалният ви нюх има ли значение за вашата преценка?

— Със сигурност. Инстинктът, интуицията са от значение в много области на познанието. Така че — да, използвах и интуицията си, не само официалния психологически протокол.

— А определите ли дали господин Бринкли е опасен, или не.

— Разговарях с него преди и след лечението с респердал. По мое мнение той не е опасен.

Юки сложи и двете си ръце на плота пред Фридман, погледна го в очите, забрави за всичко и всички в залата и заговори със страха, който изпитваше всеки път, щом погледнеше ненормалника, седнал до Мики Шърман.

— Доктор Фридман, вие сте разговаряли с обвиняемия, докато е бил зад решетките. Пробвайте инстинкта си с това: ще се чувствате ли

спокоен, ако се прибирате у дома в такси заедно с господин Бринкли? Ще сте спокоен ли, ако трябва да отидете на вечеря в дома му? А ще се качите ли сам с него в асансьор?

Мики Шърман скочи.

— Възразявам, господин съдия. Тези въпроси трябва да се отхвърлят и игнорират.

— Приема се — изръмжа съдията.

— Приключих с този свидетел, господин съдия — каза Юки.

ГЛАВА 95

В 8:30 тази сутрин Мириам Девайн взе пощата от кутията в коридора и я внесе в кътчето за закуска.

Със съпруга ѝ тъкмо се бяха върнали в квартала си Пасифик Хайтс след десет прекрасни дни круиз в Средиземно море. Бяха се откъснали от телефони, телевизия, вестници и сметки.

Искаше ѝ се да загърби поне за няколко дни ежедневието и ваканцията да продължи още малко. Стига да можеше.

Мириам направи кафе, размрази и запече две канелени рулца, после предприе атака срещу насъбралата се поща, като подреждаше рекламните дипляни вдясно, сметките вляво, а всичко друго — зад чашата си с кафе.

Видя белия пощенски плик, адресиран за семейство Тайлър, и го втъкна в купчината „всичко друго“. После продължи работата си, написа чекове и хвърли излишната поща. Джим влезе в кухнята.

Мъжът ѝ, който си пиеше кафето прав, каза:

— Боже, никак не ми се ходи в офиса. Ще е същински ад, дори никой още да не знае, че съм се върнал.

— Ще ти направя кюфтета за вечеря, скъпи. Любимите ти.

— Добре. Поне нещо, което да очаквам с нетърпение.

Джим Девайн излезе от къщата и затвори външната врата. Мириам приключи с пощата, изми чашите и чиниите, обади се на дъщеря си, а после звънна на съседката си Елизабет Тайлър.

— Лиз, миличка! С Джим се прибрахме снощи. Някакво писмо за вас е пуснато в нашата кутия. Защо не се отбиеш, хем да си побъбрим?

ГЛАВА 96

Стоях заедно с Конклин в дневната на семейство Тайлър. Само преди петнайсет минути съседката Мириам Девайн беше предала бележката от похитителите.

Тя беше произвела ефект на емоционална ядрена бомба за Елизабет Тайлър, а и за мен имаше същия ефект.

Спомних си, че огледах къщата на Девайн в деня на отвличането. Беше в кремав цвят, викторианска, много приличаше на къщата на семейство Тайлър. Говорих с икономката на семейство Девайн — Гуадалупе Перес. Беше ни казала на развален английски, че семейство Девайн отсъстват.

Преди девет дни не бих могла да си представя, че Гуадалупе е взела писмо, пъхнато под вратата на къщата, и го е притурила към останалата поща на семейство Девайн.

Никой не би могъл да се досети, но мен ме гризеше съвестта.

— Колко добре се познавате със семейство Девайн? — попита Конклин Хенри Тайлър, който обикаляше наоколо бесен.

На всяка свободна повърхност и по стените имаше снимки на Мадисън — бебешки снимки, семейни портрети, снимки, направени на празници.

— Не са те, разбирате ли? Семейство Девайн не са извършили престъплението — крещеше Тайлър. — Мадисън я няма! — Стискаше с ръце главата си и ходеше напред-назад. — Твърде късно.

Обърнах очи към бюфета и се взрях в едрите букви, които можех да разчета от метър и половина разстояние.

ДЪРЖИМ ДЪЩЕРЯ ВИ.

АКО ПОТЪРСИТЕ ПОЛИЦИЯТА, ТЯ УМИРА.

АКО ПОЧУВСТВАМЕ НЯКАКЪВ НАТИСК, ТЯ УМИРА.

СЕГА МАДИСЪН Е ЖИВА И ЗДРАВА, ЩЕ ОСТАНЕ ЖИВА И ЗДРАВА, ДОКАТО СИ МЪЛЧИТЕ.

ТАЗИ СНИМКА Е ПЪРВАТА. ВСЯКА ГОДИНА ЩЕ
ПОЛУЧАВАТЕ НОВА СНИМКА НА МАДИСЪН.
МОЖЕ ДОРИ ДА ВИ СЕ ОБАДИ ПО ТЕЛЕФОНА.
МОЖЕ ДОРИ ДА СЕ ВЪРНЕ У ДОМА.
БЪДЕТЕ РАЗУМНИ. БЪДЕТЕ ДИСКРЕТНИ.
ЕДИН ДЕН МАДИСЪН ЩЕ ВИ Е БЛАГОДАРНА.

Снимката на Мадисън, която придружаваше бележката, очевидно беше извадена на домашен принтер около час след отвличането. Детето изглеждаше чисто и здраво, носеше синьото палто и червените обувки.

— Дали ще разбере, че не сме получили бележката. Дали ще разбере, че не сме искали да го предизвикаме.

— Нямам представа, господин Тайлър, не бих могла наистина да...

Елизабет Тайлър ме прекъсна, жилите на врата ѝ се изопваха от напрежение, щом заговореше.

— Мадисън е най-умното и лъчезарно момиченце. Тя пее, свири на пиано, има най-прекрасния смях. Дали не е изнасилена? Да не би да е вързана в някое мазе? Да не би да е гладна и на студено? Наранена ли е? Страх ли я е? Вика ли ни? Чуди ли се защо не сме при нея? Или всичко това е минало и е в Божиите ръце? Само това си мислим, господа полицаи. Трябва да знаем какво се е случило с дъщеря ни. Трябва да постигнете повече, отколкото смятате, че можете — каза Елизабет Тайлър. — Трябва да я върнете у дома.

ГЛАВА 97

На бюрото в найлонов джоб се намираше бележката на похитителите, така че и двамата с Конклин я виждахме.

АКО ПОТЪРСИТЕ ПОЛИЦИЯТА, ТЯ УМИРА.
АКО ПОЧУВСТВАМЕ НЯКАКЪВ НАТИСК, ТЯ
УМИРА.

Тези думи ни потресоха, не можехме да се дистанцираме от усещането, че като сме работили по случая, всъщност вероятно сме причинили смъртта на Мадисън.

На обяд, когато дойде Дейв Станфорд, предадохме бележката на ФБР. Джейкъби поръча пай от пицария „Престо“. Конклин придърпа стол за Станфорд и му показахме нашите досиета.

След час всичко вече опираше до едно: общото между семейство Уитън в Бостън и семейство Тайлър в Пасифик Хайтс беше „Уестуд Реджистри“.

Започнахме да се обаждаме на хората от списъка, който ни остави Мери Джордан. Отне ни известно време, но приключихме.

Конклин и Маклийн потеглиха с колата на Станфорд. А ние с Джейкъби отново щяхме да бъдем партньори за един ден.

Щеше да ми е приятно да гледам познатата физиономия до себе си, да наблюдавам как тежкото му туловище се мъчи да се настани на шофьорското място.

— Извинявай за забележката, обаче изглеждаш, сякаш са те влачили по корем — каза той.

— От този проклет случай направо се поболях! Но след като повдигна въпроса, Джейкъби, искам да те питам нещо. Не ти ли е хрумвало поне веднъж да ме излъжеш, когато изглеждам отвратително?

— Не, нищо подобно.

— Сигурно това е едно от нещата, които ми харесват у теб.

— Хайде, не ме четкай — засмя се той, зави рязко по „Ломбард“ и паркира колата.

През следващите пет часа намерихме и разпитахме четирима клиенти и бавачки, свързани с „Уестуд Реджистри“. Когато слънцето освети облаците на запад, които на тази светлина приличаха на розов захарен памук, се събрахме с Маклийн и останалите в Съдебната палата.

Срещата беше безсмислена, защото за цялото време на разпитите не бяхме чули друго, освен хвалби за „Уестуд Реджистри“ и техните супербавачки.

Около седем часа вечерта се разделихме, за да продължим на другия ден сутринта. Пресякох „Брайънт“, изкарах колата си от паркинга и потеглих към Потреро Хил.

Светлини блещукаха в целия град, когато паркирах пред милата си родна къща.

Бях вече с ръка на дръжката на колата, когато нещо закри светлината откъм отсрещния прозорец на автомобила.

Сърцето ми заби лудо, когато подадох глава, а от тъмното изплува нечия фигура. Отне ми няколко секунди да разбере какво става. И дори тогава не повярвах на очите си.

Видях Джо.

ГЛАВА 98

Беше Джо! Джо беше!

Нямаше човек на света, когото толкова да исках да видя.

— Колко пъти съм ти казвала... — попитах аз, а сърцето ми блъскаше в гърдите, докато слизах и тръсвах вратата.

— Не се промъквай до въоръжен полицай?

— Точно така. Да не би да имаш нещо против телефоните? Някаква фобия?

Джо се усмихна глупаво от мястото, където беше застанал.

— Няма ли поне да кажеш: „Здравей!“ Много си жестока.

— Мислиш ли?

Обаче не се чувствах така. Чувствах се разтреперана, уязвима, на път да ревна, само че твърдо бях решена той да не го усети.

Намръщена потропвах с пръсти по капака на колата си, но не можех да не забележа колко добре изглежда той.

— Извинявай. Реших да рискувам — каза ми с обезоръжаваща усмивка. — Просто се надявах да те видя. Е, как си?

— Никога не съм била по-добре — излъгах аз. — Знаеш как е, работа.

— Да, естествено. Навсякъде пишат за теб, жената чудо.

— По-скоро се чудя дали ще успея да разреша случая — казах, като не успях да не се разсмея. — А ти как си? — попитах, като все повече се отпусках.

— И аз бях доста зает.

— Ясно, и двамата сме добре. — Заключих колата, но не направих крачка към него.

Харесваше ми, че между нас стои цялата тази грамада от желязо. Експлорърът ми служеше като преграда. Даваше ми възможност да помисля какво да правя с Джо.

Той се засмя.

— По-скоро имах предвид, че се опитвам да започна нов живот.

Какво? Какво говори?

Сърцето ми подскочи, а коленете ми се огънаха. Вътрешно сякаш получих прозрение. Джо изглеждаше толкова добре, защото се беше влюбил. Беше дошъл лично, тъй като не можеше да ми го каже по телефона.

— Не исках да ти се обаждам, докато не е окончателно — каза той, а думите му ме върнаха в момента, в който казваше: „Не мога да задвижа проклетата молба достатъчно бързо.“

За какво говори той?

— Кандидатствах да ме преместят в Сан Франциско, Линдси.

Врълхлетя ме облекчение. Очите ми се изпълниха със сълзи, докато гледах Джо. Образите започнаха да се въртят пред очите ми, не можех да ги спра, картини от романтичните месеци, които прекарахме заедно. Но романтиката не беше най-живият спомен. А онези моменти на уют, когато Джо пееше под душа, когато хвърлях поглед към него в огледалото, без той да знае, че го гледам. Спомних си и начина, по който заграждаше с ръце купичката си с овесени ядки, сякаш някой може да му я открадне, понеже бе израснал в къща с шестима братя и сестри и никой нямаше нещо само свое. Спомних си, че Джо е единственият човек в живота ми, с когото можех да споделям, без непременно да се правя на силна. А да, спомних си и как правехме любов, как се чувствах дребничка и безтегловна, а също и колко сигурна се чувствах, когато заспивах в ръцете му.

— Увериха ме, че ще разгледат молбата ми, но нищо не е сигурно. — Погледна ме и гласът му заглъхна, когато ми каза: — Линдси, нямаш представа колко ми липсваше.

Вятърът, който идваше от залива, издуха сълзите от очите ми, а аз бях изпълнена с благодарност за неочаквания дар на това посещение и нощта, която предстоеше. Все още пазех една запечатана бутилка „Курвоазие“ в шкафчето с напитки. Имах и масажен крем на нощното си шкафче... Мислех си за великолепната прохлада във въздуха и колко страст изпитвахме и аз, и Джо дори само като лежахме един до друг, преди изобщо да сме се докоснали.

— Защо не се качиш? — попитах най-сетне. — Не е нужно да говорим на улицата.

Нещо помрачи израза му, когато дойде до мен и внимателно обгърна раменете ми с големите си ръце.

— Искам да вляза — каза той, — но ще си изпусна полета. Исках да ти кажа да не ме забравяш. Моля те.

Джо ме прегърна и ме притегли към себе си. Инстинктивно се стегнах, свих ръце пред гърдния си кош, наведох глава.

Не исках да го поглеждам в очите. Не исках повече да ме очарова или омагьосва, защото за три минути се бях насладила на цяла обиколка със скоростното влакче, наречено „Джо Молинари“.

Само преди седмица бях твърдо решена да се освободя от него заради тези фокуси — ту е тук, ту изчезва.

Нищо не се беше променило!

Бях бясна. Не можех да позволя на Джо да ме накара да отворя сърцето си за него, за да ме разочарова отново. Погледнах го в очите за последен път, после го отблъснах.

— Съжалявам. За момент си помислих, че си се променил. По-добре си върви — изсъсках. — Приятен полет.

Чух го да вика името ми, докато тичах бясно нагоре по стълбите. С едно движение отключих и отворих външната врата. После я тръшнах зад себе си и продължих да тичам по стълбите.

Но когато се качих в апартамента си, почувствах нужда да погледна през прозореца.

Дръпнах завесата точно навреме, за да видя как колата на Джо отпрашва.

ГЛАВА 99

Телефонът ми зазвъня, преди да успея да пусна завесата. Знаех, че сигурно Джо ми звъни от колата си, но нямах какво да му кажа.

Взех си продължителен душ, седях под струята петнайсет или дваайсет минути. Когато излязох изпод душа, телефонът пак звънеше. И този път не вдигнах. Същото отношение демонстрирах и към мигащата светлинка на телефонния секретар, а и към тихата мелодия, която се чуваше от джоба на якето ми, в което беше мобилният.

Метнах вечерята си в микровълновата. Отворих бутилката „Курвоазие“ и си налях пълна винена чаша от него, когато мобилният ми телефон отново поде проклетия си звън.

Издърпах го от джоба на якето си и изстрелях:

— Да — готова да продължа с: „Остави ме на мира Джо, разбра ли?“

Почувствах се страшно разочарована, когато вместо неговия глас чух гласа на партньора си.

Рич каза:

— Какво е нужно, за да те накара човек да си вдигнеш телефона, Линдси?

Беше ми сърдит, но не ме интересуваше.

— Бях под душа — сопнах се аз. — Доколкото ми е известно, това все още е позволено, нали? Какво има?

— Извършено е още едно нападение в „Блейкли Армс“.

За момент дъхът ми секна.

— Убийство?

— Ще ти кажа, щом пристигна. В момента съм на няколко преки оттам.

— Блокирайте сградата — казах му. — Никой да не я напуска!

— Да, сержант!

Изведнъж си спомних за последния с крос тренажора. Как можах да го забравя?

— Рич, не успяхме да поразровим около Бен Уайът.

— Не.

— Звънна ли в болницата?

— Да.

— В съзнание ли е?

— Починал е преди два часа.

Казах на Ричи, че ще се срещнем скоро и звъннах на Синди. Никой не отговори. Затворих телефона и го запратих на кухненския шкаф, за да не го изхвърля през прозореца. Микровълновата запиука, за да ми даде сигнал, че вечерята е готова.

— Ще полудея! — разкрещях се аз към таймера. — Направо откачам!

По дяволите всичко! Оставих блендното недокоснато на шкафа и вечерята си непокътната. Облякох се набързо, закопчах кобура си под мишницата и си метнах якето. Отново набрах Синди, открих я, обясних ѝ какво се е случило.

После се втурнах към „Таунсенд“ и Трета.

В момента, в който влязох във фойето в „Блейкли Армс“, си представях следващия си разговор със Синди. Нямах да допусна да ми противоречи.

Щеше да дойде да живее при мен, докато намерим някое сигурно място за нея!

ГЛАВА 100

Синди чакаше на входа на сградата, а русите ѝ къдрици бяха разпилени във всички посоки. Червилото ѝ изглеждаше като сдъвкано.

— Иисусе! — възкликна тя. — Пак ли? Наистина ли се е случило отново?

— Синди — казах ѝ аз, като влязохме във входа, — хората в сградата имат ли някакви предположения, носят ли се слухове? Подозират ли някого?

— Единственото, което чувам, е звукът от късането на хорските нерви наоколо.

Заедно взехме асансьора и ето ме отново пред един от апартаментите, а наоколо гъмжеше от униформени полицаи.

Конклин кимна на Синди, после ме представи на Ейдън Блаустайн. Беше висок бял младеж на около двацет и две години, целият в черно: черни скъсани дънки, фланелка с надпис, риза, кожено яке с кръпки, а черната му коса, отзад къса, падаше над уплашените му кафяви очи.

Конклин каза:

— Господин Блаустайн е жертвата.

Синди се представи:

— Синди Томас, „Кроникъл“. Бихте ли произнесли името си буква по буква?

Въздъгнах. Момчето беше живо и без наранявания, но явно си беше изкарало акъла.

— Ще ми разкажете ли какво се случи? — попитах аз.

— Да пукна, ако знам! Отидох да си купя стекче бири към пет часа — каза той. — Видях една приятелка и се отбихме да хапнем. Като се върнах, апартаментът ми беше обърнат с главата надолу.

Конклин отвори вратата на жилището на Блаустайн, аз влязох в апартамента, Синди ме последва.

— Стой плътно до мен... — пошепнах.

— И не пипай нищо — довърши тя.

Апартаментът приличаше на магазин за електроника, който е бил връхлетян от надрусан носорог. Набързо преброих един компютър, три монитора, стереоуредба и сто и шест сантиметров екран на плазмен телевизор, който беше във вид на вторични суровини. Техниката не беше открадната — беше унищожена! Бюрото беше помляно, вероятно като допълнителна екстра.

Блаустайн каза:

— Отне ми години да събера цялата тази техника по мой вкус.

— С какво се занимавате? — попита Синди.

— Дизайнер съм на уебсайтове и игри. Това чудо струва някъде към двайсет и пет хилядарки.

— Господин Блаустайн — обърнах се към него, — когато излязохте, отключена ли оставихте вратата?

— Никога не оставям вратата отключена.

— Господин Блаустайн оставил музиката включена, когато излязъл от апартамента — допълни Рич.

Гласът му беше спокоен, но не ме гледаше.

— Някой оплаквал ли се е от музиката? — попитах.

— Днес ли?

— Когато и да е.

— Само неприятни обаждания от един човек.

— Кой е този човек?

— Питате дали ми е казал името си? Дори „добър ден“ не ми казваше. Първата му реплика винаги беше: „Ако не изключиш тази гадост, ще те убия!“ На няколко пъти ми се обади. И следващите пъти не бяха закани, а проклетия за мен и за децата ми.

— Имате ли деца? — попитах аз, защото ми беше трудно да си го представя.

— Не, той проклинаше децата, които бих могъл да имам в бъдеще.

— Вие какво направихте?

— Аз ли? Аз знам такива ругатни, каквито този пич никога не е чувал. Бих му различил гласа, ако го бях чувал някога. Слухът ми е толкова добър, че си заслужава да го застраховам. Обаче не познавам онзи, който ми звъни. А познавам всички, които живеят в тази сграда. Дори нея познавам — посочи той Синди. — Вие сте от третия етаж, нали?

— Твърдите, че никой друг в сградата не се е оплаквал от шума?

— Не, първо, работя само денем, и второ — пускането на музика е разрешено до единайсет вечерта. Освен това никога не пускам музиката силно.

Въздъгнах, откопчах мобилния си телефон и се обадох в криминалната лаборатория. Попаднах на началника на нощната смяна и му обясних, че ни е необходим.

— Има ли някого, при когото можете да останете тази нощ? — попита Рич.

— Ами...

— Е, не бива да оставате тук. За известно време апартаментът ви е местопрестъпление.

Блаустайн огледа развалините от апартаментата си, младото му лице потрепваше от оценката на щетите.

— Не бих останал тук тази нощ, дори да ми платите.

ГЛАВА 101

Синди, Рич и аз свързвахме уликите, докато слизахме с асансьора към фойето.

— Кучетата, пианото, тренажорът... — изброи Рич.

— Апартаментът на уебдизайнера... — допълни Синди.

— Все едно и също — казах аз. — Свързано е с шума.

— Да — съгласи се Рич, — който и да е този маниак, шумът го прави агресивен.

Казах:

— Рич, съжалявам, че така ти се троснах одеде, имах много лош ден.

— Няма нищо, Линдси. Щом приключим с този случай, и двамата ще сме по-добре.

Вратите на асансьора се отвориха и ето че отново се озовахме във фойето. В момента мястото беше претъпкано с около двеста озверели наематели.

Синди извади бележника си и се придвижи по-близо до домоуправителя, Конклин ѝ отваряше път. Аз се влачех отзад и най-сетне стигнахме до портиерната.

Някой извика: „Тишина!“ — и когато глъчката утихна, казах:

— Аз съм сержант Боксър, няма нужда да ви казвам, че в тази сграда се случи поредица от тревожни инциденти...

Изчаках да отшумят оплакванията, че полицията не си върши работата, после продължих с обяснението, че повторно ще разпитаме всеки и че никой няма разрешение да напуска, докато не му бъде изрично позволено.

Мъж с побеляла коса вдигна ръка и се представи като Анди Дърбридж.

— Сержант, може би имам информация, която ще ви е от полза. Днес в пералното помещение видях един човек, когото не бях срещал досега. По ръцете си имаше нещо като следи от ухапване от куче.

— Можете ли да го опишете? — попитах аз.

Усетих напрежение в стомаха си, но като добър знак.

— Беше висок около метър и седемдесет, мускулест, с кестенява коса, леко плешив, около трийсетгодишен. Вече огледах, но не го виждам тук.

— Благодаря, господин Дърбридж — казах. — Някой може ли да се сети за името на човек, който да отговаря на това описание?

Дребна млада жена с къдрици с карамелен оттенък си проправи път през тълпата, за да стигне до мен.

Очите ѝ бяха изблещени, а лицето — неестествено бледо, явно от страх.

— Аз съм Поршия Фокс — каза ми тя. — Сержант, може ли да поговоря с вас насаме?

ГЛАВА 102

Излязох извън сградата заедно с Поршия Фокс.

— Мисля, че познавам този, когото описа господин Дърбридж — каза ми госпожица Фокс. — По описанието ми прилича на човека, който обитава апартамента ми денем.

— Съквартирант ли ви е?

— Не и официално — каза жената и завъртя очи. — Наемател е на трапезарията ми. Денем работя. Той работи нощем. Като разминаващи се влакове сме, нали разбирате?

— Вие сте наемателката, а този човек е пренаемател, така ли излиза?

Тя кимна.

— Как се казва?

— Гари, но с две „р“-та, Тенинг. Така се подписва на чековете.

— И къде е господин Тенинг сега? — попитах.

— Работи в някаква строителна компания.

— Работи в строителна компания нощем? — попитах я. — Имате ли мобилния му телефон?

— Не. Преди го виждах почти цяла година в кафенето „Старбъкс“ отсреща. Понякога се поздравявахме, разменяхме си вестниците. Изглеждаше симпатичен и когато попита дали знам някое място, което се дава под наем евтино. Е... имах нужда от пари.

Това момиче беше позволило на непознат да се нанесе в апартамента му. Испитах желание да го зашлевя. Испитах желание да го обадя на майка му. Но казах:

— Кога очаквате да дойде господин Тенинг?

— Към осем и половина сутринта. Както ви казах, тъкмо когато идва, аз излизам за работа. А сега в службата имаме кафемашина и вече не ходя в заведението отсреща.

— Ще се наложи да претърсим апартамента ви.

— Разбира се — каза момичето, извади ключа от дамската си чанта и ми го подаде. — Аз самата искам да го претърсите. Божичко, да не би да дяла апартамента си с убиец?

ГЛАВА 103

— Точно като моя е — каза Синди, когато влязохме в апартамента на Поршия.

От вратата се влизаше в голяма дневна с изглед към улицата — беше просторно, светло, обзаведено в модерен стил.

До дневната имаше кухня в минималистичен стил, но докато у Синди трапезарията беше преходна, у госпожица Фокс беше преградена с гипсокартонени стени и лека врата.

— Това е неговото място — каза госпожица Фокс.

— Има ли прозорци? — попитах.

— Не. На него така му харесва. Точно заради това се съгласи.

Беше много неприятно, че трапезарията бе преградена по този начин, защото, за да влезем, ни трябваше или съгласието на самия Тенинг, или заповед за обиск. Въпреки че не беше официален наемател на госпожица Фокс, плащаше наем, а това му даваше права.

Сложих ръка върху дръжката на стаята на Тенинг, като се надявах по случайност да е отворена, но не — беше заключено.

— Имате ли някоя приятелка, при която да можете да останете? — попитах госпожица Фокс.

Докато Поршия събираше някои неща, извиках полицаи да застъпи на пост пред вратата.

Дадох ключовете от апартамента си на Синди, казах ѝ да отиде там. Тя изобщо не се заинати.

С Рич прекарахме още два часа в разпити на обитателите на „Блейкли Армс“. Върнахме се в Съдебната палата в 10 вечерта.

Колкото и неприветлив да изглеждаше следственият участък през деня, това беше нищо в сравнение с начина, по който изглеждаше през нощта. Нощните лампи хвърляха зловещи луминесцентни отблясъци. Вътре миришеше на остатъците от храна в кошчетата.

Изхвърлих чаша забравено кафе и включих компютъра си, а Рич — неговия. Влязох в базата данни и както бях готова за дълго търсене, всичко за живота на Гари Тенинг се появи на екрана за минути.

Имаше заповед за ареста на Тенинг. Не се явил в съда заради някакво пътно нарушение, беше дребна простъпка, но щеше да свърши работа.

А имаше и още.

— Гари Тенинг работи в „Конко Констръкшън“ — каза Рич. — Може да е на смяна къде ли не. Няма да го открием, преди да отворят администрацията сутринта.

— Има ли разрешително за оръжие? — попитах.

Рич прокара пръсти по клавиатурата.

— Да. Съвсем изрядно.

Гари Тенинг притежава оръжие.

ГЛАВА 104

На следващата сутрин над Сан Франциско се бяха скупчили черни облаци, които предвещаваха библейски потоп.

Конклин паркира патрулната кола в свободна зона на строеж на „Таунсенд“ пред кула номер две на „Бийкън“, жилищен небостъргач, на чийто приземен етаж бяха разположени магазини и заведения, включително кафенето „Старбъкс“, в което се бяха запознали Тенинг и Фокс.

В по-ясно време щяхме да имаме чудесен изглед едновременно към шестетажното здание на „Блейкли Армс“ и тясната пътека от „Таунсенд“ покрай източната му страна в посока към двора и задния вход на сградата.

Днешният дъжд обаче размазваше почти всичко, което можеше да се види от колата.

Инспекторите Чи и Макнийл бяха в колата зад нас, те също се опитваха да видят нещо през пороя. Търсехме да открием с поглед бял мъж, висок около метър и седемдесет, с оредяваща кестенява коса, може би с униформа и със сигурност с колт в джоба си.

Освен ако не си беше променил навиците, Тенинг щеше да се отбие в заведението, после да пресече „Таунсенд“ и да се прибере „вкъщи“ към 8:30-9:00 часа.

Предполагахме, че Тенинг ще тръгне по пътеката към задния вход на сградата, ще отключи задната врата и ще се качи по аварийното стълбище, за да избегне другите обитатели.

Гледах през предното стъкло как пешеходците, облекли шлифери, със засенчени от черните чадъри лица, отскачаха до „Уолгринс“, отбиваха се в химическо чистене „Фанта“, бързаха за влака „Калтрейн“.

С Рич бяхме толкова умрели за сън, че когато един с външност, която пасваше на описанието, пресече „Таунсенд“, без да си носи кафе, не бях сигурна това нашият човек ли е, или просто ужасно ми се иска да е той. *Наистина ужасно, ужасно.*

— Със сивото яке и черния чадър — казах аз.

Светофарът светна зелено и потокът на уличното движение ни закри видимостта за достатъчно дълго време, та заподозреният да изчезне в тълпата пешеходци в по-далечния край на улицата. Помислих си, че може да се е промъкнал по задната уличка към „Блейкли Армс“.

— Да. Да, мисля, че беше той — каза Конклин.

Обадих се на Чи, казах му, че ще действаме. Изчакахме няколко минути — после с Конклин си вдигнахме яките и се запътихме към парадния вход на „Блейкли Армс“.

Качихме се до петия етаж с асансьора. После с ключа на Поршия Фокс отключих външната врата, без да я отварям.

Извадих оръжието си.

Щом дойдоха Чи и Макнийл, Конклин бутна вратата на жилището. Четиримата влязохме вътре, като проверихме всяка стая в жилището, преди да се запътим към личното пространство на Тенинг.

Долепих ухо до тънката врата, чух затваряне на чекмедже, чух как една след друга на незастлания с килим под падат обувки.

Кимнах на Конклин, а той почука на вратата на Тенинг.

— Полицията на Сан Франциско, господин Тенинг. Имаме заповед за арест.

— Разкарайте се оттук! — отвърна ни ядосан глас. — Нямаме никаква заповед! Знам си правата.

— Господин Тенинг, паркирали сте колата си на забранено място, помните ли? На петнайсети август миналата година. Не сте се явили в съда.

— За това ли ще ме арестувате?

— Отворете вратата, господин Тенинг.

Дръжката се завъртя и вратата се отвори. Отегченият вид на Тенинг се превърна в гневен, като ни видя с насочени към него пистолети.

Той тръшна вратата под носа ни.

— Ритни я! — извиках аз.

Конклин удари два пъти до бравата, вратата се сцепи и зейна отворена.

Прикрихме се от двете страни на касата, но успях да видя Тенинг, който стоеше на около три метра от нас с гръб към стената.

И се целеше в нас със своя колт 38.

— Няма да ме арестувате — каза той. — Много съм уморен и сега не ми е до това.

ГЛАВА 105

Сърцето ми подскочи. Под ризата ми се стичаше пот. Завъртях се на десния си крак и застанах пред вратата. Застинах в тази позиция, в разкрачен стоеж, а оръжието ми беше насочено към Тенинг. Бях с бронирана жилетка, но нищо не му пречеше да ми пръсне черепа. А тънките стени нямаше да защитят колегите ми от куршумите.

— Пусни оръжието, задник такъв! — изкрещях аз. — След секунда ще ти забия куршум в сърцето.

— Четири въоръжени ченгета са тук заради пътно нарушение? Смешно е! Да не мислите, че съм глупав.

— Да, Тенинг, глупав си, ако искаш да умреш заради глоба от петдесет долара.

Очите на Тенинг се стрелнаха от оръжието ми към останалите три дула, които го държаха на прицел. Той измънка: „Каква тъпотия!“

После пусна оръжието на пода.

Ние тутакси се втурнахме в малката стая. Един стол се прекатури, бюрото се срути.

Ритнах колта на Тенинг към вратата, Конклин извъртя нещастника, блъсна го към стената, аз му сложих белезниците.

— Арестуван сте за неявяване в съда — каза Конклин задъхан — и за оказана съпротива срещу полицейски служител.

Изрецитирах на Тенинг правата му. Гласът ми беше пресипнал от стреса.

— Чудесно, момчета — казах с чувството, че ще припадна.

— Добре ли си, Линдси? — попита Макнийл и сложи пълната си ръка на рамото ми.

— Да, благодаря ти, Капи! — отвърнах и си помислих как този арест можеше да се превърне в кървава баня, а и че единственото, което имахме срещу Тенинг, беше пътното нарушение.

Огледах стаята му — пет на шест метра, легло, малък гардероб и две шкафчета, които образуваха основата на бюрото. Широка дъска, която служеше за плот, беше паднала на пода заедно с компютър и листове разпръсната хартия.

Нещо друго беше изскочило в суматохата. Една тръба се беше изтъркаляла изпод леглото.

В диаметър беше четири-пет сантиметра, на единия край имаше полукръгъл накрайник. Приличаше на тояга.

Огледах я отблизо.

При свързката на накрайника с тръбата имаше кафяви петна. Показах я на Конклин, той също я огледа. Спогледахме се.

— Май това е използвал — каза Конклин.

ГЛАВА 106

Бяхме в стая номер две, по-малката от стаите за разпит. Тенинг седна с лице към огледалното стъкло. Аз се настаних срещу него.

Той беше с бяла тениска и дънки. Лактите му бяха опрени на масата. Беше си навел главата, така че осветлението над масата искреше в оплешивяващото му теме.

Не обелваше нито дума, понеже беше поискал адвокат.

Щяха да минат петнайсет минути, докато искането му стигне до кантората на обществените защитници. После щяха да минат още петнайсет минути, докато някой адвокат се появи да поеме клиента.

Нищо, което Тенинг кажеше междувременно, не можеше да бъде използвано срещу него в съда.

— Имаме издадена заповед за обиск на жилището ти — казах му. — Тръбата, която си използвал, за да убиеш Ирене Волковски и Бен Уайът, е в лабораторията. Ще имаме резултати още преди общественият ти защитник да се появи.

Тенинг се ухили.

— Ами тогава ме оставете на мира, докато той се появи, може ли? Оставете ме насаме с мислите ми!

— Обаче мен вашите мисли живо ме интересуват — продължих аз. — За какво са ви тези изрезки със статистически извадки, които открихме в жилището?

— Пиша книга и бих искал да се прибера и да продължа.

Конклин се върна в стаята с някакъв транзистор. Тръшна силно вратата, после пусна радиото, което започна да пука. Той си поигра с копчето за станциите, после увеличи звука.

И се обърна към Тенинг:

— Много е трудно да се хване сигнал тук. Ама искам да разбера кога ще спре този дъжд.

Видях тревогата в очите на Тенинг, когато звукът се усили до електронно квичене. Той гледаше как Конклин си играе с копчето за станциите и се потеше.

— Ей — каза накрая Тенинг, — би ли изключил това нещо?

— След минута — каза Конклин. Той усили звука и остави радиото на масата. — Искаш ли кафе, Гари? Не е като в „Старбъкс“, но е доста силно.

— Виж какво — каза Тенинг с вперени в транзистора трепкащи очи, — не може да ме разпитвате без адвоката ми. Трябва да ме оставите в някоя килия.

— Ние не те разпитваме, друже — каза Конклин. Вдигна металния стол и го стовари шумно точно до Тенинг, после седна до него. — Опитваме се да ти помогнем. Искаш адвокат, чудесно — извика Конклин право в ухото на Тенинг, — обаче пропускаш възможността да направиш самопризнания и да си осигуриш сделка. Нас ни устройва, нали, сержант?

— Да — надвихах пукането на радиото. Поиграх си с копчето и улучих някакъв хевиметъл изпълнител от 80-те години, после го усилих дотолкова, че уредът направо завибрира върху масата. — Ще ексхумираме кучетата, които си убил, Гари — казах аз, надвиквайки музиката. — Ще сравним отпечатъците от зъбите им с раните, които имаш по ръцете си. А също така ще вземем ДНК проба от кръвта по желязната ти тръба и ще я сравним с ДНК-то на жертвите ти. После с инспектор Конклин ще си осигурим места на първия ред за екзекуцията ти след около двайсет години, освен ако не поискаш да се обадя на прокурора. Колкото да проверим дали може да избегнеш смъртната присъда. — Погледнах си часовника. — Мисля, че ти остават около десет минути да прецениш.

Една група, наречена „Грос Риситс“, се развихри в разтърсваща интерпретация на „Брейн Бъстър“. Тенинг се сви на кълбо и си запуши ушите.

— Спрете. Спрете. Не викайте адвокат. Ще ви кажа. Но моля ви, изключете това нещо.

ГЛАВА 107

Все още се изливаше пороен дъжд, когато паркирах зад джипа на Клеър.

Пресякох улицата под дъждовните камшици, притичах около 50 метра до входната врата на „Сузи“. Отворих, а от вътрешността се разнесе звукът от потракване на прибори и уханието на пиле с къри.

Закачих си връхната дреха на закачалката от вътрешната страна на вратата. Видях, че Сузи е впрегнала обичайните си клиенти в състезание по лимбо, а групата загряваше.

Сузи ми подвижна:

— Линдси, сваляй мокрите обувки! Хайде, пробвай се!

— Няма начин, Сюз — разсмях се аз. — Не забравяй, че тоя номер вече съм го виждала.

Вмъкнах се в задната стаичка. Поразговорих се с Лорейн и си поръчах една „Корона“.

Юки ми помаха от задната част на заведението. После Синди вдигна очи и се засмя. Аз се настаних на пейката до приятелката си Клеър. Отдавна не бяхме излизали всички заедно. Твърде дълго време.

Когато бирата ми пристигна, Синди предложи да вдигнем тост за мое здраве за задържането на Гари Тенинг.

Засмях се и казах:

— Бях повече от мотивирана, Синди! Не съм свикнала да имам съквартирантка, а ти щеше да се нанесеш в апартамента ми завинаги, ако не бях хванала копелето.

Юки и Клеър не бяха запознати с подробностите, затова им ги разказах.

— Той пише книга със заглавие „Отчетност“ — им казах. — Подзаглавието е „Статистически компендиум на двайсети век“.

— Стига бе! Тоест пише за всичко, което се е случило за последните сто години? — попита Юки.

— Да, ако можеш да наречеш страници, пълни със статистика, „писане“. Например колко мляко и колко зърно са били добити във

всеки щат през всяка година, колко деца са завършили училище, броят на нещастните случаи с кухненски уреди.

— Божичко, всичко това може да се види в „Гугъл“ — каза Юки.

— Да, обаче Гари Тенинг смята, че „Отчетност“ е неговото призвание — казах аз, докато Лорейн раздаваше менютата и бирата. — Препитава се като нощен пазач по строежите. Така му остава време за големите идеи.

— Как изобщо е чувал хората и шумовете в онази малка затворена стая? — попита Клеър.

— Шумовете се разнасят по тръбите и шахтите — каза Синди. — Чуват се на най-необичайни места. Аз например чувам от банята си някакви хора да пеят. Кой са? Къде са? Не знам.

— Дали не страда от хиперакузис? — каза Клеър.

— Моля? — попитах аз.

— Това е, когато центърът на слуха има проблеми с обработката на звука — каза ни Клеър, надвиквайки шума, който идваше от другото помещение, и потракването на съдовете в кухнята. — Звуците, които едва стигат до слуха на останалите, са непоносими за човек с такава заболяване.

— До каква степен? — попитах.

— До степен на самоизолация. Като се добави избухливост и социопатия, ето го Гари Тенинг.

— Фантомът от „Блейкли Армс“ — каза Синди. — Само ми обещавай, че няма да го пуснат под гаранция.

— Няма такава възможност — казах аз, — той си призна. Имаме оръжието на убийството. Това е затвор завинаги.

— Ако наистина има подобно нарушение на слуха, направо ще откачи в затвора — каза Юки, докато Лорейн ни носеше ястията.

— Какъв слух! — каза Синди и посочи с пръсти ушите си.

Ние се нахвърлихме на ястията, разказвахме си истории и споделяхме проблеми. Клеър ни каза, че работата ѝ се увеличила двойно и че ще правят изпращане на доктор Джи, който получил изключително предложение за работа някъде в Охайо.

Вдигнахме тост за доктор Германюк, а после Клеър попита Юки как се чувства напоследък.

— Чувствам се малко двояко — каза Юки и се засмя. — На моменти си мисля: Фредалито линдо ще убеди съдебните заседатели,

че е доказано луд. На следващата сутрин се събуждам с твърдото убеждение, че ще скъсам шортите на Мики Шърман.

Влязохме в схватка по повод на името, което щеше да даде Клеър на бебето, когато се роди. Синди се развика: „Маргарита, ако е момиче!“, и спечели рунда.

Много скоро от вечерята останаха само кокалите, кафето беше сервирано, а изгладнелите евентуални посетители бяха върнати от вратата.

Изсипахме необходимата сума на масата до сметката и с взаимно окуражаване се втурнахме под дъжда. Аз изскочих последна.

Карах към Потреро Хил, загледана в ритъма на чистачките и светлината от фаровете на автомобилите, идващи срещу мен. Чувствах, че тишината в края на този страховит ден и срещата с приятелките ми помагаше да дойда на себе си.

Джо нямаше да ме чака на прага.

Дори Марта беше все още във ваканция.

Гръмотевиците трещяха, докато се изкачвах по стълбите към жилището си.

Все още валеше, когато се пъгнах в леглото си сама.

ГЛАВА 108

На следващата сутрин с Рич се въртахме на бюрата си, докато чакахме да дойде Мери Джордан. Тя пристигна след десет минути и имаше много изплашен вид.

Поканих офис мениджъра на „Уестуд Реджистри“ да се присъедини към нас в онази клетка без прозорци, която в участъка наричаме „столова“. Рич ѝ предложи стол, аз направих кафе — черно, с две захарчета, както я видях да го пие предишния път.

— Моля се за Мадисън — каза Джордан, стиснала ръце в скута си: Под очите си имаше големи тъмни сенки. — В сърцето си чувствам, че следвам волята Божия.

Думите ѝ предизвикаха мрачно предчувствие у мен, което сякаш стегна на възел стомаха ми.

— Какво си сторила, Мери?

— Когато господин Ренфру излезе тази сутрин, отново отворих вратата на офиса му. Поразрових още малко.

Тя вдигна голямата си чанта на масата и извади сиво-синя подвързана с плат старомодна счетоводна книга. Имаше етикет КУИНСБЪРИ РЕДЖИСТЪР.

— Писано е с почерка на господин Ренфру — каза Джордан, сочейки прегледните печатни букви и номерата. — Това са данни за бизнеса, който са развивали семейство Ренфру в Монреал преди две години.

Джордан отвори книгата и в нея между две страници беше втъкната някаква хартия. Джордан я извади и я обърна.

Беше снимка на четиригодишно русо момче с невероятни синьо-зелени очи.

— Имате ли няколко минути? — попитах я аз.

Тя кимна.

Бях се сблъскала при асансьора с Кати Валой, затова знаех, че е тук. Обадих ѝ се и обясних за снимката на момчето и за счетоводната книга.

Казах:

— Семейство Ренфру явно обикалят континента и отварят агенции тук и там. Кати, мисля, че в момента гледаме снимката на някоя друга жертва.

Кати сигурно беше взела стълбите по две наведнъж, защото се появи в столовата едва ли не преди да съм ѝ затворила телефона.

Отново попита Мери Джордан дали е стигнала до тази информация по собствено желание и дали е сигурна, че не е действала като наш агент.

— Ще се свържа със съдия Мърфи — каза Валой, като се взря в снимката и прокара и двете си ръце през късата черна коса. — Да видим какво мога да направя.

Минути след като изпратихме Джордан до асансьора, Кати Валой се върна при нас.

— Веднага ще ви издам заповед за обиск.

ГЛАВА 109

Пол Ренфру отвори вратата на „Уестуд Реджистри“ след нашето почукване. Изглеждаше елегантен в сивия си костюм, свежата риза, вратовръзката и красиво подстриганата си коса с цвят на ръж. Неговите високо поставени вежди хвъркнаха още повече над очилата без рамка, а усмивката му разцъфна.

Той изглеждаше щастлив да ни види.

— Има ли добри новини? Открихте ли Мадисън? — попита.

После видя четиримата униформени полицаи, които изскочиха от вана.

— Господин Ренфру, имаме заповед за обиск — казах аз.

Конклин направи знак на униформените, те се качиха по стълбите с празни кашони в ръка. И ни последваха по дългия коридор до офиса на Ренфру.

Работното му място изглеждаше подредено, на бюрото му имаше чаша чай, чиния с полуизядена кифла, която беше оставена до няколкото отворени досиета.

— Защо не ни разкажете за „Куинсбъри Реджистър“ — попитах го аз.

— Седнете, седнете — каза той и ми посочи единия от двата малки дивана в ъгъла на стаята.

Аз седнах, Ренфру се настани на работния си стол на колелца, като през цялото време хвърляше угрижени погледи в посоката, в която поеха предвожданиите от Конклин полицаи. Те започнаха да прибират папки в кашоните.

— „Куинсбъри“ не е някаква тайна — каза Ренфру. — Щях да ви обясня, че сме прекратили този бизнес, защото пропадна. — И ми показва ръцете си, сякаш да видя, че са празни. — Просто не съм толкова добър бизнесмен — каза той.

— Трябва да говорим със съпругата ви — казах аз.

— Да, разбира се. Тя също би искала да говори с вас. Довечера взема самолета от Цюрих.

Откритият подход на Ренфру беше толкова обезоръжаващ, оставих го да си мисли, че ме е спечелил. Усмихнах му се, а после попитах:

— Познавате ли това дете?

Ренфру взе снимката на русокосото дете със сини очи и я разгледа.

— Не го познавам. Защо?

Конклин се приближи, следван от един полицаи, носеше няколко подвързани книги под мишница.

— Господин Ренфру, имате забрана да извършвате всякаква бизнес дейност през следващите седемдесет и два часа, което включва и ползването на служебния телефон. Това е полицаи Пат Нунан. Той ще се погрижи да спазите забраната, докато срокът ѝ изтече.

— Тук ли ще стои?

— Докато не дойде смяната му след осем часа. Интересувате ли се от футбол? Пат е голям фен на „Файтинг Айриш“. Стига да ви е интересно, ще ви надуе главата с коментари.

Нунан се засмя, но лицето на Ренфру остана безизразно.

— И най-добре ще е да не напускате града, господин Ренфру. Никак няма да е във ваша полза.

ГЛАВА 110

Напрежението в офиса на Трачио беше достигнало точката на непоносимост. Неукротимият медиян звяр ни тормозеше с рева си през цялата седмица: в ефира, във вестниците, дори в таблоидите по супермаркетите. А ние нямахме опровержение.

Беше убито деветнайсетгодишно момиче. Беше отвлечено дете от известна фамилия и се предполагаше, че вече е мъртво.

Чувството беше ужасно и всички в кабинета на Трачио го приемахме лично.

— Боксър, докладвай на началника — инструктира ме Джейкъби.

Погледнах Джейкъби с поглед, който казваше: „Знам какво да правя, лейтенант.“

Описах напредъка, който бяхме постигнали, като сложих всяко от наличните доказателства на бюрото. Първо копията на бележките на похитителите. После снимките на трите деца — Ерика Уитън, Мадисън Тайлър и непознатото момченце със синьо-зелени очи.

Казах:

— Не можем да идентифицираме момченцето. Ренфру твърди, че не го познава, но снимката на момчето беше в негова счетоводна книга.

Рич сложи една до друга ведомостите на „Куинсбъри Реджистър“ и двете на „Уестуд Реджистър“.

Казах:

— Знаем, че Ренфру има три последователно основани агенции — в Бостън, тази в града ни, а и една по-раншна, „Куинсбъри Реджистър“ в Монреал. Полицията в Монреал е изоставила случая — продължих аз. — Момченце на име Андре Деверо е отвлечено от детска площадка в близост до дома му преди две години. И то е имало бавачка.

— Тя от „Куинсбъри Реджистри“ ли е била?

— Да — каза Конклин. — Прегледах тези книги. Наеми, разноски за намиране и докарване на момчетата от чужбина, суми за

офиси и за съдебни разходи, както и солидни такси за преместване — с всичко това семейство Ренфру постоянно са на загуба.

— Обаче продължават да въртят този бизнес — включих се аз. — По каква ли причина, чудна работа! Каква е ползата?

Лейтенант Маклийн подаде на Трачио разпечатка на снимката.

— Това е Андре Деверо — каза той за отвлеченото канадче. — Изглежда, че е точно момчето, чиято снимка открихме в счетоводната книга на „Куинсбъри Реджистри“. Бавачката му Брит Остерман е била шведка. Била е от „Куинсбъри Реджистри“. Само седмица след отвлечането му Брит Остерман е намерена в канавката на второкласен път. С куршум в главата. „Куинсбъри Реджистри“ е била собственост на двама американци, които се представяли като Джон и Тина Лангър — продължи Маклийн. — Семейството се изпарило след изчезването на Деверо/Остерман. Канадската полиция ни изпрати снимка на семейство Лангър.

Маклийн сложи на бюрото на Трачио друга принтирана снимка. На нея имаше мъж и жена, бели, на около четирийсет години.

Снимката беше направена в неформална обстановка, на някакъв рожден ден. Стаята беше прекрасно обзаведена. С ажурни пана. Мъжете бяха в елегантни костюми, а дамите — с коктейлни рокли.

Пръстът на Маклийн сочеше на снимката brunetka на около четирийсет години, която носеше дълбоко деколтирана рокля с бронзов цвят. Тя се беше облегла на рамото на усмихнат мъж, който я беше обгърнал с ръка.

Можех само да гадая коя е жената, но познавах мъжа. Косата му беше черна, сресана назад. Имаше козя брадичка и не носеше очила.

Обаче аз бях видяла това лице съвсем скоро и го познавах.

Джон Лангър беше Пол Ренфру.

ГЛАВА 111

На обед този ден с Конклин бяхме в „Ънкълс Кафе“ в Китайския квартал. И двамата си бяхме поръчали специалитета за сряда — печено, картофено пюре и грах. Конклин беше нападнал пюрето си, но аз нямах никакъв апетит.

Имахме директна гледка през стъклената витрина към мрачната улица, тухлените къщи и „Уестуд Реджистри“.

Бременна китайка с опашчици доля чай в чашите ни. Когато секунда по-късно погледнах през прозореца, Пол Ренфру, както се беше нарекъл, излизаше от дома си и се канеше да слезе по външните стъпала.

— Погледни — чукнах по чинията на Конклин с вилицата си.

Мобилният ми извъня. Беше Пат Нунан.

— Господин Ренфру каза, че излиза за обяд. Щял да се върне до час.

Съмнявах се.

Ренфру се канеше да бяга.

Обаче нямаше никаква представа колко много очи го следят.

Конклин плати сметката, а аз се обадох на Станфорд и Джейкъби, закопчах якето си и се загледах във ведрата походка на Ренфру, който крачеше покрай магазини за чай и сувенири в посока към ъгъла на „Уейвърли“ и „Клей“.

С Конклин се качихме в нашия полицейски форд краун, а Ренфру отключи вратата на тъмносиньото си БМВ. Той погледна през рамо, после се качи в колата си и пое на юг.

Дейв Станфорд и партньорката му Хедър Томсън се залепиха за Ренфру, когато той стигна до улица „Сакраменто“, а Джейкъби и Маклийн поеха по северното шосе към „Бродуей“.

Нашите уки-токита звънкаха и бръмчаха, докато хората от екипа съобщаваха местонахождението си и това на БМВ-то, като го следваха, изоставаха, забавяха и отново го следваха.

Сърцето ми биеше със стабилен ритъм, докато карахме подир Пол Ренфру, който ни водеше Бог знае къде.

Минахме по Бей Бридж, поехме на север по магистрала 24 и накрая влязохме в окръг Контра Коста.

С Конклин бяхме начело, когато колата на Ренфру свърна от Алтаринда Роуд по един по-тесен път в Оринда — тихо градче, почти скрито в гънките на обграждащите го хълмове.

Чух Джейкъби по уредбата в колата, той казваше на местната полиция, че извършваме наблюдение по текущо разследване на убийство. Маклийн поиска подкрепление от щатската полиция и после се обади на полицията в Оукланд и поиска хеликоптер, който да помогне за наблюдението. След това чух гласа на Станфорд. Той викаше тежката артилерия, отряд за реагиране на ФБР.

— Полицията на Сан Франциско току-що загуби контрол над преследването — казах на Конклин, докато БМВ-то на Ренфру забавяше ход, а после зави по алеята на бяла къща с много фронтони и сини капаци на прозорците.

Конклин подмина къщата със спокоен вид.

Направихме обратен завой на отбивката в края на пътя, върнахме се по улицата и скрихме колата на едно засенчено от дървета място срещу къщата, пред която Ренфру беше паркирал синьото си БМВ до един черен миниван хонда.

Не можеше да е случайност.

Това трябваше да е същият миниван, с който бяха отвлечени Мадисън Тайлър и Паола Ричи.

ГЛАВА 112

Проверих регистрационните номера на вана с компютъра в колата. Мислех си да взема заповед за обиск, да конфискувам вана, да запаля пламъчето на надеждата, че може да открием капки от кръвта на Паола Ричи някъде по шевовете на тапицерията. Това щеше да е истинско доказателство, което да свърже Ренфру с отвлечането на Паола Ричи и Мадисън Тайлър.

През следващия час бяха установени два периметъра. Вътрешният периметър ограждаше къщата с фронтоните. Външният периметър обхващаше зона от две пресечки около нея.

В къщата нямаше никакво движение, чудех се какво ли се случва вътре. *Дали Ренфру си опакова багажа? Унищожжава ли документи?*

Беше почти четири следобед, когато пет черни джипа се появиха по пътя. Те паркираха до тротоара перпендикулярно на входа на къщата с фронтоните.

Дейв Станфорд дойде до прозореца на колата ми. Подаде ми рупор. Опашката му беше прибрана по стандартите на ФБР, а настроението в сините му очи беше угаснало. Дейв вече не работеше под прикритие.

Каза ми:

— Повикахме специалистите, Линдси. Обаче Ренфру те познава, опитай се да го изкараш от къщата.

Конклин завъртя ключа и потеглихме, пресякохме улицата, спряхме на алеята на Ренфру. Бяхме препречили с колата и вана, и БМВ-то.

Взех рупора и застанах зад отворената врата на колата. Извиках: „Пол Ренфру, тук е сержант Боксър. Имаме заповед за арестуването ви по подозрение за убийство. Моля, излезте бавно с вдигнати ръце.“

Гласът ми прогърмя над тихата пресечка в края на града. Птиците шумно отлетяха.

Конклин ми пошепна:

— Движение на втория етаж.

Всеки мускул в тялото ми се напрегна. Очите ми пробягаха по фасадата на къщата. Не видях нищо, но кожата ми пареше. Като че усещах насочено към мен оръжие.

Отново вдигнах рупора, натиснах бутона.

— Господин Ренфру, това е последният ви шанс. Около къщата ви има достатъчно огнестрелно оръжие, за да я превърне в отломки. Не ни карайте да стигаме дотам.

Външната врата се отвори. Ренфру се появи в сянката. Извика:

— Излизам. Не стреляйте! Моля ви, не стреляйте!

Хвърлих поглед вляво, за да видя какво предприема екипът за бързо реагиране на ФБР. Дюзина или повече пушки М-16 държаха вратата на прицел. Знаех, че някъде на покрива, може би на 50 метра, снайперист е прицелил в главата на Ренфру ремингтън 700 с мощен оптичен мерник.

— Застанете отпред, така че да ви виждам — извиках на човека, застанал на прага. — Правилно решение, господин Ренфру — викнах отново. — Сега се обърнете и отстъпвайте с гръб по посока на гласа ми.

Ренфру стоеше под фронтоната на входа за къщата. Между нас се простираше десетметрова зелена поляна.

— Не мога — каза Ренфру със слаб, почти умолителен глас. — Ако изляза, тя ще ме застреля.

ГЛАВА 113

Ренфру изглеждаше уплашен, а имаше и основателна причина. Едно негово погрешно движение — и животът му нямаше да продължи повече от две секунди.

Обаче не го беше страх от нас.

— Кой ще ви застреля? — извиках аз.

— Съпругата ми Лора. Тя е горе с оръжие. Не мога да я накарам да излезе. Мисля, че иска да ме накара да се откажа да се предам.

Този обрат беше неприятен. Ако искахме да разберем какво се е случило с Мадисън Тайлър, трябваше да опазим Пол Ренфру жив.

— Правете точно каквото ви казвам — извиках му аз. — Свалете си сакото и го хвърлете... Добре. Хубаво. Сега обърнете джобовете на панталона си.

Радиопредавателят ни работеше, така че всеки на нашата честота можеше да ме чуе.

— Разкопчайте си колана, господин Ренфру. И си свалете панталона.

Той ме изгледа, но се подчини. Панталонът му се смъкна, ризата му стигаше до бедрата.

— Сега бавно се извъртете. На триста и шейсет градуса. Запретнете ризата така, че да виждам кръста ви — казах, а той се подвоуми дали да се подчини. — Добре, сега можете да си вдигнете панталона.

Той побърза да го вдигне.

— Сега искам да засучете крачолите на панталона до коленете.

— Много хубави крака като за мъж — каза Конклин над покрива на колата. — Хайде да го измъкнем оттук!

Кимнах му, като си мислех, че ако съпругата му е слязла долу, може да го гръмне през отворената врата.

Казах на Ренфру да си пусне крачолите, да излезе и да се долепи до стената на къщата.

— Ако правите каквото ви кажа, няма да може да ви вземе на прицел — казах му. — Дръжте и двете си ръце до стената. Тръгнете

към южната страна на къщата. После легнете. Сложете си ръцете на врата.

Когато Ренфру легна на земята, черна кола зави по ливадата. От нея изскочиха двама агенти на ФБР и го закопчаха с белезници, после го повлякоха.

Тъкмо го настаняваха на задната седалка на колата, когато чух звук от счупване на стъкло на втория етаж на къщата с фронтоните. По дяволите!

На прозореца изникна лице на жена.

В ръката си тя държеше пистолет, той беше притиснат в слепоочието на малко момиченце, което беше замръзнало с отворена уста.

Момиченцето беше Мадисън Тайлър.

А жената, която държеше пленницата, беше Тина Лангър, тоест Лора Ренфру, и имаше вид на убийца. Лицето ѝ беше изкривено от гняв, но без помен от страх.

Тя извика през прозореца:

— Краят на играта е най-интересната част, нали, сержант Боксър. Искам да ми се осигури безопасно излизане. Имам предвид безопасно напускане за мен и Мадисън. Онзи хеликоптер става като за начало. Някой да се свърже с пилота. Кажете му да се приземи на поляната. Веднага. Моментално. И ако някой се приближи, ще застрелям малката...

Видях черната дупка, която цъфна на челото ѝ, преди да чуя изстрела на ремингтъна от покрива на съседната сграда.

Мадисън изпищя, а жената на име Лора Ренфру застина в рамката на прозореца.

Тя пусна момиченцето, когато се строполи.

ГЛАВА 114

Дали всичко с Мадисън Тайлър беше наред? Само за това си мислех, когато с Конклин влетяхме в стаята на втория етаж. Момиченцето не се виждаше никъде.

— Мадисън — извиках силно.

До вратата видях единично легло. На леглото имаше отворен куфар, а вътре бяха нахвърляни детски дрехи.

— Къде си, миличка? — извика Рич Конклин, щом се приближихме до дрешника. — Ние сме от полицията.

Стигнахме до дрешника едновременно.

— Мадисън, всичко е наред, миличка — казах и натиснах дръжката. — Никой няма да ти причини зло.

Отворих вратата, видях купчина дрехи на пода, които се движеха заедно с нечие дишане.

Спрых, все още уплашена от онова, което можеше да видя.

— Мади — казах аз, — името ми е Линдси, аз съм полицайка. Дошла съм да те отведа у дома.

Поразбутах купчината дрехи, струпани на пода, и най-сетне видях малкото момиченце. То хлипаше тихичко, беше се обгърнало с ръце и се люлееше със затворени очи.

Благодаря ти, Господи! Беше Мадисън.

— Всичко е наред, миличка — казах ѝ, а гласът ми трепереше. — Всичко ще бъде наред.

Мадисън отвори очи, а аз протегнах ръце към нея. Тя се хвърли към мен, прегърнах я силно и притиснах буза до главицата ѝ.

Отворих мобилния си телефон и намерих номера, който бях записала в паметта. Ръцете ми трепереха толкова силно, че трябваше да го набера отново.

Тя вдигна на второто позвъняване.

— Госпожо Тайлър, тук е Линдси Боксър. Аз съм с инспектор Конклин, Мадисън е при нас. — Сложих телефона до лицето на Мадисън и пошепнах: — Кажи нещо на мама.

ГЛАВА 115

По-рано вечерта с Конклин бяхме в централата на ФБР на авеню „Голдън Гейт“, на тринайсетия етаж. Настанихме се в стая с още петнайсет агенти и полицаи и гледахме на видеомониторите как Дейв Станфорд и партньорката му Хедър Томсън разпитват Ренфру.

Седях до Конклин и гледах Станфорд и Томсън, които разкриваха актовете на насилие, извършени от Пол Ренфру, известен също и като Джон Лангър, и като Дейвид Корнуол, а също и като Джоузеф Уолър, последното беше рожденото му име.

— Опиянява го вниманието — казах на Конклин.

— Добре че не съм заедно с него в стаята за разпит — отвърна той. — Не бих понесъл това нещо.

„Нещото“ беше дружелюбността и откритостта на Уолър. Нито се правеше на интересен, нито се държеше предизвикателно — той говореше със Станфорд и Томсън като че ли бяха колеги, с които щеше да продължи най-приятелските си отношения, след като приключеше интелигентния си разказ.

С Маклийн и Конклин седяхме като заковани, докато той изброяваше имената на жертвите: Андре Девро, Ерика Уитън, Мадисън Тайлър, а и едно момиченце на име Доротия Алварес от Мексико Сити.

Дете, за което дори не бяхме разбрали.

Дете, което все още може би беше живо.

Както отпиваше от кафето си, Уолър сподели със Станфорд и Томсън къде трите изчезнали деца служеха за сексиграчки в домовете на богаташи на различни места по цялото земно кълбо.

Каза:

— Идеята дойде от жена ми — да внасяме красиви момичета от Европа, да ги пласираме като бавачки в образцови семейства. После да намираме купувачи за децата. Аз се занимавах с бавачките. Такава ми беше работата. Момичетата ми се гордееха, че работят с най-красивите, умни и даровити деца. А аз окуражавах момичетата да ми разказват за тях.

— Значи на практика бавачките са посочвали децата, но не са имали представа какви са плановете ви — каза Томсън.

Ренфру се усмихна.

— Как намирахте купувачи? — попита Станфорд.

— Слуховете разнасяха имената — каза Ренфру. — Клиентите ни бяха все хора с пари и положение, а аз винаги съм бил сигурен, че децата са в добри ръце.

Доповръща ми се, но стиснах здраво подлакътниците на стола си и приковах поглед в екрана.

— Държали сте Мадисън повече от две седмици — каза Томсън. — Струва ми се доста рисковано.

— Чакахме парите — каза Уолър със съжаление. — За Мадисън бяхме поискали милион, но сделката зацикли. Имахме и друга оферта, не толкова изгодна, а после първият купувач се обади, за да плати. Тези няколко допълнителни дни ни костваха всичко.

— Колкото до отвличането на Мадисън и Паола — продължи Станфорд, — то е било извършено в присъствието на доста хора в парка. Много впечатляващо изпълнение. Наистина ми се ще да разбера как сте успели.

— А, да. Трябва обаче да ви кажа, че почти се беше провалило — каза Уолър, въздъхна дълбоко при спомена и сякаш се замисли как да поднесе историята. — Подкарахме вана покрай площадката в парка Алта Плаза — каза психопатът в елегантен сив костюм. — Помолих Паола и Мадисън да дойдат с нас. Децата имаха пълно доверие на бавачките, а бавачките имаха пълно доверие на нас.

— Гениално — каза Станфорд.

Ренфру кимна и като получи такава голяма подкрепа, се вдъхнови да продължи.

— Казахме на Паола и на Мадисън, че има спешен случай в къщата на семейство Тайлър, че Елизабет Тайлър е паднала. Упоих Мадисън с хлороформ на задната седалка, точно по този начин действвахме и предишните три пъти. Само че Паола се опита да хване волана. Можеше да загинем всички. Трябваше да я премахна. Вие как бихте постъпили на мое място? — попита Ренфру.

— Щях да те задуша още в люлката — каза Станфорд. — Много съжалявам, че не съм имал тази възможност.

ПЕТА ЧАСТ
ФРЕДАЛИТО ЛИНДО

ГЛАВА 116

Залата беше претъпкана: съдебни служители, криминални репортери, семействата на жертвите и още маса народ, присъствал на стрелбата, която Алфред Бринкли беше открил на „Дел Норте“. Тихият шепот се извиси до тътен, когато двама от охраната вкараха Бринкли в залата.

Ето го!

Стрелецът от ферибота.

Мики Шърман изчака прав да свалят белезниците на Алфред Бринкли. Той придърпа стол за клиента си, който го попита:

— Ще имам ли възможност?

— Обмислям го — отвърна Шърман. — Сигурен ли си, Фред?

Бринкли кимна.

— Добре ли изглеждам?

— Да, изглеждаш чудесно.

Мики седна и огледа хубаво своя блед и кльощав клиент с неравномерно подстригана коса, рани от бръсненето и лъскав костюм, който му стоеше като на плашило.

Основно правило беше да не подлагаш клиента си на разпит, ако не си принуден, а дори и тогава го правиш само ако клиентът ти вдъхва доверие и предизвиква достатъчно съчувствие, за да умилостиви съдебните заседатели.

Фред Бринкли беше неугледен и потиснат.

От друга страна, какво губят? Обвинението разполага с видеозаписа, показанията на очевидците и признанията на извършителя. Шърман обмисляше идеята. Да, има голям риск, но пък Фредалито линдо можеше да убеди съда, че шумът в главата му е непоносим до такава степен, че не е бил на себе си, когато е стрелял по онези клетки хора...

Фред имаше право да свидетелства в своя защита, но Шърман смяташе, че би могъл да го разубеди. Все още не беше готов с решението си, когато съдебните заседатели седнаха по местата си.

Съдебният пристав обяви началото на заседанието, а в залата се възцари пълно мълчание, заредено с очакване.

Съдия Мур погледна над черните рамки на дебелите стъкла и попита:

— Готов ли сте, господин Шърман?

— Да, господин съдия — отговори Шърман, стана и закопча средното копче на сакото. Обърна се към клиента си: — Фред...

ГЛАВА 117

— И така, след като се е случило нещастieto със сестра ти, си бил в психиатрията в Напа? — попита Шърман, като отбеляза наум, че Фред се чувства доста комфортно на свидетелското място, по-добре, отколкото беше очаквал.

— Да, опитах да се самоубия. Направо полудях.

— Разбирам. Беше ли подложен на медикаментозно лечение?

— Да. Дори самият факт, че си на шестнайсет години, е достатъчен за полудяване, и без да си видял как сестричката ти умира пред очите ти.

— Бил си потиснат, защото гикът е хвърлил сестра ти зад борда, а ти не си успял да я спасиш?

— Господин съдия — изправи се Юки, — нямаме нищо против господин Шърман да дава показания, но в такъв случай е редно поне да се закълне.

— Ще задам друг въпрос — продължи към клиента си Шърман, спокоен и с хладнокръвна усмивка. — Фред, чуваше ли гласовете в главата си преди нещастния случай със сестра ти?

— Не, този глас се появи след инцидента.

— Можеш ли да обясниш на заседателите за какво става дума?

Бринкли преплете пръсти на темето си и пое дълбоко дъх, сякаш да покаже как се явяват гласовете.

— Ами има повече от един глас — обясни той. — Има глас на жена, монотонен и протяжен, но тя не е важна. Има друг глас — е, той е много гневен. Необуздан, крещи от гняв. Той ме управлява.

— Този глас ли ти заповяда да стреляш на ферибота?

Бринкли кимна с нещастен вид.

— Той крещеше: „Убивай, убивай!“, нищо друго нямаше значение. Само него чувах. Можех да направя само това, което той ми заповядваше. Съществуваше само той, всичко останало беше ужасен сън.

— Фред, правилно ли е да се каже, че ако не бяха тези гласове, ти никога не би стрелял по никого през петнайсетте години, откакто се е

случило нещастieto със сестра ти? — попита го Шърман.

Той забеляза, че губи вниманието на клиента си, че Фред е вперил поглед към публиката.

— Онази там е майка ми — каза той с изненада в гласа. — Това е мама!

Главите на всички се извърнаха към симпатична афроамериканка със светла кожа, на възраст малко над петдесетте — тя се движеше покрай редовете, усмихна се сковано на сина си и седна.

— Фред — обърна се към него Шърман.

— Мамо, ще кажа всичко — извика Бринкли, а гласът му беше задавен от вълнение, по лицето му се четеше болка. — Чуваш ли, мамо? Пригответи се да чуеш истината! Господин Шърман, вие нищо не разбирате. Продължавате да наричате случилото се със сестра ми „нешастен случай“. Смъртта на Лили не беше случайност!

Шърман се обърна към съдията и с невъзмутим тон каза:

— Господин съдия, може би моментът е подходящ за почивка.

Бринкли рязко прекъсна адвокатата си:

— Не искам почивка. А и честно казано, повече нямам нужда от вашите услуги, господин Шърман.

ГЛАВА 118

— Господин съдия — продължи спокойно Шърман, като се опита по възможност да демонстрира, че клиентът му не се държи непредвидимо и не се готви за скок в пропастта, — моля ви показанията на господин Бринкли да не се вземат предвид.

— На какво основание, господин Шърман?

— Аз правех секс с нея, мамо! — изкрещя Бринкли. — И преди го бяхме правили. Тя тъкмо се събличаше, когато гикът я удари.

Някой от публиката възкликна: „Боже мой!“

— Господин съдия — намеси се Шърман, — тези показания нямат връзка с делото.

Юки скочи.

— Господин съдия, лично господин Шърман даде думата на свидетеля, който е и негов клиент!

Бринкли извърна очи от майка си и закова съдебните заседатели по местата им с напрегнат остър поглед.

— Заклех се да кажа истината! — заяви той, докато хаосът се вихреше в съдебната зала. Дори чукчето на съдията, който удряше с такава сила, че можеше да сцеди поставката, не се чуваше в бъркотията. — Истината е, че не си мръднах пръста, за да спася сестра си — продължи той, а от устата му хвърчеше пяна. — А убих хората на ферибота, защото той ми каза. Аз съм изключително опасен човек.

Шърман седна на мястото си и спокойно прибра книгата си в папката.

Бринкли крещеше:

— Онзи ден на ферибота се прицелих с оръжието си в хората и натиснах спусъка. Може да го направя отново.

Съдебните заседатели гледаха втрещени как Алфред Бринкли избърса с длани сълзите по хълтналите си бузи.

— Достатъчно, господин Бринкли — изрева съдията.

— Вие сте се заклели да въздавате справедливост — тръбеше Бринкли, като ритмично се потупваше с ръце по коленете. — Трябва да ме убиете заради стореното на онези хора, това е единственият начин

да бъдете сигурни, че няма да го направя отново. Ако не се произнесете за смъртна присъда, кълна се, пак ще го направя.

Мики Шърман сложи папката в лъскавото си метално куфарче и щракна ключалките. Случаят беше приключен.

— Господин Шърман — каза съдия Мур с порозовяло от бяс лице, — имате ли още въпроси към този свидетел?

— Никакви, господин съдия.

— Госпожице Кастеляно, искате ли да разпитате свидетеля?

Юки нямаше какво да добави към изказването на самия Бринкли, според което, ако не го осъдеха на смърт, щеше да убива отново.

— Нямам други въпроси, господин съдия — отговори тя.

Но докато съдията подканяше Бринкли да стане, малка червена лампичка замига в ума на Юки.

Дали Бринкли беше забил пироните в собствения си ковчег?

Или това беше поредното изпълнение, с което да убеди съдебните заседатели, че е по-луд, отколкото Мики Шърман можеше изобщо да заяви и докаже?

ГЛАВА 119

Фред Бринкли седна на твърдото легло в малката си килия на десетия етаж на Съдебната палата.

Навсякъде около него се чуваше шум — гласовете на другите затворници, скърцането на металната количка, затварянето на вратите, ехото по коридора.

Държеше подноса с вечерята в скута си. Изяде сухите пилешки гърди с воднистото картофено пюре и коравото хлебче, съвсем същото му бяха дали за ядене и вчера. Дъвчеше храната старателно, но без да усеща вкуса.

Избърса устата си с кафявата хартиена салфетка, намачка я, докато не стана стегната и плътна като мрамор и я остави точно в центъра на чинията.

После прилежно подреди отстрани пластмасовите прибори, стана от леглото, направи две крачки и пъкна подноса под вратата.

Върна се на тясното легло и се облегна на стената, а краката му увиснаха откъм дългата страна. В тази поза виждаше мивката отляво и празната тухлена стена срещу себе си.

Стената беше боядисана в сиво, на места бяха надраскани телефонни номера и прякори, както и символи, които той не разбираше.

Започна да брой тухлите в стената, проследяваше мислено спойката между тях, сякаш разтворът, който ги слепеше, беше лабиринт, а решението се криеше някъде между тухлите.

Отвън един от охраната вдигна подноса. На баджа му пишеше Ози Куин.

— Време е да си изпиеш хапчетата, Фреди — каза той.

Бринкли отиде до вратата, протегна ръка през решетката и взе малката хартиена чашка, която съдържаше лекарствата му. Пазачът гледаше как Бринкли ги изсипва в устата си.

— Ето на — Ози му подаде друга хартиена чашка, този път с вода. Пак погледна, за да се увери, че Бринкли е глътнал хапчетата. — След десет минути гасим лампите — рече той на Фред.

— Не пускайте дървениците да излизат — каза Фред.

Върна се на матрака си и отново се облегна на стената. Опита да си тананика под нос.

А после се хвана за ръба на леглото и се хвърли с глава към тухлената стена.

И още веднъж.

ГЛАВА 120

Когато Юки се върна в съдебната зала, шефът ѝ Ленард Паризи седеше до Дейвид Хейл на масата на защитата. Юки се беше обадила на Лен веднага щом разбра за опита за самоубийство на Бринкли. Обаче не очакваше да го заvari в съда.

— Ленард, радвам се да те видя — каза тя, а си помисли: „По дяволите! Той ли ще поеме случая? Това ли ще ми погоди?“

— Съдебните заседатели са одобрили, така ли? — попита Паризи.

— Поне така са казали на съдията. Никой не е имал възражения. Мики дори не поиска отлагане.

— Чудесно. Обичам този самодоволен задник! — изръмжа Паризи.

Шърман тъкмо беседваше с клиента си. Очите на Бринкли бяха целите в синини. На главата си имаше широка превръзка, носеше бледосиня болнична пижама и долнище на райета.

Той се втренчи в масата, като подръпваше косъмчетата на ръката си, докато Шърман му говореше, и дори не погледна нагоре, когато приставът извика: „Всички да станат!“

Съдията се настани, наля си чаша вода, после попита Юки дали е готова със заключителната си реч.

Юки каза, че е готова.

Тя отиде до катедрата, чуваше туптенето на пулса си в ушите. Прочисти гърлото си, после поздрави съдебните заседатели и започна.

— Ние не сме се събрали тук, за да определим дали господин Бринкли има проблеми с психиката — каза Юки. — Ние всички имаме подобни проблеми и някои се справят с тях по-добре от други. Господин Бринкли твърди, че чува гневни гласове в главата си, и вероятно е така. Не можем да сме сигурни, а и не е от значение. Важното е, че умственото заболяване не дава право на никого да убива, дами и господа, а чуването на гласове не променя факта Алфред Бринкли ясно да е осъзнавал, че извършеното от него на ферибота в деня, когато е езекутирал жертвите си, е престъпно деяние. Невинни

жертви — включително и най-невинното същество, деветгодишно момченце. Откъде да разберем дали господин Бринкли е осъзнавал, че онова, което прави, е престъпно? — попита тя съдебните заседатели. — Знаем го, защото го издават всичките му действия. — Юки направи ефектна пауза, огледа залата. Забеляза прикования в нея тежък поглед на Лен Паризи, налудничавия блясък в очите на Бринкли. Забеляза също така, че съдебните заседатели я гледат в очакване да продължи... — Нека да разгледаме поведението на господин Бринкли — каза тя. — Първо, той е носел на ферибота зареден „Смит енд Уесън“ десети модел. Второ, той е изчакал фериботът да спре на кея, така че да не се окаже в безизходно положение някъде насред залива. Това показва, че деянието е планирано. Показва, че има умисъл. Докато „Дел Норте“ е акостира — каза Юки, като прикова поглед в съдебните заседатели, — Алфред Бринкли внимателно се е прицелвал с револвера си в пет човешки същества. После е побягнал. Тичал е, сякаш го преследва дяволът — продължи Юки. — Това означава съзнание за вина. Той е знаел, че извършеното от него е престъпно. Господин Бринкли се е крил в продължение на два дни, преди да се предаде и да си признае, защото много добре е знаел, че е извършил престъпление. Ние не можем да знаем какво точно се е въртяло в главата на господин Бринкли на първи ноември, но знаем какво е извършил. Самият господин Бринкли го призна вчера следобед. Той се е прицелвал в жертвите си — тук Юки сви китката си като оръжие и бавно го завъртя в полукръг с вдигнати рамене, като се придвижи към публиката и съдебните заседатели. — Натиснал е спусъка шест пъти. Предупреди ни, че е опасен. Най-ясното доказателство за неговата вменяемост е това, че той се съгласи с нас по всички точки. Той е виновен. Трябва да бъде осъден на най-тежкото наказание, предвидено в закона. Моля ви да осъдите господин Бринкли, за да не ни се налага да се тревожим, че той обикаля наоколо със заредено оръжие.

Юки почувства, че се изчервява и вълнува, когато седна до Лен Паризи. Той ѝ прошепна:

— Чудесна заключителна реч! Висока класа!

ГЛАВА 121

Мики Шърман незабавно скочи. Той се обърна към съдебните заседатели, за да им разкаже кратка, но трагична история с тон, с който би я разказал на майка си или на любимата си.

— Приятели, трябва да призная — започна той, — че Фред Бринкли наистина е искал да стреля по хората и го е сторил. Не съм го отричал и няма да го отрека. Какви са били мотивите му? Имал ли е вражда с някоя от жертвите? Дали става дума за грабеж, за провалена наркосделка? За самозащита? Не, не и не. Полицията така и не откри разумна причина, поради която Фред Бринкли е убил всички онези хора, защото няма такава. Обаче дори когато няма видим мотив за дадено престъпление, остава въпросът: „Защо?“ Фред Бринкли е страдал от шизоафективно разстройство, което е болест, както е левкемията или множествената склероза. Не си е причинил сам болестта, дори не е подозирал, че я има. Когато Фред е убивал тези хора, той не е осъзнавал, че това е престъпно деяние, дори не е осъзнавал, че те са реални човешки същества. Той ви каза. Единственото, което е чувал, е силен, заплашителен глас в ума му, който му е заповядвал да убива. Единственият начин да се отърве от този глас е бил да се подчини. Не трябва да се прави заключение само по нашите твърдения обаче, че Алфред Бринкли е невменяем. Той има психично заболяване отпреди петнайсет години, когато е бил пациент в психиатрията. Много свидетели потвърдиха, че са видели господин Бринкли да разговаря с телевизорите и да си говори сам, при това да се удря по челото с такава сила, че по него са оставали отпечатьци от пръсти дълго след това — толкова много е искал да изкара гласовете от главата си. Също и доктор Санди Фридман, високоуважаван психиатър, който прегледа господин Бринкли три пъти, му постави диагноза шизоафективно разстройство — каза Шърман, като крачеше из залата. — Той ни потвърди, че в момента на престъплението Алфред Бринкли е бил в психотично, объркано състояние. Той страда от умствено заболяване, което му пречи да съобразява поведението си със законите на обществото. А именно такава е по дефиниция

невменяемостта. Тя не е измислена от адвокатите — продължи защитникът. Шърман направи още две крачки към масата на защитата и вдигна тежка книга с твърди корици. — Ето я Библията на психиатрите. Можете да я прегледате в стаята за размисъл, да прочетете за шизоафективното разстройство — това е жестоко умствено заболяване, което управлява действията на засегнатото от него лице. Клиентът ми не е за възхищение, целта не е да го удостоим с медал. Обаче Фред Бринкли не е и престъпник и нищо в миналото му не налага различен извод. Поведението му вчера беше демонстрация на неговото заболяване. Кой нормален човек ще поиска заседателите да го осъдят на смърт? — Шърман се върна до банката на защитата, остави книгата, после отпи глътка вода и се върна до катедрата. — В този случай доказателствата за лудост са много. Фред Бринкли не е убивал от любов, от омраза или за пари, или за тръпката. Не е престъпник. А е болен. Днес ви моля да направите единственото справедливо нещо. Да се произнесете за Фред Бринкли като за невинен поради невменяемост. Проявете доверие към системата, която ще държи този човек далече от останалите граждани.

ГЛАВА 122

— Изпуснахте много, като не чухте заключителната реч на Юки — каза Синди, сложила приятелски ръка на рамото на Юки и широко усмихната към мен и Клеър. — Беше трепач!

— Това вероятно е непредубеденото мнение на пресата? — попита Юки, леко се изчерви и прибра косата си зад ушите.

— Не, по дяволите! — засмя се Синди. — Говоря от свое име. Неофициално.

Бяхме в „Макбейнс“ срещу Съдебната палата, и четирите бяхме извадили мобилните си телефони на масата. Сидни Макбейн, която ни обслужваше и беше дъщеря на собственика, ни донесе четири чаши и две големи бутилки минерална вода.

— Вода за всички? — каза Сид. — Какво ви става, дами? Това е бар, ако ме разбирате.

Отговорих, като посочих с пръст всяка една от нас.

— Нещата стоят така, Сид. Работа, работа, работа. — После посочих Клеър и казах: — Бременна и на работа.

Сидни се засмя и поздрави Клеър, взе ни поръчките и се запъти към кухнята.

— Той наистина ли чува гласове? — попитах Юки.

— Може би. Много хора чуват гласове. Само в Сан Франциско са от пет до десет хиляди. Може неколцина такива да има и сега тук, в бара. Обаче не съм ги видяла да стрелят. Може и Фред Бринкли да е чувал гласове. Но във въпросния ден? Според мен е бил наясно, че върши престъпление.

— Копеле! — каза Клеър. — Това е изказването ми като очевидец и жертва.

И денят изникна в съзнанието ми с ужасяваща яснота. Видях окървавената палуба и чух писъците на пътниците, а и си представих колко уплашена е била Клеър, че умира. Спомням си как прегръщах Уили и благодарях на Бога, че последният изстрел не го е улучил.

Попитах Юки:

— Според теб ще го осъдят ли съдебните заседатели?

— Нямам представа. Би трябвало. Ако някой заслужава да умре, това е той — каза Юки и нервно посоли пържените си картофки, а косата ѝ падна над очите, така че не можеше да се види изражението им.

ГЛАВА 123

Беше малко след два следобед на третия ден, откакто съдебните заседатели бяха започнали да обсъждат заключението си, когато телефонът на Юки звънна.

Решението беше взето.

За момент остана като втрещена на стола си, само примигваше. После изведнъж дойде на себе си.

Пусна съобщение на пейджъра на Ленард и набра Клеър, Синди и Линдси — те всички бяха на няколко минути път от съдебната зала.

Тя се изправи, прекоси помещението и се наведе над преградката на Дейвид.

— Връщат се.

Дейвид остави сандвича с риба тон и последва Юки до асансьора, с който слязоха до партера.

Минаха през голямото фоайе, през тапицираната с кожа двойна врата на второто фоайе, през охраната пред залата и след остъкления коридор влязоха и заеха местата си на банката.

Слухът се беше разнесъл и залата беше изпълнена докрай. Телевизионните камери работеха. Репортери от местните вестници и кореспонденти от жълтата преса, кабеларките и националните медии, всички се бяха струпали на задния ред. Синди беше в прохода отстрани.

Юки забеляза Клеър и Линдси, които бяха седнали в средата, обаче не видя майката на обвиняемия, Елена Бринкли.

Мики Шърман влезе, беше с безупречен тъмносин костюм. Той сложи металното куфарче пред себе си, кимна на Юки и се обади по мобилния си телефон.

Телефонът на Юки иззвъня.

— Лен — каза тя, щом видя името му на дисплея, — сега ще се произнесе присъдата.

— Аз съм при кардиолога — каза ѝ Лен. — Дръж ме в течение.

Страничната врата отляво се отвори и съдебният пристав въведе Алфред Бринкли.

ГЛАВА 124

Превръзката беше свалена от главата на Бринкли, виждаха се шевовете по челото му, които стигаха до линията на косата. Синините около очите му бяха добили цвета на преварен жълтък.

Приставът отключи веригите на кръста и белезниците на китките му и обвиняемият зае мястото до адвоката си.

Вратата отдясно на отделението за съдебните заседатели се отвори и дванайсетимата заседатели плюс двамата заместници влязоха в залата издокарани, с прически, а жените носеха и бижута. Не погледнаха Юки, но не погледнаха и обвиняемия. Всъщност имаха напрегнат вид, сякаш бяха спорили за присъдата допреди час.

Вратата зад съдийското място се отвори и съдия Мур влезе в залата. Докато заседанието се откриваше, той почисти очилата си, после каза:

— Господин председател, разбрах, че заседателите са готови с решението.

— Да, ваша чест.

— Бихте ли го предали на пристава.

Председателят на съдебните заседатели беше дърводелец, русата му коса беше дълга до раменете, по пръстите имаше петна от никотин. Изглеждаше доста нервен, докато подаваше сгънатия лист на пристава, който го занесе на съдията.

Съдия Мур разгъна листа и го прочете. Помоли присъстващите да спазват правилата и да не прекаляват с реакциите, когато присъдата бъде прочетена.

Юки беше стиснала ръце на масата пред себе си. Чуваше дишането на Дейвид Хейл до себе си, а за част от секундата дори го хареса.

Съдия Мур започна да чете:

— По обвинението за убийство първа степен на Андреа Канело съдебните заседатели обявяват Алфред Бринкли за невинен поради умствено заболяване или увреждане.

На Юки ѝ призля.

Тя се облегна назад, едва чуваше думите на съдията, докато беше прочетено всяко от имената и всяко обвинение беше отхвърлено поради невменяемост.

Юки стана, Клеър и Линдси пристъпиха напред, за да я посрещнат. Те стояха до нея, докато закопчаха Бринкли, а видяха и погледа, който той хвърли на Юки.

Беше особен поглед, хем втренчен, хем със скрита усмивка. Юки не знаеше какво означава тя, но усети, че косъмчетата на тила ѝ настръхнаха.

В този момент Бринкли се обърна към нея:

— Добра работа, госпожице Кастеляно, много добра. Обаче не разбирате ли? Някой трябва да плати.

Един от охраната подкани Бринкли, той погледна за последно Юки и тръгна към прохода, воден от пазачите си.

Нормален или луд, Алфред Бринкли нямаше скоро да излезе. Юки го знаеше.

Но въпреки това я беше страх.

ГЛАВА 125

Месец по-късно с Конклин бяхме в парка Алта Плаза, където беше започнало всичко.

Този път наблюдавахме приближаващия се Хенри Тайлър, чието палто се вееше на вятъра. Той протегна ръка към Конклин, стисна я силно, а после подаде ръка и на мен.

— Вие ни върнахте живота. Нямам думи да ви благодаря.

Тайлър извика съпругата си и дъщеря си, която играеше на катерушката — някакъв нов тип градинско оборудване.

Лицето на Мадисън светна от изненада, тя слезе от катерушката и се затича към нас.

Хенри Тайлър взе дъщеря си на ръце. Мадисън сложи глава на рамото на баща си, прегърна ме с едната ръка, с другата прегърна Рич и ни събра в тройна прегръдка.

— Вие сте ми любимците — каза тя.

Все още се усмихвах, когато Хенри Тайлър свали Мадисън на земята и ни каза с грейнало лице:

— Всички сме ви благодарни. С Лиз и Мади сме ви приятели завинаги.

Очите ми леко се насълзиха.

Чудесен ден да си ченге.

Когато с Ричи тръгнахме към колата, обсъждахме през какви ужаси трябва да минеш, докато стигнеш до разрешаването на даден случай: мръсната работа, близкия контакт с убийци и мръсници, фалшивите следи.

— А после — казах аз — случаят завършва така и е страхотно.

Рич спря, докосна ръката ми и каза:

— Да спрем тук за момент.

Седнах на едно от тесните стъпала, затоплени от слънцето, а Рич се приведе към мен. Нещо му се въртеше в главата.

— Линдси, знам, ти си мислиш, че си падам по теб — каза той, — но става дума за нещо по-силно. Повярвай ми.

За първи път ме болеше да гледам красивото му лице. Споменът за преживяването ни в хотела в Ел Ей все още ме караше да се свивам от притеснение.

— Искаш ли да опитаме? — попита той. — Нека да излезем на вечеря. Няма да играя никакви игри, Линдси. Само искам да... ъ... — той прочете мислите ми по израза на лицето и спря. Поклати глава и каза: — Млъквам.

Покрих ръката му със своята.

— Съжалявам — казах.

— Недей... Забрави, Линдси. Забрави, че изобщо съм споменал нещо, става ли? — той се опита да се усмихне, почти успя. — След неколкогодишна терапия ще се съвзема.

— Ходиш на терапия?!

— Дали би помогнало? Не. — Засмя се. — Ами вече знаеш какво изпитвам. Това е почти достатъчно.

Беше трудно завръщане до Съдебната палата. Разговорът не вървеше, докато не получихме сигнал за намерен труп в Тендърлойн. Работихме заедно по случая след работно време и следващата смяна. Беше приятно, сякаш бяхме работили заедно от години.

Точно в девет вечерта се сбoguвах с Рич и му казах, че ще се видим на другата сутрин. Тъкмо отключвах вратата на колата си, когато мобилният ми телефон иззвъня.

— Сега пък какво? — измърморих.

Чух изпукване, после дълбок резониращ глас се понесе от телефонната слушалка по начин, който ме изправи на нокти.

— Научил съм се да не изненадвам въоръжен полицай пред дома му, русокоске. Така че... предупреждавам. Този уикенд съм в града. Имам новини за теб. Много искам да те видя.

ГЛАВА 126

Звънецът на вратата иззвъня.

Натиснах копчето на интеркома, казах, че идвам, и се затичах надолу по стълбите. Гледачката на Марта — Карън Трибел — стоеше пред вратата. Прегърнах я, а после се наведох, за да прегърна Марта.

— Ти й липсваше, Линдси — каза Карън.

— Така ли смяташ? — отвърнах засмяна, а Марта скачаше и лаеше и направо щеше да ме повали.

Седнах на прага, Марта с лапи на рамото ми ме ближеше по лицето.

— Тръгвам си. Виждам, че имате нужда да останете насаме — извика Карън и се спусна по стъпалата към старото си волво.

— Почакай, Карън, качи се горе. Имам чек за теб.

— Няма нужда! Следващия път — каза тя, хлътна в колата си, чиято врата се затваряше чрез придърпване с въже, и запали двигателя.

— Благодаря! — извиках аз, докато тя ме подминаваше с колата си и ми махаше.

Отново насочих вниманието си към моята любимка.

— Знаеш ли колко те обичам? — пошепнах в мекото ухо на Марта.

Очевидно знаеше.

Изтичах с нея до горе, сложих си шапката и якето и си обух спортни обувки. Минахме по улиците, които толкова харесвахме, после тичахме по Деветнайсета към Рек Сентър Парк. В парка се стоварих на една пейка и гледах как Марта лудува. Правеше големи щастливи кръгове, душеше се с другите кучета и очевидно се чувстваше чудесно.

След известно време се върна на пейката и седна до крака ми, сложи глава върху клина ми и ме погледна с големите си кафяви очи.

— Радваш ли се, че си у дома? Напочива ли се?

Потичахме в по-бавно темпо до вкъщи, изкачихме стълбите. Нахраних Марта с голяма купа сочни мръвки и влязох под душа.

Докато се завия с хавлията и си изсуша косата, Марта беше заспала на леглото ми.

Беше се унесла дълбоко, клепачите ѝ потрепваха, челюстта ѝ помръдваше, лапите ѝ се движеха в някакъв удивителен кучешки сън.

Дори не повдигна клепач, докато аз се гласях за срещата с Джо.

ГЛАВА 127

Ресторант „Биг 4“ се намира горе на Ноб Хил точно срещу катедралата „Грейс“. Името му идва от четиримата барони на железниците, облицован е с тъмно дърво, декориран е с цветя и е с пишно осветление. Според някои от най-лъскавите списания ресторантът се славеше и с най-добрия готвач в града.

Предястията ни бяха сервирани: Джо си беше поръчал гъши дроб, а аз се бях изкушила от круши в масло с прошутто. Обаче не бях толкова ангажирана с ордъовъра, че да не видя блясъка в очите на Джо и да не отбележа, че не спира да ме гледа.

— Имах някои глупави идеи, Линдс — каза той, — само не ме питай какви са били.

— Разбира се, че няма да питам — засмях се. — Не и аз.

Боднах хапка козе сирене с лешник и я оставих да се разтопи в устата ми.

— След много задълбочени размишления... Наистина, русокоске, дълбоки... Измислих нещо и смятам да ти го кажа.

Приключих и оставих сервитьора да отнесе чинията ми.

— Слушам те.

— Добре — каза Джо. — Знаеш за шестимата ми братя и сестри, знаеш как сме израснали в Куинс. Знаеш, че баща ми винаги е отсъствал.

— Пътуващ търговец.

— Точно така. Платове и галантерия. Пътуваше по източното крайбрежие и отсъстваше шест дни седмично. Понякога и повече. На всички ни липсваше много, но най-много липсваше на майка ми. Тя беше щастлива с него. А после, един ден той изчезна — каза ми Джо. — Винаги се обаждаше вечер, преди да си легнем. Обаче този ден не се обади. Майка ми телефонира в полицията, която го откри на другия ден да спи в колата си пред някакъв автосервиз извън малко градче в Тенеси.

— Колата му се е повредила?

— Да, тогава нямаше мобилни телефони, разбира се. Не можеш да си представиш какво преживяхме, докато не чухме, че е жив. Мислехме, че е катастрофирал. Мислехме, че е застрелян при някой обир. Дори решихме, че има друго семейство.

Кимнах.

— Разбирам, Джо.

Той направи пауза, поигра си със сребърния прибор, после отново заговори:

— Баща ми разбра колко страдаме всички ние и мама и обеща, че ще зареже работата си. Е, не можеше да я зареже и да ни издържа така, както му се искаше. Но един ден все пак напусна, аз бях още в гимназията. Остана си вкъщи.

Джо допълни чашите ни с вино и отпихме по глътка, докато сервитьорът редеше още ордъври пред нас. Заради свитото гърло на Джо обаче, както и заради чувствата, които се надигаха у мен, някак си апетитът ми се изпари.

— И после, Джо?

— Остана у дома. Ние напускахме дома един по един. Родителите ми бяха по-щастливи, прекарваха повече време заедно. Днес все още са щастливи. Обещах си никога да не причинявам на семейството си онова, което ни причини той с непрестанните си отсъствия. Когато се появих последния път, те погледнах в момента, когато ти казах, че трябва да гоня самолета. И най-сетне проумях всичко, което ми каза. Видях, че без да съм имал такова намерение, съм направил същото, което беше направил баща ми. Тази новина исках да ти съобщя, Линдси. Вече оставам тук.

ГЛАВА 128

Държах ръката на Джо, докато ми разказваше, че се премества в Сан Франциско. Слушах го и го гледах в очите. Бяха пълни с любов към мен. Обаче колелцата в мозъка ми се въртяха.

С Джо обсъждахме как биха стояли нещата, ако сме заедно. Бях скъсала с него, защото по-скоро бяхме стигнали до възможността да говорим за такъв вариант, отколкото наистина да правим нещо, за да го осъществим.

Сега, седнала срещу него, се чудех дали проблемът наистина беше работата му, или и двамата негласно бяхме решили да държим безопасна дистанция във взаимоотношенията, които имаха всички шансове да бъдат трайни и истински.

Джо вдигна лъжичката си за кафе и я сложи в горното джобче на сакото си. Със сигурност я беше сбъркал с очилата си за четене.

После бръкна в друг джоб и извади от него черна кадифена кутийка за бижута, около петсантиметрово кубче.

— Искам да ти дам нещо, Линдси. — Той отмести вазата с рози, която стоеше помежду ни на масата, и ми подаде кутийката. — Отвори я, моля те.

— Не мога — казах аз.

— Просто вдигни капачето. Има лентичка отгоре.

Засмях се на шегата му, но дъхът ми направо секна, когато го направих. Вътре на кадифена подложка блестеше платинен пръстен с три големи брилянта и по един малък от двете страни на всеки от тях.

Окончателно ми спря дишането. Как не! Пръстенът беше убиец. После хвърлих поглед към Джо. Все едно че гледах в собствените си очи, толкова добре го познавах.

— Обичам те, Линдси. Ще се омъжиш ли за мен? Ще ми станеш ли съпруга?

Сервитьорът се появи и без да каже и дума, изчезна. Затворих кутийката. Чу се тихо изщракване и мога да се закълна, че светлината в салона помръкна.

Преглътнах с мъка, защото нямах представа какво да кажа, колелцата в мозъка ми се въртяха, стаята също се въртеше.

И двамата с Джо се бяхме женили.

И двамата се бяхме развеждали.

Наистина ли исках да опитам отново?

— Линдс?

Най-сетне изплюх камъчето.

— Обичам те, Джо, и съм... потресена. — Гласът ми глъхнеше, докато се мъчех да говоря. — Имам нужда да помисля насаме. Трябва да съм абсолютно сигурна. Би ли задържал това, ако обичаш? — казах и побутнах малката кутийка обратно. — Нека да видим как ще потръгнат нещата. Да поживеем малко заедно — продължих аз. — В смисъл: пранета, кино, уикенди, които не приключват с това, че ти отпрашваш към летището.

Разочарованието се четеше по лицето на Джо, а на мен ми беше болно да го гледам. За момент изглеждаше стъписан. После обърна дланта ми, сложи кутийката в нея и я притисна с пръстите ми.

— Задръж го, Линдси. Няма да променя решението си. Ще съм обвързан с теб, независимо колко пране трябва да изперем и независимо колко пъти ще мием колата и ще изнасяме боклука. Дори и да се караме чий ред е да върши домакинската работа. Очаквам с нетърпение всичко това — усмихна се той.

По някакъв начин салонът отново светна.

Джо се усмихваше, хванал и двете ми ръце в своите. Каза ми:

— Когато си готова, кажи ми, за да ти сложа пръстена. А и да предупредя нашите, че ги очаква голяма италианска сватба.

ГЛАВА 129

На 6 юни Джейкъби ни извика с Рич в кабинета си. Изглеждаше бесен, никога не го бях виждала такъв.

— Имам лоши новини. Алфред Бринкли се е измъкнал — каза той.

Челюстта ми щеше да падне.

Никой не се беше измъквал от болницата в Атаскадеро. Това беше психиатрично заведение, в което държаха опасните луди, тоест по-скоро представляваше затвор със засилена охрана, отколкото болница.

— Какво е станало? — попита Конклин.

— Треснал си главата в стената на килията...

— Не е ли бил на лекарства? Не са ли го пазили?

Джейкъби сви рамене.

— Не знам. Все едно, обикновено лекарите ходели в килиите, но този лекар на име Картър настоявал затворниците да бъдат водени в неговия кабинет. Под стража. В крилото с минимална сигурност.

— О, не — въздъгнах, досещайки се какво се е случило още преди да ми го каже. — Пазачът е имал оръжие.

Джейкъби продължи към Конклин.

— Пазачите носят оръжие, когато водят пациентите от едно крило в друго. Лекарят поискал да бъдат свалени белезниците на Бринкли, за да му направи неврологично изследване.

Джейкъби продължи с обяснението, че Бринкли грабнал скалпел, обезоръжил пазача, отмъкнал му оръжието. После облякъл дрехите на доктора, използвал ключовете на пазача, за да излезе, и подкарал колата на лекаря.

— Случило се е преди два часа — каза Джейкъби. — Имаме данните на синьото субару на доктор Картър.

— Вероятно вече е зарязал колата — каза Конклин.

— Да — каза Джейкъби. — Не знам за какво може да помогне това — добави той, — но според шефа на болницата Бринкли бил обсебен от някакъв сериен убиец, за когото чел — Едмънд Кемпър.

Конклин кимна.

— Убил е шест млади жени, живеел с майка си.

— Същият — каза Джейкъби. — Една вечер се прибрал от среща, а майка му каза нещо от сорта на: „Вероятно сега ще ме отегчаваш с истории за среднощните си похождения.“

— Майка му знаела ли е за убийствата? — попитах аз.

— Не, Боксър, не е знаела — каза Джейкъби. — Била е просто деспотична майка. Ей, тъкмо бях тръгнал за кенефа, когато ми звъннаха, така че нека довърша, а?

Засмях се.

— Давай, шефе.

— Та майката казва: „Сигурно ще ме отегчаваш.“ Кемпър изчакал тя да си легне, после ѝ отрязал главата и я сложил на камината. След това разказал на главата на майка си какво върши нощем. Сигурен съм, че не ѝ е спестил нищо.

— Онзи психопат се предаде, май си спомням — каза Конклин.

Той взе да пука кокалчетата си, както винаги когато беше развълнуван.

Аз също бях смутена при мисълта, че Бринкли е на свобода, въоръжен и психясал. Спомних си как изгледа Юки след процеса. Той я зяпна и каза: „Някой трябва да плати.“

— Да, Кемпър се предаде. Когато давал показания пред ченгетата, казал, че всъщност е убил момичетата вместо майка си. Разбирате ли? — сега Джейкъби говореше на мен. — Най-сетне е убил точния човек.

— Значи шефът на болницата е казал, че Кемпър е заинтригувал Алфред Бринкли?

— Точно така — каза Джейкъби, стана, издърпа за колана панталона си нагоре и заобиколи дългите крака на Конклин, за да стигне до вратата. — Бринкли е бил обсебен от Едмънд Кемпър.

ГЛАВА 130

Фред Бринкли вървеше по улица „Скот“, като гледаше право напред под прихлупената бейзболна шапка, собственост на доктор Картър. Той гледаше върховете на платната на яхтклуба в края на улицата, вдишваше въздуха, който идваше откъм залива.

Главата все още го болеше, но лекарствата бяха укротили гласовете, така че можеше да мисли. Чувстваше се силен и могъщ. По същия начин се почувства и когато с Бъки очистиха онези нещастници на ферибота.

Докато ходеше, си припомни сценката в офиса на доктор Картър, как енергично се справи, когато белезниците бяха свалени — точно като супергерой.

Допри си носа.

Докосни си пръстите.

Грабни скалпела.

Допря го до шията на доктора и каза на пазача да му даде оръжието си.

Фред се засмя, като си спомни как глупавият пазач го кълнеше, докато връзваше него и лекаря голи заедно и им натъпкваше марля в устата, а после ги заключи в килера. „Пак тук ще дойдеш, ненормалнико!“

Фред докосна оръжието, скрито в джоба на сакото на доктора, като си мислеше: „Ще дойда, хубаво. Точно така планирам. Но още не.“

Малките измазани къщички на улица „Скот“ на около шест метра от пътя бяха сбутани една до друга като крави на водопой. Къщата, която търсеше Фред, беше жълто-кафява с кафяви капаци и едноместен гараж.

Ето зелената морава и лимоновото дърво, точно както си ги спомняше. Колата беше в гаража, а вратата зееше отворена.

Великолепно. В точния момент.

Фред Бринкли извървя шестте метра асфалтов път и влезе в гаража. Мина покрай светлосиньото БМВ от 1995-а и взе безжичния

пневматичен пистолет от масата с инструменти. Зареди го, стреля в стената, за да се увери, че работи. Щрак.

После се качи по стълбите, натисна дръжката и стъпи на дървения под в дневната. За момент се спря на прага на храма.

Взе подвързаните с кожа фотоалбуми от високия скрин, дръпна акварелния портрет от статива и понесе всичко към кухнята.

Тя седеше на масата, преглеждаше сметките. Малкият телевизор беше включен, течеше шоуто със съдебни случаи.

Тъмнокосата жена обърна главата си, когато той влезе в кухнята, а очите ѝ се разшириха, докато се опитваше да осъзнае ставащото.

— Ола, мамасита^[1] — поздрави я ведро той. — Аз съм. Време е за шоуто на Фред и Елена Бринкли.

[1] Здравей, мамче (исп.). — Б.пр. ↑

ГЛАВА 131

— Какво търсиш тук, Алфред? — попита майка му.

Фред остави пневматичния пистолет на плота, заключи вратата на кухнята след себе си. После разгърна албума, показа на майка си снимките на Лили в бебешки дрешки, на Лили с мама, Лили с детския си бански костюм.

Фред гледаше как очите на Елена се отваряха все по-широко, когато той взе акварелния портрет на Лили и разби стъклото в плота.

— Не!

— Да, мамче. Да, госпожо. Тези изображения са мръсни. Ужасно мръсни.

Той отвори миялната машина и натъпка албумите в долната част, акварелния портрет — в горната. После затвори вратата на миялната машина, след като беше натъпкал цялата колекция от снимки на покойната си обожествена сестра и нагласи таймера на пет минути.

Чу как часовникът затиктака.

— Алфред — каза майка му и стана, — не е смешно.

Фред я бутна обратно на стола.

— Водата няма да потече още пет минути. Единственото, което искам, е да ме удостоиш с цялото си внимание за четири минути. После ще извадя безценните ти албуми.

Дръпна стол и седна до майка си. Тя го погледна по начина, с който му демонстрираше пълното си пренебрежение и който бе намразил за цял живот.

— Не съм приключил с изказването си в съда от онзи ден — каза той.

— Имаш предвид деня, в който наговори онези гнусни лъжи — отвърна му тя, извъртя глава към миялната машина и стрелна с очи заключената врата на кухнята.

Фред извади от джоба си пистолета берета, който беше взел от пазача. Освободи предпазителя.

— Искам да си поговорим, мамо.

— Не е зареден.

Фред се усмихна, после стреля в пода. Лицето на майка му посивя.

— Сложи си ръцете на масата. Хайде. Искаш си снимките обратно, нали?

Фред грабна едната ръка на майка си и я сложи на масата, опря пневматичния пистолет до ръкава ѝ и натисна. Щрак.

После закова ръкава ѝ от другата страна. Щрак-щрак.

— Виждаш ли? Какво си мислиш? Че ще те нараня? Не съм луд, нали знаеш.

След като обездвижи първия ръкав, той закова и другия, майка му подскачаше при всяко щракване и сякаш всеки момент щеше да се разплаче.

Копчето на миялната машина се извъртя малко с изтичането на поредната минута.

Тик, так, тик.

— Върни ми снимките, Фред, само те ми останаха...

Фред доближи устни до ухото на майка си. После пошепна театрално.

— Излъгах в съда, мамо, защото исках да те нараня. Исках да ти покажа как се чувствах аз през цялото време.

— Нямам време да те слушам — каза Елена Бринкли, леко си дръпна ръцете, платът на блузата се обтегна.

— Имаш време. Днес ще стане дума за мен, разбираш ли? — каза той и продължи да забива пирони до лактите ѝ.

Щрак, щрак, щрак.

— Истината е, че исках да мърсувам с Лили, а вината за това е само твоя, мамо. Защото ти превърна Лили в сексукла с тези къси полички, лакирани нокти, високи токчета. Тя беше на дванайсет години. Какво си мислеше? Че ще я накуприш така, без някой да поиска да я оправи ли?

Телефонът иззвъня, а Елена Бринкли извърна глава с копнеж. Фред стана от мястото си и изтръгна кабела от стената. После вдигна комплекта ножове от плота и го стовари на масата.

— Забрави за телефона. Няма нужда да говориш с никого. Аз съм най-важният човек на света.

— Какви ги вършиш, Алфред?

— Ти как мислиш? — той извади един от дългите ножове. — Да не би да си мислиш, че ще ти отреже езика? За какъв ме вземаш? — И се изсмя на ужаса, изписан по лицето на майка му. — Майко, видях Лили да се пуска на онзи Питър Балантайн, който работеше в яхтклуба.

— Не е вярно.

Бринкли прекара дългото острие на ножа по карборундовото точило. Чу се стържещ звук.

— Трябва да си вървиш. Полицията ще търси...

— Не съм приключил. Ще ме изслушаш за първи път в мизерния си, жалък...

Джик, джик.

В главата му гласът крещеше: „Убий я, убий я.“

Фред остави ножа и избърса потните си ръце в панталона на доктор Картър. После пак вдигна ножа.

— Както вече ти обясних, Лили нарочно ме дразнеше, мамо. Размотаваше се полугола, духаше на Балантайн. Забрави за снимките и ме изслушай! С Лили взехме платноходка и я закотвихме навътре, където никой не можеше да ни види — тогава тя си свали горницето.

Лъжец. Страхливец. Набеждаваш нея.

— И посегнах към нея. Докоснах гърдите ѝ, а тя ме изгледа по начина, по който ме гледаш ти — като говно!

— Не желая да слушам това.

— Обаче ще ме слушаш — каза Бринкли и леко прекара ножа по шията на майка си. — Седеше си тя с оскъдния си бански, наричаше ме „ненормалник“, крещеше: „Ще кажа на мама.“ Тези бяха последните ѝ думи: „Ще кажа на мама.“ Когато се дръпна от мен, аз засилих гика и я праснах. Той я улучи в тила и...

Чу се звук от счупени стъкла, последван от оглушителен удар и ослепителна светлина.

Фред Бринкли помисли, че е краят на света.

ГЛАВА 132

Гледах ужасена през малкия кухненски прозорец как Бринкли държи острия нож, притиснат до шията на майка му.

Бяхме въоръжени и готови, обаче нямахме възможност за стрелба, госпожа Бринкли ни пречеше. Ако направехме опит да нахлуем през коя да е от вратите, той щеше да има достатъчно време да я убие.

Обзе ме страх за живота на жената, който сякаш полази по гръбнака ми, идеше ми да закрепя.

Обаче се обърнах към Рей Кевас, шефа на отряда за бързо реагиране. Той поклати глава: не — и отново ми показа, че не би могъл да стреля. Ситуацията можеше да стане мигом неконтролируема, каквото и да предприемехме. Така че, когато той ми направи знак, му кимнах да действа.

Сложихме си маските и очилата, а Рей удари прозореца с дулото на гранатомета, счупи стъклото и стреля.

Гранатата се блъсна в отсрещната стена на кухнята и експлодира с оглушителен шум и ослепителен отблясък.

Специалният отряд разби вратата за половин секунда, а ние влетяхме в изпълнената с пушек стая, като се надявахме само на едно: да обезвредим Бринкли, преди да се е опомнил и да е грабнал оръжието.

Намерих го на пода, проснат по очи, с крака под масата. Притиснах гърба му и извих ръцете му назад.

Почти бях закопчала белезниците, когато той се извъртя и ме отхвърли от себе си. Беше здрав като бик.

Докато се мъчех да се изправя, Бринкли грабна оръжието си, което беше паднало на пода.

Конклин свали маската си и изкрещя:

— Вдигни ръце, така че да ги виждам.

Бяхме в патова ситуация.

ГЛАВА 133

Към главата на Бринкли бяха насочени дула, но той стискаше оръжието си с две ръце. Стоеше в леко приведена поза — военното му обучение си казваше думата. Беретата му беше прицелена в Конклин. А оръжието на Рич беше прицелено в Бринкли.

И аз бях там.

Ударих го с все сила с пистолета си в тила и изкрещях през маската си: „Да не си мръднал и на милиметър, че си мъртъв!“

Ричи изрита оръжието от ръката му и го запрати на пода.

Шест дула държаха Бринкли на прицел, докато му слагах белезниците. Аз бях във възторг, нищо че той започна да се смее.

Вдигнах маската си и вдишах малко от фосфора във въздуха. Не знам какво му беше толкова забавно на Бринкли.

Бяхме го заловили, и то жив.

— Той щеше да ме убие! — изкрещя Елена Бринкли на Джейкъби. — Толкова ли не можете да го държите заключен?

— Какво стана? — извика Бринкли, като се огледа през рамо към мен.

— Помниш ли ме? — попитах аз.

— О, да — каза той, — моята приятелка Линдси Боксър.

— Арестуван сте за бягство от затвора — казах. — Мисля, че ще има и допълнително обвинение за безразсъдно поведение. Може би и опит за убийство.

Зад мен Джейкъби увещаваше Елена Бринкли да запази самообладание, докато я освободи от мястото ѝ.

— Имате правото да мълчите — казах на Бринкли. Елена се дръпна, скъса плата на единия ръкав, разкопча си блузата и измъкна и другата си ръка. После се изправи пред сина си.

— Мразя те — каза му тя, — ще ми се да те бяха убили. — И го зашлеви с шамар през лицето.

— Леле, какъв удар — дяволито ми каза той.

— Всичко, което кажете, може да бъде използвано срещу вас в съда — продължих.

— Кого будалкаш — изкреця ми Бринкли, явно не си даваше сметка, че кухнята е пълна с полицаи, които веднага ще му изкарат душата, ако им даде повод.

— Можеш само да ме върнеш обратно в психиатрията — заяви той. — Никакво обвинение срещу мен няма да издържи.

— Млъквай, задник такъв! — отвърнах аз. — Радвай се, че не си в чувал.

— Не, ти млъквай! — развика ми се Бринкли, пръскайки слюнка, с трескав блясък в очите. — Не съм виновен. Знаеш го. Аз съм невменяем.

Внезапно чух Елена Бринкли да креци: „Не!“ — миялната машина се включи.

ЕПИЛОГ
ШЕСТИЯТ ИЗСТРЕЛ

ГЛАВА 134

Не познавах нещастника, проснат гол на масата пред Клеър. Знаех само, че смъртта му беше свързана с трагедията на „Дел Норте“. Клеър беше свалила скалпа на пациента като чорап, беше срязала горната част на черепа му и беше извадила мозъка.

Държеше куршум с палеца и показалеца.

— Първо е минал през нещо друго, сладурче — осветли ме Клеър. — Може би през дърво. Каквото и да е било, е намалило скоростта на куршума, но човекът все пак си е отишъл.

Обадих се на Джейкъби, който ми каза:

— Нали знаеш, Боксър. Разкажи му, но бъди лаконична.

После ме прехвърли на шефа.

Разказах на Трачио най-същественото: че Уей Фонг, трийсет и две годишен строителен работник, е починал тази сутрин. Че от месец е бил на поддържащи системи в болница „Лагуна Хонда“ с куршум в главата, който не е било възможно да се извади, защото операцията е щяла да го убие. Че куршумът в главата му е от деня, в който Алфред Бринкли е стрелял на ферибота.

— Шестият му изстрел е бил напосоки — казах аз. — И в крайна сметка е убил Уей Фонг.

— Имаш ли номера на мобилния ми телефон? — попита Трачио.

Обикновено спокойните ръце на Клеър потрепераха, когато слагаше куршума в прозрачния плик. После и двете залегнахме над бумагите и аз се обадих в лабораторията.

Чух как Клеър се обърна към мъртвеца, проснат на масата ѝ:

— Господин Фонг, скъпи, знам, че не ме чувате, но искам да ви благодаря.

Патфайндърът на Клеър беше точно до входа за линейките. Преместих дрехите ѝ, взети от химическото, и се настаних до нея.

— Стана като с убийствата на Чарлс Мансън — казах, докато отбиваше по улица „Харriet“. — Две убийства: на Тейт и на семейство Лабианка. Два полицейски екипа работили седмици наред, докато установят, че убийството е извършено от един и същ човек. Така и

сега. Екипът на Маклийн е работил по случая с Фонг и е стигнал до задънена улица.

— Докато Фонг не умря. Всичко у тебе ли е? — попита ме Клеър.

— Да.

Парчето от куршум беше в горния ми джоб. Оръжието в запечатан хартиен плик се намираше между краката ми. Отбихме от шосе 280 към „Сизър Чавес“, а после продължихме към корабостроителницата „Хънтърс Пойнт“. Там в една сиво-синя бетонна сграда се помещаваше лабораторията по криминология.

Клеър паркира под една от трите палми, които се извисяваха на паркинга като постови.

Изскочих от колата още преди да дръпне ръчната.

ГЛАВА 135

Джим Мъдж, директорът на криминологичната лаборатория, чакаше в офиса си. Той ни поздрави, взе хартиения плик от мен, а после извади смъртоносното приятелче на Бринкли — Бъки.

Последвахме Мъдж по коридора до втората врата отдясно, оттам и до вътрешния полигон, където той предаде оръжието на инспектора по огнестрелни оръжия, който стреля със „Смит енд Уесън“ модел 10 в дълга камера, пълна с вода. После извади куршума 38-и калибър и ми го подаде.

— Заповядайте, сержант. Пожелавам ви успех. Хванете копелето.

Мъдж ни придружи с Клеър до една стая в края на коридора. В нея във формата на подкова бяха подредени маси и работни места, а покрай стената имаше низ от микроскопи.

Една млада жена ни поздрави с думите:

— Аз съм Петра. Да видим какво имаме.

Подадох ѝ куршума 38-и калибър, изстрелян с оръжието на Алфред Бринкли, и този, който Клеър беше извадила от мозъка на господин Фонг.

Притаих дъх и наум стиснах палци.

С Клеър обградихме лаборантката, докато тя превърташе двата куршума под микроскопа.

Петра усмихната отстъпи назад и каза:

— Погледнете.

Дори за мен стана очевидно, когато погледнах и ги сравних.

Дефектите и нарезите по куршума, който беше извадила Клеър, бяха абсолютно същите като по куршума, който току-що беше изстрелян от инспектора с оръжието на Алфред Бринкли.

Намереният куршум беше шестият, който Алфред Бринкли беше насочил към Уили, сина на Клеър, и когото не беше улучил.

Този същият куршум щеше отново да изпрати Алфред Бринкли на подсъдимата скамейка.

Обърнах се към Клеър и не знаех дали да ѝ кажа „дай лапа“, или да я прегърна. Така че направих и едното, и другото.

— Заковахме го! — каза Клеър, когато се прегърнахме.

ГЛАВА 136

Час по-късно с Рич Конклин чакахме в сива стая с малки масички и столове, която се намираше в психиатрия „Атаскадеро“. Бринкли влезе, руменобуз и охранен.

Все едно щеше да ме покани на танц, така се зарадва да ме види.

— Липсвах ли ти, Линдси? Защото аз все си мисля за последния път, когато те видях!

— Не си прави труда да сядаш, Фред — казах му. — Идваме, за да те арестуваме. Обвинен си в убийство.

— Шегуваш се, а? Пързеляш ме.

Усмихнах му се до ушите, не можех да се сдържа, понеже в главата ми светеха фойерверки. Толкова бях щастлива.

— Сещаш ли се за големия ти ден на „Дел Норте“?

— Сещам се, и?

— Последният ти изстрел не улучи Уили Уошбърн. Обаче е улучил друга жертва. Тук сме, за да те арестуваме за убийството на Уей Фонг, Фредо. Непредумишлено убийство, втора степен.

— Няма начин, Линдси — каза Бринкли и безучастно сви рамене. — Твърдиш, че съм убил някого, когото дори не съм виждал?

— Да, невероятно попадение.

— Бълнуваш, госпожичке. Бях оневинен за стрелбата на „Дел Норте“. Аз съм невменяем, не помниш ли? Няма да ме съдят втори път за едно и също.

— Не си бил обвинен за убийството на господин Фонг по време на първия процес, Фред. Това е нов случай, с нови доказателства. Нов състав от съдебни заседатели. Предполагам, че този път майка ти ще бъде свидетел на обвинението.

Усмивката на Бринкли се стопи, когато му казах да се обърне. Аз му сложих белезниците, а Конклин му каза правата.

С Рич придружихме Алфред Бринкли до колата ни. Щом го настанихме на задната седалка зад защитното стъкло, изразът на лицето му се смени и доби страдалчески вид, което ме наведе на

мисълта, че вероятно се връща към по-ранни времена — към времето, когато е бил момче и са започнали да му се случват лошите неща.

Но докато стигнем до магистралата, той вече си пееше.

— *Аяяяй, канта и но йорес/Порке кантандо се алегран/Сиелито линдо...*

— Майка ти ли те научи на тази песен, Фред? — попитах го аз.

Знаех текста на тази стара песен.

„Пей и не плачи. Защото когато пееш, небето грейва и става красиво.“

Погледнах в огледалото за обратно виждане и се стреснах, като видях, че Бринкли се е втренчил в отражението ми. Той престана да пее и ми каза с висок театрален шепот:

— Хей, Линдси, наистина ли смяташ, че си ме хванала?

Издание:

Автор: Джеймс Патерсън; Максин Петро

Заглавие: Шестата жертва

Преводач: Десислава Спасова

Година на превод: 2009

Език, от който е преведено: английски

Издание: първо

Издател: ИК „Колибри“

Град на издателя: София

Година на издаване: 2009

Тип: роман

Националност: американска

Печатница: Симолини

Редактор: София Бранц

Коректор: Евелина Попова

ISBN: 978-954-529-646-8

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/6899>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.